309

309

5 4 3 2 1

5

ஸ்ரீ வேதபுரீஸ்வரர் ஸ்ரீ வரதராஜப்பெருமாள்
தேவஸ்தான நூல் நிலையம், புதுச்சேரி-1
புத்தகத்தின் பெயர் : சிவலிங்க வழிபாடு
வ. எண் : 309
தரிப்பு :
இனம் :
நன்கொடையாளர் :
விலாசம் :
புத்தக மதிப்பு ரூ. :
தேதி :

சிவலிங்க வழிபாடு

*

சி. சத்தியமூர்த்தி, M. A., B. O. L.

சிவலிங்க வழிபாடு

309

சி. சத்தியமூர்த்தி, M. A., B. O. L.

JAYAKUMARI STORES
BOOK SELLERS
COURT ROAD
NAGERCOIL

திருவருள் வெளியீடு—1
முதற்பதிப்பு தி. பி. 2000 (1969)
உரிமை ஆசிரியருக்கே.

SIVALINGA VAZHIPADU
(A Study on Linga cult)
Tamil
By S. Sathiyamoorthy, M. A., B. O. L.

விலை ரூ. 2-00

விற்பனை முகவர்:
ஜயகுமாரி ஸ்டோர்ஸ்,
கோர்ட் ரோடு,
நாகர்கோவில்-1.

இந்நிலைக்கு
என்னை ஆளாக்கிய என் பாட்டனார்
உயர்திரு **க. சரவணமுத்து** அவர்களுக்கு
இந்நூல் அன்புக் காணிக்கை.

பேரூர் சாந்தலிங்க அடிகளார் திருமடத்தின் தலைவர்
தவத்திரு இராமசாமி அடிகள் அருளிய
வாழ்த்துரை

''சிவலிங்க வழிபாடு'' என்னும் நூலை எழுதியவர் சைவத்திரு சத்தியமூர்த்தி. இவர் ஈழ நாட்டவர். அடக்கமும், பண்பும் அமைந்தவர். சிவநெறி வாழ்வினர். தமது முதுகலைப் படிப்பின் ஆய்வுக் கட்டுரை, நூலாக வெளி வருகிறது. சிவலிங்க வழிபாடு தொன்மையானது. ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுதும் இவ்வழிபாடு பரவியிருந்தது என்பதற்குரிய சான்றுகளைக் காட்டி நிறுவியுள்ளார் நூலாசிரியர். சிவலிங்க வழிபாட்டில் ஈடுபடாதவர்களும், பிறசமயத்தவருமாகிய சிலர் சிவலிங்கத்தைப் பாலடையாளக் குறியாகக் கூறுவதை ஏதுக்களாலும், தம் ஆய்வாலும் மறுத்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. ஆவிடையார், ஆவுடையார் என மருவியிருக்கலாம் என்று ஆய்ந்திருப்பது புதுமையானசெய்தியாகத் தோன்றும். அதற்கும் பல சான்றுகளைக்காட்டி ஆய்ந்திருப்பது அரிய முயற்சியாகும். மரத்தாலும், தூண்களாலும் சிவலிங்கக்குறி அமைத்து வழிபட்டதற்குரிய சான்றுகள் பல காட்டியுள்ளார். சுயம்புலிங்கம் என்று சொல்கின்ற வகையில் இருக்கும் பல இலிங்கங்கள் நீண்டதாகப் பூமிக்குள் பதிந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம் (பேரூர், சிரவை முதலிய இடங்கள்). நெருப்பின் குறியே சிவலிங்கம் என்னும் சான்றோர் கொள்கையே ஏற்புடையதாகவிருக்கின்றது. இவர் ஆய்வுத்திறன் மேலும் வளர்வதாகுக. இவர் சிவநலம் பொதிந்த சிந்தையராய் நற்கலை பலவும் பயின்று சிறந்த சான்றோராகத்திகழச் சாந்தலிங்கப் பெருமான் தாண்மலரை வேண்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

பேரூர்
கோயமுத்தூர்–10 இராமசாமியடிகள்
நாள்: 18–7–'69.

சிரவணபுரம் கௌமாரமடாலயத் தலைவர்

தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள் அருளிய

பாராட்டுரை

"காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய் நீள்நாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம்" சிவலிங்கத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, ஆவிடையார், சிற்பம், வழிபட்டோர், தத்துவம் என்ற முறையில் "சிவலிங்க வழிபாடு" என்ற அரிய ஆராய்ச்சி நூலை ஈழநாட்டுத் திருக்கோணமலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த பாராட்டுக்குரிய அன்பர் திரு சி. சத்தியமூர்த்தி எழுதியுள்ளார்.

சிவலிங்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற தலைப்பில் மேலை நாட்டு ஆராய்ச்சியாளரும் தமிழ்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளரும் எழுதியுள்ள பல நூல்களையும் மற்றும் பலவற்றையும் ஆதாரமாக ஆய்ந்து, அந்நூல்களில் கூறியுள்ள பொருத்தமில்லாத சில ஆராய்ச்சிகளை நீக்கிக் "கந்தழி" எனச் சங்ககாலத்தில் வழங்கியதே இலிங்கம் என்பதை விளக்கியுள்ளார்.

இலிங்கத்தைப் பற்றிப் "பாலடையாளம்" என்று கூறும் தவறான கொள்கைகளை மேற்கொண்ட பிற மதத்தினரும், அறியாமையால் வேற்றுமதத்தினர் கூறுவதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்ட நம் மதத்தினர் சிலரும் கூறுங் கொள்கைகளைத் தக்க அகச்சான்றுடன் மறுத்துள்ளது பாராட்டுக்குரிய செயலாகும்.

ஆவிடையாரைப்பற்றி இதுவரை தமிழன்பர்கள் யாவரும் ஆயாத சிறந்தமுறையில் புதிதாகச் செய்துள்ள ஆய்வு மிகமிகப் பொருத்தமுடையதாக இருக்கிறது. சிற்ப நோக்கில் சிவலிங்கம் என்ற தலைப்பில் பழம்பெருங்கோயில்கள் பலவற்றிலுள்ள சிவலிங்கத் திருமேனிகளையெல்லாம்

ஆசிரியர் சென்று பார்த்துவந்து எழுதியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. சிவலிங்க அமைப்புப்பற்றிச் சிற்பநூல்களிலிருந்தும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் தந்துள்ளார்.

வழிபட்டோர் வரலாறு என்ற பகுதியில் திருமுறைப் பாடல்களையும், பெரியபுராண வரலாற்றையும் ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இலிங்கவழிபாட்டின் சிறப்பையும் பயனையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

"இலிங்கம் காட்டும் தத்துவம்" என்ற தலைப்பில் திருமூலர் திருமந்திரம் போன்ற பலநூல்களில் கூறியுள்ள கருத்துக்களையும் பிற்கால ஆசிரியர்கள் ஆய்ந்து கூறியுள்ள தத்துவக்கருத்துக்களையும் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். வரலாறு முழுதும் தத்துவமாக்குவதோ, தத்துவம் முழுதும் வரலாருக்குவதோ செய்யாமல் தத்துவவிளக்கங்களைத் தனியாகவும், வரலாற்றைத் தனியாகவும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதுவும், ஆராய்ச்சியாளருடைய சிறந்த புலமையாகும். இந்நூலை அன்பர்கள் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம். அன்பர் திரு. சி. சத்தியமூர்த்தியவர்களுடைய சமயப்பற்றும் ஆராய்ச்சியும் நாளும் நாளும் வளர்ந்தோங்க எல்லாம் வல்ல சிவலிங்கப்பெருமான் தண்ணருள் புரிவதாக.

சின்னவேடம்பட்டி அஞ்சல்
கோயம்புத்தூர்-6
22-7-'69

சுந்தரசுவாமிகள்

அணிந்துரை

க. வெள்ளைவாரணனார்,
துணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாராய்ச்சித்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

அண்ணாமலை நகர்
21–7–'69

திருவாளர் சி. சத்தியமூர்த்தி எம்.ஏ அவர்கள் எழுதிய சிவலிங்கவழிபாடு என்ற நூலைப்படித்து மகிழ்ந்தேன் இந்நூலாசிரியர் திரு. சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் ஈழநாட்டில் தேவாரப்பாடல் பெற்ற திருக்கோணமலையைச் சேர்ந்த சைவ இளைஞர்; அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் புலவர், B.O.L ஆகிய பட்டங்களைப் பெற்றவர்; கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ முதல்வகுப்பில் தேர்ச்சிபெற்றவர். இளம்பருவமுதல் சைவத்திருமுறைகளிலும் தத்துவ நூல்களிலும் ஈடுபாடுடைய இவர், சிவலிங்க வழிபாட்டின் உண்மைநிலையை உணராதார் சிலர் தம்மனம் போனவாறு எழுதியுள்ள தவறான கொள்கையினைப் பொறாது அதனைத் தக்க சான்றுகாட்டி மறுத்துத் தொன்மையுண்மையை நிலைநாட்டுங் கருத்துடன் பலநூல்களையும் நன்காராய்ந்து இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இந்நூலில் சிவலிங்கவழிபாடு குறித்து அறிஞர் பலர் கூறிய தெளிவுரைகள் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளன. 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' என்னும் திருவாசகச் செழுமறையின் மெய்ம்மையடையாளமாக நிலவுலகமெங்கும் பரவிக் காணப் பெறுவதும்

உயிர்களின் உள்ளக்கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் செம்பொருளை நினைந்து போற்றுதற்கு அமைந்த அருவுருவத் திருமேனியாகத் திகழும் சிறப்புடையதும் ஆகிய சிவலிங்கத்திருவுருவின் உண்மையினையும், வேதகாலத்திற்கு முன்னிருந்தே இந்நாட்டில் நிலைபெற்றுவரும் சிவலிங்க வழிபாட்டின் சீர்த்தியினையும் யாவரும் உளங்கொண்டு தெளியும்முறையில் இந்நூல் எழுதப்பெற்றுளது. செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளரப் புலமைப்பணிபுரியும் இந்நூலாசிரியரின் ஆராய்ச்சித் தொண்டு மேன்மேலும் வளம் பெற்று வளர்க என உளமார வாழ்த்துகின்றேன்.

இங்ஙனம்
க. வெள்ளைவாரணன்

மதிப்புரை

சித்தாந்த கலாநிதி,
உரைவேந்தர்,
பேராசிரியர்
ஔவை சு துரைசாமிப் பிள்ளை.

33, இராசாசி தெரு,
காந்தி நகர்,
மதுரை–13,
22–7–’69.

திரு. சி. சத்தியமூர்த்தி தமது முதுகலைத் தேர்வுக்காக எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, ‘‘சிவலிங்க வழிபாடு’’ என்ற இச்சிறு நூல். நூல் வடிவில் சிறிதாயினும் பெரிய பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டு படிப்போர் உள்ளத்தில் நல்ல பல நினைவுகளை எழுப்ப வல்லதாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்நூலின் கண் சிவலிங்க வழிபாட்டின் தோற்ற வரலாறும் அதுபற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்களும் சிவலிங்கத்தின் கூறுகளும், அவை பற்றி நிலவும் தத்துவங்களும் இடம் பெறுகின்றன.

இப்பொருள் பற்றி அறிஞர்கள் அவ்வப்போது எழுதிய குறிப்புக்களையும் நூல்களையும் மிக்க ஊக்கத்தோடு படித்து, பூத்தோறும் சென்று தேனீட்டும் வண்டு போலத் தான் மேற்கொண்ட பொருட்கு ஏற்ற கருத்துக்களைத் திரட்டியிருப்பது திரு. சி. சத்தியமூர்த்தியின்பால் ஆராய்ச்சி மாணவர்க்கு வேண்டிய நற்பண்பு நன்கு பொருந்தியிருப்பதைக் காட்டி மகிழ்ச்சி விளைவிக்கிறது.

தொல்காப்பியத்திற் காணப்படும் கந்தழியையும், சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் கந்துடை நிலையையும் முதற் குறிப்பாகக் கொண்டு, சிவக்குறியின் தோற்ற வரலாறுகளைக் காண முயன்று மொகெஞ்சதாரோ அரப்பா முதலிய இடங்களிற் கண்ட புதைபொருள் ஆராய்ச்சியுரைகளை மேற்கொண்டு இந்நூல் சிறந்த ஆராய்ச்சியைச் செய்துள்ளது.

நம்மவர் வரலாற்றையும் பண்பாடுகளையும் விஞ்ஞானக்கண் கொண்டு ஆராய்வதென்பது எளிய செயலன்று. பொருளின் மெய்ம்மையைப் பல வேறு வகைப் பொய்யும் புனைவும் பெய்து மறைக்கும் சூழ்ச்சி நம் நாட்டிற் போல வேறு எங்கும் காணமுடியாது. சமயத்துறையில் அது செய்துள்ள கொடுமையை நுண்ணுணர்வு கொண்டு ஆராய்ந்தாலன்றி எவரும் எளிதில் அறியமுடியாது. இதனால் வெளி நாட்டவர் தவறான கருத்தும் மதிப்பும் கொள்ள இடமுண்டாகிவிட்டது. உண்மைக்கு மாறானவற்றைத் திறம்படவுரைப்போர் செல்வாக்குமிக்கதனால், சிவநெறியின் சிறப்பும் சிவலிங்கம் திருக்கோயில் முதலியவற்றின் அமைப்பும் உண்மை வடிவில் விளங்குமாறு காணும் முயற்சி தடைபட்டுவிட்டது. மக்களிடையே பரவியிருந்த அறிவறியாமை, சிவலிங்க வழிபாட்டு நெறியில் தத்துவக் கூறும் பௌராணிகமும் புகுந்து இடையூறுகள் செய்தற்கு இடங்கொடுத்துவிட்டது.

சிவலிங்க தத்துவப்பொருள் சைவ சமய நூற்பொருளைத் தெளியவுணர்ந்த பின் ஆராயப்படவேண்டியது. சிவாகமங்களில் காமிகம் முதலியன இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிவனவாகும். ஆகமங்களைத் தந்திரம் என்று சொல்லி மந்திரங்களாகவுள்ள வேத வேதாந்த நூல்களே பிரமாணமாம் என இடைக்காலத்தே கொள்கையொன்று தோன்றி ஆகமங்களைப் பேணுவாரின்றி மறையச் செய்துவிட்டது.

ஒரு பொருளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் விளைபயனும் கூறுவது வரலாறு; அதனிடை எய்தும் மாற்றங்கட்குரிய காரண காரியங்களை எண்ணியறியப்படும் கருத்து

தத்துவம். தத்துவத்துக்கும் தனிவரலாறுண்டு. அந்த ரவலாறு கூறும் நூலும் இல்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் திரு. சி. சத்தியமூர்த்தி போன்ற இளைஞர்கள் இத்தகைய ஆராய்ச்சியில் விருப்பம் கொள்வது வரவேற்கத்தக்கது. மேற்கொண்டு இன்னும் விரிவான முறையில் ஆராய்ந்து காணும் பான்மை இந்நூற்பொருட்டு உண்டு. இம்முயற்சியை இதனோடு நிறுத்தாமல் நன்கு ஆராய்ந்து விரிவாக எழுதி வெளியிடுவாராயின் திரு. சத்தியமூர்த்தி சைவ சமயத்துக்குச் சிறந்த பணி புரிந்தாராவர். திருவருள் துணை புரிக.

ஒளவை. **துரைசாமி**

நன்றியுரை

கேரளப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையில் எம். ஏ. பட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகச் செய்த ஆய்வே, இந்நூல் வடிவில் வெளி வருகிறது.

இத்தலைப்பில் ஆய்வுசெய்ய எனக்கு இசைவு தந்து இந்நூல் வடிவில் வெளிக்கொணர ஊக்கமூட்டிய என் பேராசிரியப் பெருந்தகை டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியம் M. A., Ph. D., அவர்களுக்கு என்றும் நன்றி கூறும் கடப்பாடுடையேன்.

தமிழகத்தும் கடல்கடந்தும் செந்தமிழையும் செந்தமிழ்நிலத்தெழுந்த சிவநெறியையும் தன் தரமுயர்ந்த சுயசிந்தனை, எழுச்சிமிக்க சொற்பொழிவு, நிலைத்தபணி ஆகியவற்றின் வாயிலாகப் பரப்பி வரும் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் அருளிய ஆசிதான் இந்நூல் முற்றுப் பெறக் காரணமாயிருந்தது. அவர்களுக்கு உள்ளம் ஒன்றிய என் வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இலிங்கதாரணம் செய்துள்ள தவத்திரு இராமசாமியடிகள் ''சிவலிங்க வழிபாடு'' பற்றிய என் நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கியது பெரும்பேருகும். அவர்களுக்கும் திருவுளமுவந்து பாராட்டுரை வழங்கிய தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகளுக்கும் பணிவன்புடன் கூடிய என் நன்றி உரியதாகும்.

திருமுறைச் செல்வர் பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை அளித்துள்ளார்கள். தக்கதோர் மதிப்புரை தந்துதவினார் சித்தாந்த கலாநிதி பேராசிரியர் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை

அவர்கள். இவ்விரு பெருமக்களுக்கும் நன்றி மிகவுடையேன்.

கையெழுத்துப் படிகளைத் திருத்தி உதவினர் டாக்டர் தா. வே. வீராசாமி, M. A., Ph. D., அவர்கள். ஆய்வின்போது பல நூல்களைப் படிக்கத் தூண்டினர் ஆய்வாளர் பா. ரா. சுப்பிரமணியம், M. A., அவர்கள். அச்சுப்படிகளைத் திருத்தி ஆவன செய்தவர்கள் ஆய்வாளர் ஏ. என். பெருமாள், M. A., B. T. ஸ்ரீராமப்பெருமாள், B. Sc., B. T. ஆகியோர். இவர்கள் அனைவருக்கும் தனித்தனி நன்றி கூறுகிறேன்.

இந்நூலை உரிய காலத்தில் அச்சேற்றித் தந்த நாகர்கோவில் தங்கம் அச்சகம் உரிமையாளர் R. நீலதங்கம் அவர்கள் என் நன்றிக்குரியர்.

இறுதியாக, இந்நூலினை வெளியிட இசைவு தந்த கேரளப் பல்கலைக் கழகத்தார்க்கு என் நன்றி.

திருக்கோணமலை,
இலங்கை,
28-8-'69.

சி. சத்தியமூர்த்தி

குறுக்க விளக்கம்

அகம் : அகநானூறு
கலி : கலித்தொகை
குறள் : திருக்குறள்
சிலம்பு : சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண் : சிறுபாணாற்றுப்படை
தக்க : தக்கயாகப்பரணி
திருமுருகு : திருமுருகாற்றுப்படை
தொல் : தொல் காப்பியம்
நற் : நற்றிணை
பதிற்று : பதிற்றுப்பத்து
புறம் : புறநானூறு
பெரும் : பெரும்பாணாற்றுப்படை

உள்ளுறை

பக்கம்

தோற்றுவாய் ....

1. இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்... 1
2. இலிங்கம் பற்றிய தவறான கொள்கை 29
3. அரன் அமரும் ஆவிடையார் 41
4. சிற்ப நோக்கில் சிவலிங்கம் ... 49
5. வழிபட்டோர் வரலாறு 78
6. இலிங்கம் காட்டும் தத்துவம் 96

பயன்பட்ட நூல்கள் ... 112

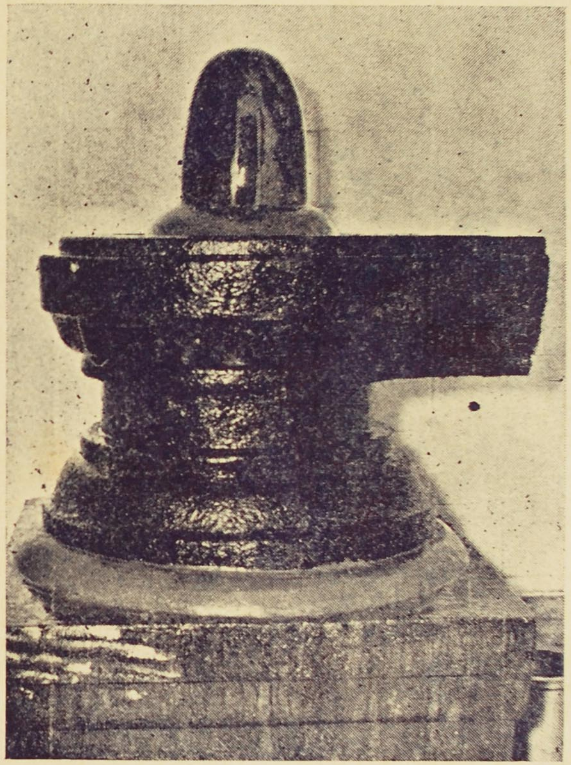

தோற்றுவாய்

இனப்பெருமை

ஓர் இனத்தின் பெருமை, அந்த இனம் தோற்றுவிக்கின்ற பண்பாடு, தத்துவம் ஆகியவற்றை வைத்துத்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தமிழினம் பண்டைக் காலத்திலேயே சிறந்த பண்பாட்டை உருவாக்கியிருந்ததால்தான், அது பிறரால் பெருமைப்படுத்தப்படுகிறது; போற்றப்படுகிறது. இதற்கு ஓர் எடுததுக்காட்டுக் கொடுத்து விளக்கலாம். சமுதாய இயக்கங்களில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் பேணும் நெறிமுறைகளில் ஒன்றுதான் கற்பு என்ற ஒழுக்கம். இது மனித சமுதாயம் எல்லாவற்றிற்கும் வேண்டிய பொதுவான ஓர் அடிப்படை ஒழுக்கமாகும். அறிவு வளர்ச்சி பெற்றுள்ள இன்றுகூட அதன் இன்றியமையாமையைப் பல இனங்கள் உணராதிருக்கின்ற நிலையில் — தமிழர்கள் 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பே — சமகாலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய இனங்கள் கற்பைப்பற்றி எண்ணியிராத நிலையிலேயே கற்பினை,

> 'உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே; நாணினும்
> செய்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
> தொல்லோர் கிளவி ....' (தொல்: 1059)

என்று போற்றி வாழ்ந்தார்கள். அதனால் தமிழினத்தின் பண்பாட்டு உயர்வும் பெருமையும் புலனாகின்றன.

இருநெறிகள்

இதைப்போன்று பழங்காலத்திலேயே, தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகளே சமயமாகவும், சிறந்த சிந்தனைத் தொகுப்புக்களே தத்துவமாகவும் உருவெடுத்தன. பிற்காலத்தில் இவை இரண்டும் இணைந்து, சிவநெறி, மால்நெறி – என்று இரு வடிவங்களைப் பெற்றன. தமிழில் பிற

மொழிகள் வந்து கலந்து தூய்மையைப் பாதித்தது போலவே, மேற்சுட்டிய தமிழர் சமய நெறிகளிலும் வேற்றுக் கொள்கைகள் வந்து புகுந்தன. எனினும் எதிலும் உண்மை காணும் இயல்புள்ளவர்கள் தமது சமய நெறிக்குப் புறம்பாக வந்து கலந்த வேற்றுக் கொள்கைகளுக்குப் பலியாகாமல் தூய வடிவிலேயே அந்நெறிகளைக் கண்டும் பேணியும் வந்துள்ளனர். செந்தமிழ் நிலத்தெழுந்த இவ்விரு நெறிகளிலும் சிவநெறியே பழந்தமிழர் கொள்கைகளின் நேர் வாரிசாகக் கூறத்தக்கது. மூலத்திராவிட மொழியின் பண்புகளை, ஏனைய திராவிட மொழிகளைப் பார்க்கிலும், தமிழே பெரும்பான்மையாகக் காட்டும் தகுதியும் உரிமையும் உடையதைப்போல, தமிழரின் தொன்மையான தத்துவ வழிபாட்டுமுறைகளைச் சுட்டும் தகுதியும் உரிமையும் உடையது சிவநெறியே.

சிவநெறியின் பழமை

தமிழ் நாகரிகத்தின் முதல் வரலாற்று ஏடாகச் சங்க இலக்கியங்களைக் கருதுகிறோம். ஆனால் தமிழ் நாகரிகத்தின் தொடக்கப் பகுதிகள் அதற்கு முன்பும் செல்கின்றன. சிந்து வெளியில் 4000 ஆண்டுகட்குமுன்பு விளங்கிய நாகரிகம் பண்டைத் திராவிடருடையதுதான் (தமிழர்) என்பது பல நிலைகளிலும் வற்புறுத்தப் பட்டிருந்தாலும், அந்நாகரிகத்திற்கும் தமிழ் நாகரிகத்திற்கும் நேரடித் தொடர்புகளை நாம் காட்டமுடியாது. அந்தத் தொடர்புச் சங்கிலி அறுந்து போயுருக்கும் என்பதை ஆய்வாளர்கள் ஒத்துக்கொண்டாலும், அத்தொடர்பை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகளைக் காட்டினால்தான், அதைப் பண்டைத் திராவிட நாகரிகம் என்பதை ஒத்துக்கொள்வார்கள். இவ்வாறு இரண்டு நாகரிகங்களிடையே விளங்கிய தொடர்பைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருப்பது, தமிழகத்தில் இருக்கின்ற சைவ சமயமே பண்டு சிந்து வெளியிலும் நிலவியது என்பதுதான். எனவே தமிழகச் சைவ நெறியின் தோற்றம்—பழமையை நோக்கிச் செல்லச்செல்லத் தமிழ்இனத்தின் வரலாறும் பழமையை நோக்கிச் சென்று கொண்டே இருக்கிறது.

ஆய்வு நோக்கமும் பயனும்

இவ்வாறு தமிழரின் தொன்மையைச் சுட்டி நிற்கும் பழம் பெறுஞ் சிவ நெறியின் வழிபாட்டு உருவங்களில் மையமாகவிளங்குவது சிவலிங்கமாகும். சிந்துவெளியில்சிவலிங்கங்கள் வழிபடப்பட்டன. இச்சிவலிங்கம் என்ற தொன்மையான வழிபாட்டு உருவம்—தமிழர் நடுவே தோன்றி, சைவத்தின் மையமாக எவ்வாறு வளர்ந்தது? இதுவே நம் ஆய்வு நோக்கமாகும். இவ்வாய்வின் வழியே தமிழர்களுடைய பண்டைய வழிபாட்டு முறையைக் காண்பது பயனாக அமைகின்றது.

ஆய்வுநெறி

ஒரு பொருளைப்பற்றிய ஆய்வு என்பது, அதன் தற்கால நிலை, தற்காலத்தில் அதற்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள்- ஆகியவற்றை மட்டும் வைத்து முடிவு செய்யப்படுவதன்று. கோவை மாவட்டத்தில் சேவூர் என்ற ஊரில் உள்ள இறைவன் பெயர் “வாலீசுவரர்” என்று இன்று மக்கள் வழங்குகிறார்கள். வாலீசுவரர் என்பது “வாலி வணங்கிய கடவுள்” என்று கூறி அதற்கேற்பவே கோயில் முன்னுள்ள தூண் ஒன்றில் ஒரு குரங்கு (வாலி) சிவலிங்க பூசை செய்வதைப் போலச் சிற்பமும் செய்து வைத்துள்ளார்கள். தற்காலச் சூழ்நிலைகளை வைத்து ஆராய்ச்சி செய்கிறவர்கள் உடனே இந்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவ்வூர் இறைவனின் பெயர் “கபாலீஸ்வரர்” என்பதை அங்குள்ள கல்வெட்டால் அறிகின்றோம். அது மக்களுடைய கொச்சை வழக்கில் வாலீஸ்வரர் என்று திரிந்து அதற்கேற்பக் கதையும் சிற்பமும் போன்ற பக்கச் சான்றுகளையும் தேடி வைத்திருக்கிறார்கள் இங்ஙனம் வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்ச்சி செய்கிறபோது பொருள்களின் தற்கால நிலைகள் பல பொய்மையானதாகவும் இருக்கலாம் என்பதைக் காட்டமுடியும் இவ்வரலாற்று முறை ஆய்வே பொருள்களின் உண்மை நிலைகளையும்—பழமைத் தோற்றங்களையும் வெளிபடுத்தமுடியும். அதுவும் இலிங்கம் போன்ற

தொன்மையான வழிபாட்டுப் பொருள்களில் இதைப் போன்ற சிக்கல்கள் மிகுதி. மேலும் பிற்காலத்தில், வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்குத் தத்துவம் கூறும் போக்கினால்—இலிங்கம் பல தத்துவ விளக்கங்களை ஏற்று—அதன் பழைய நிலை மாறி நிற்கிறது. இவைகளையெல்லாம் கருத்திற் கொண்டு, மிகவும் கவனத்துடன் வரலாற்றுப் பார்வையோடு நோக்குனால்தான் உண்மையைக் காணமுடியும். இவ்வாறு முயன்ற பலர் பல கொள்கைகளைத் தரத் தலைப்பட்டனர். அவற்றுள் பல தொடர்பற்ற முறையில் காணப்படுகின்றன. பொருந்தாக் கொள்கைகளை மறுத்துப் பொருந்தும் கொள்கை எது என்று இங்கு நான் ஆய்ந்துள்ளேன்.

ஆய்வுப்பரப்பு

என்னுடைய ஆய்வுக்கு, தமிழர்களுடைய அறிவு, உணர்ச்சி - ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிற தமிழ் இலக்கியங்களை—சங்க இலக்கியம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, தேவார திருவாசகம், திருநாலாயிரம், காப்பியங்கள், தத்துவசாத்திரம்—ஆகிய பல்வகை நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளேன். அத்துடன் புதைபொருள், சிற்பக்கலை, சொற்பிறப்பியல் ஆகிய கோணங்களிலிருந்தும் சிவலிங்கத்தை நோக்கிஉள்ளேன்.

ஆய்வு அமைப்பு

இவ் ஆயவு நூலில் (1) முதற்கண் இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றம் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஆய்ந்தபின் (2) இலிங்கம் பற்றிப் பரவலாகநிலவும் தவறான கொள்கையை மறுத்துள்ளேன். (3)பின்பு அத்தவறான கொள்கைக்குச் சிலர் துணையாகப் பயன்படுத்தும் பீடவமைப்பின் உண்மை நிலையை உணர்த்தியுள்ளேன். (4) அதனைத் தொடர்ந்து சிவலிங்கச் சிற்பங்கள் பற்றிய விளக்கங்களைத் தந்துள்ளேன். (5) அடுத்துச் சிவலிங்கத்தை வழிபட்டு உய்தி அடைந்த உயர்ந்தவர்களின் வரலாறுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. (6) இறுதியாகச் சிவலிங்கத்தைத் தத்துவ நோக்கில் காண்பவர்தம் கருத்தை முன்வைத்து, வரலாற்று நோக்கில் அதன் நிலையைத் தெளிவு படுத்தி உள்ளேன்.

1. இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழ் நாட்டறிஞர் பிற நாட்டறிஞர் ஆகிய இரு சாராரின் கருத்தையும் வைத்து ஒப்புநோக்குமிடத்துச் சிவநெறி தமிழர்களின் முந்திய நெறியாகவும் சொந்த நெறியாகவும் விளங்குகிறது என்பதனை எளிதில் உணரலாம். "பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்"[1] என்ற நூல் எழுதி மறைமலையடிகள் இதனை நிறுவியுள்ளார். சிவநெறியும் மால்நெறியும் தமிழர் நெறியெனச் "செந்தமிழர் முதல் தெய்வம்"[2] என்ற தம் கட்டுரையில் தேவநேயப்பாவாணர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் வைதீகமும் பௌத்தமும் சமணமும் தமிழகத்துக்கு வருமுன் தமிழகத்தில் திராவிடமதம் இருந்ததென்றும் அது சிவனையும் கொற்றவையையும் முருகனையும் மாலையும் வணங்கியதென்றும் "சமணமும் தமிழும்"[3] என்ற தம் நூலுள் எழுதியுள்ளார். டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் தாம் எழுதிய 'சைவ சமய வளர்ச்சி'[4] என்னும் நூலில் சிவநெறி தமிழர் நெறி; தொன்மை நெறி

என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் தந்துள்ளார். தெ. பொ. மீ அவர்கள் “சங்க காலத்தில் சைவம்”[5] என்ற கட்டுரையில் சிவநெறியின் சங்க கால நிலைமை பற்றிப் பேசுகிறார். “இந்திய தத்துவ ஞானம்”[6] என்ற தம் நூலுள் டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கிறித்துவுக்கு முன் தென்னாட்டில் சிவ நெறி இருந்தமையைக் குறிப்பிடுகிறார். வணக்கத்துக்குரிய ஜி. யூ. போப் அவர்கள் “சைவ சித்தாந்தம் மிகவும் விரிவானது; செல்வாக்கு மிக்கது; ஐயத்துக்கிடமின்றி இந்தியாவிலுள்ள அனைத்துச் சமயங்களைப் பார்க்கிலும் நுண்மையான பெருமதிப்புமிக்கது. அது தென்னகத்தில் எழுந்த தமிழருக்கே உரிய சமயமாகும்’[7] என்று கூறியுள்ளார். மொகஞ்சதாரோவை அகழ்ந்தெடுத்து திராவிட நாகரிகத்தின் தொன்மையை உலகிற்கு வெளிப்படுத்திய சர்யோன் மார்சல் சைவ சமயத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ள பகுதி பின்வருமாறு:– “மொகஞ்சதாரோ அரப்பாவில் கிடைத்த யாவற்றுள்ளும் சைவ சமயத்தின் பழமை பற்றிய கண்டு பிடிப்பே மிகக் குறிப்பிடத் தகுந்தது. மாக்கல (Chalcolithic) காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் காணப்படுகின்ற உலகத்தின் தொன்மையான - ஆனால் இன்றும் வாழ்கின்ற ஒரு நெறியாக அது காட்சியளிக்கிறது”[8].

இத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த தமிழர் நெறி, மிகப் பழங்காலத்தில் வணங்கிய வழிபாட்டு உருவமாகச் சிவலிங்கம் இடம் பெறுகிறது. பழைய காலத்தில் மனிதன் தான் கண்ட காட்சிகளைக் குகை ஓவியங்களாக வரைந்தான். அவை தட்பவெட்ப நிலைகளால் தாமாக அழிந்தோ அல்லது அழிக்கப்பட்டோ போகும் தன்மையுடையன. எனவே அவன் புடைப்புச் சிற்பங்களைச் செதுக்கத் தொடங்கினான். பின்னர் முன்னும் பின்னும் தெரியக்கூடிய தனிச் சிற்பங்களைச் செதுக்கினான். கரடு முரடான கற்காலத்தின் பின் செம்மையாகப் படைக் கலங்களை ஆக்கக் கற்றுக்கொண்டான். இவ்விரு வழிகளாலும் மனிதன் சிற்பம் செய்யத் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். எனினும் தொடக்கத்தில் அவன் வழிபாட்டிற்கு வெறும் மரத்தையோ அல்லது கல்லையோ நட்டு வழிபட்டிருப்பானே அன்றிக் கடவுளை மனித வடிவத்தில் உறுப்புத் தோன்றத் திறம்படச் செய்து வழிபடுந் தன்மை அறிந்திருக்கவில்லை. இலிங்கம் அத்தகைய வகையைச் சேர்ந்தது. “சிவன்”[9] என்ற தம் நூலுள் ந. சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் தொன்மைக் காலத்தில் உலகெங்கும் சிவலிங்கம் பரவியிருந்த செய்தியை மேல் நாட்டுப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளரின் மேற்கோள்களுடன் நிறுவுவது ஆயத்தக்கது. ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே மொகஞ்சதாரோ நாகரிகச் செழிப்புடன் திகழ்ந்தது. அந்நகரின் அழிபாடுகளுள் சிவலிங்கங்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் சர். யோன் மார்சல் மொகஞ்சதாரோ நாகரிகம் ஆரியரல்லாத திராவிடருடையது என்று கூறியுள்ளார். ஆரியர், ஆரியரல்லாதாரின் மொகஞ்சதாரோவில் ஏற்படுத்திய திடீர் அழிவையே இருக்கு வேதம் கூறுகிறது என்று சர். மார்டிமர் வீலர் கருதுகிறார்.[10] மொகஞ்சதாரோ எழுத்துக்களைச் சுமேரிய எழுத்துக்களின் துணையுடன் படித்த ஈராசு பாதிரியார் அவர்கள் படித்தார்கள். இது பற்றி அவர் எழுதிய நூலில் மொகஞ்சதாரோவில் காணப்படுவன மூலத் தமிழ்மொழிச் சொற்களே என்று நிறுவுகிறார். அந்நூலுள் கடவுள் (பக்: 68), தாண்டவன் (பக்: 69), கோவில் (பக்: 73), வேலன (பக்: 90) முதலிய சொற்கள் காணப்படுகின்றன.[11] உருசியக் கல்வெட்டு வல்லுநர் ஒருவர், மொகஞ்சதாரோ, அரப்பாக் குகைகளில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள் திராவிட மொழியமைப்புக் கொண்டவை என்று மெய்ப்பித்திருக்கிறார்.[12] அண்மையில் பின்னிஷ் அறிவியல் அறிஞர்கள் மொகஞ்சதாரோ எழுத்துக்களை கம்பியூட்டரின் உதவியுடன் படித்துள்ளனர். அவர்கள் சிந்து வெளி நாகரிகம் திராவிடருடையது என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.[13] இவையனைத்தும் மொகஞ்சதாரோ நாகரிகம் திராவிடருடையது என்பதை வலியுறுத்தும். எனவே அங்கு காணப்பட்ட சிவலிங்க வழிபாடும் திராவிடருடையது என்பது தானே பெறப்படுகிறது. கி. மு. 150 இல் வாழ்ந்த பதஞ்சலி

முனிவரால் வணங்கப்பட்ட சிதம்பரத்திலுள்ள இலிங்கம் கி மு. 150-க்கு முற்பட்டது எனலாம். கி. பி. 450 முதல் 500 ஈறாக உள்ள காலத்தின் இடைப் பகுதியில் தமிழகத்தை ஆண்ட கோச் செங்கட் சோழன் சிவனுக்கு எழுபது கோவில்கள் கட்டினான். (திரு நாலாயிரம்: 1505). பெருங்கோவில்கள் எழுபத்தெட்டுக் கட்டப்பட்டன (6:71:5) என்று அப்பரடிகளும் பாடுகிறார். இக்கோவில்களின் கருவறைகளில் சிவலிங்கத்திருமேனிகளே எழுந்தருளியிருந்தன.

தமிழர் நடுவில் தோன்றிய தொன்மை வழிபாடான இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றத்தைச் சமற்கிருத நூல்களைக் கொண்டு மட்டும் சரிவர உணர முடியாது. தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்வதன் மூலம் முடிவு காண முடியும் என்பதை நிறுவுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இனி இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றம் பற்றிய கொள்கைகளைப் பார்ப்போம்.

நடுகல்

நடுகல்லிலிருந்து இலிங்க வழிபாடு தோன்றிற்றென்று கூறுவர். "வீரர்கள் இலிங்கங்கள் ஆனார்கள்" என்று ஒரு தெலுங்குப் பாடல் பாடுகிறது.[14] போரில் ஈடுபட்டபோது வீரர்கள் தம் பூதவுடம்பு நீத்துப் புகழுடம்பு பெறுகின்றனர். அவ்வாறு தம்மை நீத்த வீரர்களுக்கு மக்கள் நினைவு அடையாளங்களை நிறுவினர். அந்த நினைவு அடையாளங்களையே 'இலிங்கம்' என்ற சொல் இங்கு குறிக்கிறது. (இலிங்கம்: அடையாளம்). இதனையே "கல் நின்றவர்" (குறள்: 771) என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். எனவே இது இறைவனைக் குறிக்கும் இலிங்க வழிபாடு ஆகாது. செம்பியன் மாதேவியார், சிவனடியாராகிய தம் கணவர் கண்டராதித்தரை இலிங்க வடிவில் பூசித்ததைக் காட்டும் படிமம் உள்ளது.[15] சிவனடியாரைச் சிவலிங்க வடிவாகக் காணுதலைச் சங்கமலிங்கம் (திருமந்திரம்: 1725) என்பர். கற்புடை மகளிர் கணவரை உயிருடன் வழிபடுதல் போலவே (குறள்: 55) அவர்கள் உயிர் நீத்த பின்னும் வழிபடுவர். சிவனடியார் என்ற முறையிலும் கணவர் என்ற முறையிலும் கண்டராதித்தரைச் சிவலிங்கமாகச் செம்பியன் மாதேவியார் பூசித்தார். நடுகல் வழிபாடு, தொல்காப்பியத்தில் கடவுள் வழிபாட்டினின்று வேறாகவே காணப்படுகிறது. மறவர்கள் கொற்றவையை வணங்கிப் போருக்குப் போதல் சுட்டப்படுகிறது (தொல்: புறத்திணை: 62) நச்சினார்க்கினியர் கொற்றவையை வணங்கி வீரர்கட்குக் கல்நாட்டும் வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து கடவுள் வணக்கம் வேறு; வீரர் வணக்கம் வேறு என்று தெரிகிறது. மேலும் புறம் 335 ஆம் பாடல் நடுகல் வழிபாட்டினின்று கடவுள் வழிபாட்டை வேறாகச் சுட்டுகிறது. நடுகல்லிலிருந்து தெய்வம் தோன்றியது என்ற கொள்கையை "நடுகல்லிலிருந்தோ தெய்வமும் கோயிலும்?" என்ற கட்டுரையில் மொ. அ. துரையரங்கனார் அவர்கள் பல சான்று காட்டி மறுத்துள்ளார்.[16] எனவே நடுகல்லிலிருந்து இலிங்க வழிபாடு தோன்றியது என்பது பொருந்தாது.

ஞெலிகோல்

பீடத்தோடு கூடிய இலிங்கத்திற்குத் தீக்கடைகோலை ஒப்பிட்டு, தீக்கடைகோலையே இலிங்க வடிவமாக அமைத்து மக்கள் வழிபட்டார்கள் எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதினர்.[17] இலிங்கத்தை நீராட்டும்போது, நீராட்டிய நீர் கோமுகம் மூலம் இடப் பக்கத்தில் விழும்பொருட்டுப் பீடம் அமைக்கப்பட்டது. பீடமில்லாத இலிங்கங்கள் காஞ்சி ஏகாம்பரேசுவரர் கோவிலில் இன்னும் உள்ளன. பீடம் பிற்காலத்தது. எனவே இக்கருத்துப் பிழைபடுகிறது. தீக்கடைகோல் வணக்கத்திற்குரிய ஒன்றாகத் தமிழர் நடுவில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. தீக்கடைகோலைத் தமிழர் ஞெலிகோல் என வழங்கினர். கண்டீரக் கோப்பெருநற்கிள்ளி தீக்கடை கோலால் கடைந்த தீயினால் மான

இறைச்சியைச் சுட்டுப் பாணருக்கு உண்ணக் கொடுத்த செய்தி புறம்: 150 ஆம் பாடலில் காணப்படுகிறது. அணங்குடைத் தேவியின் முற்றத்தில் யானைகள் கொணர்ந்து குவித்த விறகுக் குவியலில் கானவர் தீக்கடைக்கோலால் கடைந்த தீயினை மூட்டினர் என்ற செய்தியைப் புறம்: 247 பாடுகிறது. இடையன் தீக்கடைகோலால் மூட்டிய விளக்கில் பாணனோடு இருந்து தலைவன் உரையாடிய செய்தி புறம் 324 இல் காணப்படுகிறது. மாலைப் பொழுதில் குளிர்காயும் பொருட்டு இடையன் தீக்கடைகோலால் தீ உண்டாக்கிய செய்தியைப் புறம் 331 பாடுகிறது. பெரும்பாணாற்றுப்படை (175-178), புகை புறப்படும்படி ஞெலிகோலால் கடையப்பட்ட தீயினால் மூங்கிலைத் துளையிட்டு இடையன் ஒருவன் குழலூதிய செய்தியைப் பாடுகிறது. தீக்கடைகோலானது கடையாத போது தன்னுள் தீயை அடக்கியும், கடையும்போது தீயை வெளிப்படுத்தியும் இருக்கும் தன்மையது. அதைப் போன்று தன்வலி வெளிப்பட வேண்டாத காலத்தில் அடக்கமாயும், வலி வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தில் வெளிப்படுத்தவும் வல்லவன் நெடுமானஞ்சி என்று ஔவையார் பாடுகிறார். நெடுமானஞ்சியின் வீட்டில் இறப்பில் தீக்கடைகோல் செருகப்பட்ட செய்தி (புறம்: 315) பாடப்படுகிறது. இன்னோரன்ன செய்திகளால் தீக்கடைகோல் வழிபாட்டிற்குரிய ஒன்றாகச் சங்கப் பாடல் எங்கும் கூறப்படவில்லை. அது வறிதே வீட்டின் இறப்பில் செருகப்பட்டிருந்த செய்திதான் கூறப்படுகிறது. எனவே தீக்கடைகோலிலிருந்து இலிங்கம் தோன்றியது என்ற கொள்கை உண்மையாகாது.

வேள்வித் தூண்

ஆரிய மக்களின் இருக்கு வேதம் உயிர்க்கொலை புரியும் ஐவகை வேள்வி செய்து புலால் உண்டு சோமக்கள் குடித்த செய்தியைக் கூறுகிறது. ஆண் மகன், குதிரை, எருது, செம்மறியாடு, வெள்ளாடு ஆகிய உயிர்களைக்

கொன்று வேள்வி இயற்றல் வேதத்தில் காணப்படுகிறது. 195 ஆண் மக்களை வெட்டி வேள்வி வேட்கப்பட்ட செய்தியைச் சதபத பிராமணம் கூறுகிறது.[18] வட நாட்டில் தோன்றிய அருளாளர் புத்தர் இதனை மிக வன்மையாக எதிர்த்தார். இவ் எதிர்ப்புக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத ஆரியர், காலப்போக்கில் வேள்வியில் உயிர்வதை செய்வதைக் கைவிடத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்திற்குப் பின்பு தமிழகத்தில் புகுந்த ஆரியர், தாங்கள் செய்த வேள்வியிலும் அரசரைக் கொண்டு செய்வித்த வேள்வியிலும் உயிர்க்கொலை செய்யவில்லை. அதனால்தான், ஆரியர்களது, வேள்வி பற்றிப் பாடும் சங்கப் பாடல்களில் உயிர்க்கொலை பற்றிய குறிப்பு எதுவுங் காணப்படவில்லை. ஆனால் வேந்தர்கள் ஆரியர்களின் வேள்வியைக் கைக்கொண்டனர். இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி; பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, ஒன்பது வேள்விகள் வேட்ட பல்யானைச்செல்கெழு குட்டுவன் முதலியோர் அவ்வகையினர். தமிழ் மக்கள், தாங்கள் வழிபட்ட முருகனுக்கும் (நற்: 47 : 9; அகம்: 242 : 12) கொற்றவைக்கும் (அகம்: 309 : 4-6) பலியிட்ட செய்திமட்டும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. ஆரியர்கள் இயற்றிய வேள்விகளில் வேள்வித்தூண் நடப்பட்டது. பலியிடும் உயிர்களைக் கட்டிவைக்க அது பயன்பட்டது. இத்தகைய வேள்வித்தூணிலிருந்துதான் இலிங்க வழிபாடு பிறந்தது என்று கூறுகிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.. [19] வைதிக வேளவி மிகக் கலந்த காலத்தில் எழுந்த பரிபாடலில் (2:62) திருமால் வேள்வித்தூணாய் நின்று பசுவை உண்டியாகப் பற்றிக்கொள்கிறார் என்ற கருத்துக் காணப்படுகிறது.

> "படிநிலை வேள்வியுட் பற்றியாடு கொளலும்"

என்பது மேற்கண்ட கருத்தைத்தரும் அடிகளாகும்.

இக்கட்டுரைத் தொடக்கத்தில் நான் குறித்த பல அறிஞர்களின ஒருமுகமான கருத்தின்படி, திராவிடர்க குறித்தாகிய இவ்வணக்கம் ஆரியர் வேள்வியிலிருந்து

வந்ததாகக் கூற முடியாது. ஆரியர் தாம் இந்தியாவுக்கு வந்த புதிதில் அதற்குமுன் இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் வழிபட்ட சிவலிங்கங்களைப் பழித்த செய்தியை இருக்குவேதம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே ஆரியருக்கு உரியதான வேள்வியில் நாட்டப்பட்ட தூணிலிருந்து சிவலிங்கம் வந்ததாகக் கூற வழியில்லை.

சங்கவிலக்கியங்களில் காணப்படும் வேள்வித்தூண்கள் (புறம்: 15, 400, 224; அகம்: 220, பெரும்பாண்: 315-316) வழிபடப்படவில்லை. இத்தகைய காரணங்களால் விவேகானந்த சுவாமிகளின் கருத்துப் பொருந்தாது என்று தோன்றுகிறது வேள்வித் தூணிலிருந்து இலிங்கவழிபாடு வந்ததென்று கூறிய அதே கூட்டத்தில் புத்ததூபிகளின் செல்வாக்கால் இலிங்கம் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தையும் விவேகானந்த சுவாமிகள் வெளியிடுகிறார். புத்ததூபியிலிருந்து இலிங்கம் தோன்றியதென்று பெர்கூசன், காவெல் போன்றோர் கருதுகின்றனர். ஆனால் புத்தர் பிறந்தபோது அவர் தாய் தந்தையர், இறைவன் அருளைப் பெறும்பொருட்டு அவரைச் சிவபெருமான் கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்றதாக வடநாட்டுக கல்வெட்டு ஒன்று (EPI. IND. VOL. V, P. 3) கூறுகிறது. எனவே புத்ததூபியிலிருந்து இலிங்கம் தோன்றியதென்றோ அதன் செல்வாக்கு இதைப் பாதித்தது என்றோ கூறமுடியாது.

தீ

தீ வழிபாட்டிலிருந்து இலிங்க வழிபாடு தோன்றிற்று என்ற கொள்கையைமறைமலையடிகள் முன்வைத்தார். மிகப் பழங்காலத்தில் ஒளியுருவங்கள் வழிபடப்பட்டன என்பது உண்மைதான். நெருப்பு கண்டு பிடிக்கப்படாத பழங்காலத்து இரவு நேரங்களில் கண் தெரியாமையால் நடமாட முடியாமல் மனிதன் விடியும்வரை குகைக்குள் முடங்கிக் கிடந்தான். அதுவுந் தவிர நச்சுயிர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும அஞ்சி வாழ்ந்தான். இவ்வாறெல்லாம் இரவில் துன்புற்றவன் காலையில் ஒளிகான்றெழுதரும் ஞாயிற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். திங்களின் தண்ணொளியும் அவனுக்கு இன்பந் தந்து ஒளி பரப்பி இவ்வகைத் துன்பங்களிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றியது. எனவே ஞாயிறும் திங்களும் அவனுக்கு வணக்கத்திற்குரிய பொருள்களாயின. காலப்போக்கில் இயற்கையிலிருந்து மனிதன் நெருப்பையும் கண்டறிந்து கொண்டான். மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் காட்டுத் தீயெழுந்தது. காட்டின் நடுவில் அவன் வாழ்ந்திருந்தபோது, காட்டுத் தீ திடீர் திடீரென்று தோன்றி அவனை அச்சுறுத்தியது. காட்டுத் தீயினைப் புறம்: 349, அகம்: 47, 39 மதுரைக் காஞ்சி: 302 ஆகியன பாடுகின்றன. தீ தோன்றும் வேளையில் காட்டிற்கு நடுவில் அகப்பட்டு மனிதர் பொசுங்கிச் செத்தனர். இத்தகைய அச்சந்தரும் தீயைக் கண்டு அஞ்சி மனிதன் அதனையும் வழிபடத் தொடங்கினான். எனினும் மூங்கில் மரங்கள் மோதத் தீயுண்டாவதைக் கண்டு தானும் கோலொடு கோலை உராய்ந்து தீயை உண்டாக்கக் கற்றுக்கொண்டான். இரண்டு கோல்கள் கொண்டு தீ மூட்டும் வகையைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (177-179) கூறுகிறது. தீயைக் கண்டு பிடித்த நாள், மனித நாகரிக வரலாற்றின் மாபெரும் நாளாகும். பச்சை இறைச்சிகளைத் தின்று புண்பட்ட நாக்கொடு இருந்த மனிதன்,[20] அன்றிலிருந்து சமைத்துப் பதப்படுத்தி உண்ணத் தொடங்கினான் தீயினால் இருளைப் பகலாக்கினான். தீப்பந்தங்களை ஏந்தி இருளிலும் நடமாடத் தொடங்கினான். நச்சு உயிர்கள் உள் நுழையாவண்ணம் குகையின் வாயிலில் நெருப்பு மூட்டி உள்ளே கண்மூடி அமைதியாகத் துயிலத் தொடங்கினான். தன்னிடத்தைச் சுற்றியுள்ள காட்டைத் தான் மூட்டிய நெருப்பால் வேண்டிய அளவு எரித்து, காட்டுத் தீயால் தனக்குத் திடீரென ஏற்படும் தீமையிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டான். முன்னர் தான் அஞ்சிய தீ, பின்னர் தனக்கு நன்மை செய்வதைக் கண்டான். முன் அஞ்சி வழிபட்டவன் பின் அன்பால் வழிபட்டான்.

காலப் போக்கில் ஞாயிறும் திங்களும் தீயும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு இயங்குவதைக் கண்டு அதனை இயக்குபவன் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணினான். அதனை இயவுள், கடவுள் என்றெல்லாம் அழைத்தான். இப்போது இயற்கை வழிபாட்டிலிருந்து மனிதன் இறைவழிபாட்டிற்கு வந்துவிட்டான். தான் வழிபட்ட ஞாயிறு, திங்கள், தீ மூன்றையும், இறைவனுக்கு முக்கண் ஆக்கினான். முக்கட் செல்வர் (புறம்: 6) முக்கட் செல்வன் (அகம்: 181), முக்கண்ணான் (கலி: 2, 104), இமையா முக்கண்...செல்வன் (திருமுருகு: 153) என்று சங்கவிலக்கியங்கள் இறைவனைக் குறிப்பிடுகின்றன. "மூன் கண்" என்ற சொல் மொகஞ்சோதரோவில் காணப்படுகிறது. சிவனுக்கு மூன்று கண்கள் உண்டென்றும், அக்கண்கள் தனித்தனியே வழிபடப்பட்டன என்றும் அச்சொல் பொருள் தருவதாக மொகஞ்சதாரோ முத்திரைகளைப் படித்த ஈராசு பாதிரியார் கூறுகிறார். மறைமலையடிகளார் ஞாயிறு, திங்கள், தீ மூன்றும் இறைவனின் முக்கண்களாக வழிபடப்பட்டன என்கிறார். ஞாயிறு, தீ, திங்களைக் குறிக்கும் பொருட்டு நிலத்தில் வட்ட வடிவம், முக்கோண வடிவம், பிறை போன்ற வில் வடிவம் உடைய குழிகளை வெட்டி, அவற்றிலிருந்து தீயை எழுப்பிப் பழந்தமிழர் வணங்கினர் என்கிறார். புறம்: 2 ஆம் பாடல் பொதியமலையில் மாலைப் பொழுதில் அந்தணர் முத்தீவேட்க, அதன் அருகே பெண்மான் அமைதியுடன் துயிலும் காட்சி பாடப்படுகிறது. இது தமிழர் செய்த உயிர்ப்பலியற்ற வேள்வி என்பது அடிகள் கருத்து. அவரின் கருத்துக்குச் சார்பாக மேலும் சில சங்கப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. வேங்கட மலையில் மந்திகள் அலகிட்ட முற்றத்தில் மான் துயில்கின்றது. அம்முற்றத்தில் களிறு கொண்டு வந்து குவித்த விறகில் முனிவர்கள் செந்தீப் பேணுகின்றனர். இச்செய்தியைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (497-500) கூறுகின்றது. கானயானை கொண்டு வந்து தந்த விறகில் செந்தீவேட்டு வழிபடும் தமிழ் மகனைப் பற்றிப் புறம்: 251 ஆம் பாடல் பாடுகிறது. இம் முத்தீ வழிபாட்டைத் தமிழரிடமிருந்து ஆரியர் பெற்றனர் என்பதை, இம்மூத்தீயுள் ஒன்றனுக்கு இடப்பட்ட பெயரைக் கொண்டு அடிகள் நிறுவுகிறார். முக்கோண வடிவான குழியிலிருந்து எழுப்பப்படும் தீ, "தக்கணாக்கினி" எனப் பட்டது. இதைப் புறநானூற்றுப் பழைய உரையாசிரியர் (புறம்: 12) "தென் திசை அங்கி" என்கிறார். தென் திசைக்கண்ணதாகிய தமிழ்நாட்டிலே வேட்கப்படும் தீ என்பது இதன் பொருள்.[21] இதற்கு ஆதரவாகக் "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" என்று தொடங்கும் தொல்: புறத்திணையியல் 33 ஆம் நூற் பாவைக் காட்டி, தீ, திங்கள் வழிபாடு தமிழரிடம் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த முத்தீ வழிபாட்டை ஆரியர் தமிழரிடமிருந்து கடன் பெற்று குடிகொலைக்குரிய வேள்வி ஆக்கிவிட்டனர் என்று அடிகள் பல சான்றுகள் காட்டி நிறுவுகிறார். இங்கு அவற்றை விரிப்பிற் பெருகும். ஞாயிறு திங்கள் தீ ஆகியவை முத்தீ வழிபாட்டிற்கு உரியவையாக அமைந்ததை முன்னர் கண்டோம். தனக்கு எட்டாத் தூரத்தில் இருக்கும் ஞாயிறு திங்களைப் பார்க்கிலும் அண்மையில் இருக்கும் தீயை வழிபடுவதை மனிதன பெரிதும் விரும்பினான். அதன் வண்ணம் பெரிய மர நிழலில் வட்டமான குழி அகழ்ந்து அதில் தீயை வளர்த்து அதற்கு நெற்பொரியும் மலரும் தூவி வழிபட்டு வந்தான். பின்னர் நீண்டு குவிந்து வளர்ந்து எரியும் அத்தீச்சுடரைத் தொடுதற்கும் நீராட்டுதற்கும் மாலை சூட்டுதற்கும் ஏற்ற முறையில் கருங்கல்லால் அமைத்தான். அப்பொழுது தீ வளர்க்கும் குழியை ஒப்ப வட்ட வடிவமான கல்லையும் அமைத்துக்கொண்டான். அதன் பின் நீண்டு குவிந்த குழவியை வட்ட வடிவில் கோத்த கருங்கல் திருவுருவை வழிபடத் தொடங்கினான். இவ்வாறுதான் சிவலிங்கம் வழிபாட்டு உருவமாக வடிவெடுத்தது என்பது மறைமலையடிகள் முடிபு. சிவலிங்கம், முன்னர் நிலத்தின்கண்ணே அகழ்ந்த குழியில் வளர்த்து வணங்கிய தீச்சுடர் வடிவமே என்பதனை நினைவுறுத்தற்கே சிவலிங்க வழிபாட்டின் ஈற்றில் ஓர் ஒளியினைக் காட்டி அதனை முற்றுவிக்கின்றனர் என்று அடிகள் கருதுகிறார். இன்றும் திருக்

கோயில்களில் இலிங்கத்தைப் பீடத்தில் நிறுவும்போது தீ வளர்த்து வழிபாட்டின் முடிவில் சாம்பல் கொடுக்கப்படுவது ஒன்றே, அது தீ வழிபாடு என்பதைச் சுட்டுகிறது என்கிறார்.[22]

இன்னொரு கோணத்திலிருந்தும் அடிகள் இலிங்கத் தோற்றத்தை நோக்குகிறார். பழங்காலக் கோவில்களில் இரவும் பகலும் அணைய விடாமல் தீ வளர்த்தனர். பார்சிக் கோவில்களில் இவ்வாறு தீ வளர்ப்பது மிகுந்த கவனத்துடன் கடைப்படிக்கப்படுகிறது புகழ்பெற்ற சிவன் கோவில்களில் இன்றும் இவ்வழக்கம் காணப்படுகிறது. தீ அணையாமல் காக்கும் பணிக்குச் சிலர் அமர்த்தப்பட்டனர். காலப் போக்கில் இவர்கள் பூசகர்களானதோடு வழிபடுபவர்களால் புனிதமுடையவர்களாகவும் கடவுளுக்கு நெருங்கியவர்களாகவும் கருதப்பட்டனர். தங்கள்மேல் மக்கள் வைத்த நம்பிக்கையைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட இப்பூசகர்கள், இரவும் பகலும் தீ வளர்க்கும் இக்கடினப் பணிக்கு முடிவு காண முனைந்து எரியும் தீக்கொழுந்துக்கு மாறாக அதன் வடிவில் மரம் அல்லது கல்லை நட்டு வழிபாடாற்றினர். இவ்வாறும் இலிங்க வழிபாடு தோன்றியிருக்கலாம் என்று மறைமலையடிகள் கருதுகிறார். இலிங்கத் தோற்றம் பற்றிய அடிகளின் கருத்துக்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது ஒளிவழிபாடுதான். இலிங்க வடிவமே தமிழரது தொன்மை வழிபாடு என்பதற்குக் கோயிலின் நெஞ்சம் போன்ற கருவறையில் அது நிறுவப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வருவதே சான்றாகும் என்கிறார். பிற்காலத்தில் மனிதவடிவில் தோன்றிய பல வழிபாட்டுவடிவங்கள், அதனைச் சூழவே கோயில் திருச்சுற்றில் இடம்பெறுகின்றன. தன் கருத்துக்கு ஆதரவாகத் திருவண்ணாமலையில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் கார்த்திகை விளக்கொளிவிழா வழிபாட்டைக் காட்டுகிறார். அடிகள் கருத்துக்கு அரண்செய்வதுபோல நற்றிணை: 202, அகம்: 11, 17, 141, 185 ஆகிய பாடல்கள் கார்த்திகை ஒளிவிழாவைக் கூறுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் இதனைக் ‘தொல் கார்த்திகை நாள்’’ எனப் பாடுகிறார் (திருமயிலாப்பூர்ப் பதிகம்: 3). புனித பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டிலும் இறைவன் ஒளிவடிவில் தென்பட்டான் (யாத்திராகமம் 3:2; 24:17) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. தமிழக மகளிர் மாலைக்காலத்தில் விளக்கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபடும் வழக்கத்தை நெடுநெல்வாடை (42-44) முல்லைப்பாட்டு (8–10) ஆகியவை குறிப்பிடுகின்றன. மறைமலை அடிகள் இலிங்கவழிபாட்டின் தோற்றம்பற்றிக் கூறும் கருத்துக்கள் வாதத்திறமை மிக்கன. தமிழர்கள் தீ வடிவிலும் இறைவனை வழிபட்டதை அடிகளுடன் சேர்ந்து நாமும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் தீ வழிபாட்டிலிருந்தே இலிங்க வழிபாடு தோன்றிற்று என்ற கருத்து இன்னும் ஆயத்தக்கது.

கந்து

பேராசிரியர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் சிவலிங்கவழிபாடு, கந்து வழிபாட்டிலிருந்து தோன்றியது என்கிறார்.[24] கந்து என்பது மரத்தின் அடிப்பாகம். பட்டினப்பாலையில்(246–249) கந்து வழிபடப்பட்ட செய்தி பாடப்படுகிறது. மன்னர்கள் தாம் வென்ற நாட்டிலிருந்து சிறையாகக் கொண்டுவந்த பகைவர் மகளிரைக் கந்து வழிபாட்டிடத்தில் பணிசெய்யவிட்டதாகப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.[25] அந்த மகளிர் நீராடியபின் கந்துடைப் பொதியிலை மெழுகியும் கந்திற்கு மலர்சூட்டியும் மாலைக்காலத்தில் அதனருகில் நந்தாவிளக்கெரித்தும் வழிபட்டசெய்தி அப்பாடலில் காணப்படுகிறது. அக்கந்துடைப் பொதியலில் வெளியூரார் வந்து தொழுது தங்கிச்செல்ல வசதிசெய்து கொடுக்கப்பட்டது. உள்ளூரார் பலர் கந்தினை நாடோறும் வழிபட்டனர். படையெடுப்புக்களால் ஊர்கள் அழிவுபடும்போது மக்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிடுவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் ஊர்களின் பொதுவிடங்களில் இருக்கும் அக்சந்துகள் வழிபாடின்றி இருக்கும். அத்தோடு அக்கந்துகளில் உறையும் கடவுளும் வெளியேறிவிடும் என்று சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

“கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிட” (புறம்: 52).

“புற்றுடைச் சுவர புதல்இவர் பொதியில்
கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தம்” (அகம்: 307)

“எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை....பொதியில்”
(அகம்: 167)
“மரையேறு சொறிந்த மாத்தாள் கந்தின்
சுரையிவர் பொதியில் அங்குடிச் சீறூர்
நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகை” (அகம்: 287)

என்ற அடிகள் இச்செய்தியைக் கூறுகின்றன.

மரத்தில் தெய்வம் உறைவதாகத் தமிழ் முன்னோர் நம்பினர். மரம் பட்டவிடத்தும் எஞ்சியிருக்கும் அதன் கந்தில் தெய்வம் உறைவதாக நம்பி வழிபட்டமையை முன்னர் கண்டோம். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலர் “கொத்தும் அக்கொம்பு” (திருமந்திரம்: 1690) கொண்டு இலிங்கம் செய்யலாம் என்கிறார். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பரடிகள் இறைவனை “நடுதறி” (6:61) என்று பாடுகிறார். பட்டினப்பாலை 249 ஆம் அடிக்கு உரை செய்த பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் “கந்து–தெய்வம் உறையுந்தறி” என்கிறார். மாக்கல் காலத்திலேயே மர வழிபாடு காணப்படுகிறது. மொகஞ்சதாரோவில் (PLATE XII, FIGURE: 18) அரச மரத்தில் கடவுளின் உருவம் காணப்படுகிறது; அவ்வரச மரத்தின் முன்னால் ஒருவர் முழந்தாளிட்டு வணங்கும் தோற்றமும் தென்படுகிறது.[26] மாலை போன்ற நீண்ட பூங்கொத்துக்களையும் சடை போன்ற நீண்ட காய்களையுமுடைய கொன்றை மரம், கொன்றை மாலையுஞ் சடையுமுடைய சிவபெருமான் போல் நிற்றலை எண்ணி உருகி வேய்ங்குழலிலே திருவைந்தெழுத்தை வாசித்தார் ஆனாயநாயனார். கொன்றையின் நீண்ட காயைத் தவசிகளின் சடைக்குக் (நற்றிணை: 141) கூறுதல் மரபு. திருமூலர் சிவஞானியின்

சமாதிமேல் அரசு அல்லது சிவலிங்கத்தை நிறுவிப் பூசனை செய்யவேண்டும் என்கிறார் (திருமந்திரம்: 1885). இதிலிருந்து அரச மரமும் சிவலிங்கமும் தெய்வம் உறையுமிடங்களாக ஒப்ப மதிக்கப்பட்டன என்பது தெரிய வருகிறது. சிவலிங்கச் சிற்பத்தில் அடியிலிருக்கும் நாற்கோண வடிவை பிரம பாகம் என்றும், இடையிலிருக்கும் எண்கோண வடிவை விட்ணு பாகம் என்றும், மேலேயிருக்கும் வட்ட வடிவைச் சிவபாகமென்றும் கூறுவர். இதுபோன்று அரச மரத்தின் அடி, இடை, நுனி ஆகிய பாகங்களில் முறையே பிரமன், விட்ணு, சிவன் உறைவதாகக் கூறுவர். சிவலிங்கம் சிவவடிவமே. சிவலிங்கத்திலுள்ள நாற்கோண, எண்கோண, வட்ட வடிவமான பாகங்கள் அதனைப் பீடத்துள் பொருத்துதற்கு ஏற்ற வகையில் செய்யப்பட்டனவாகும். அப்பாகங்களுக்குப் பெயரிடும் பொருட்டே பிரமா, விட்ணு என்ற பெயர்களைப் பயன்படுத்தினர். “சிவலிங்கத்தின் பாகங்களைத் தணித்து வியவகரிப்பதற்காக அவைகளுக்கு, யுக்தியாகத் தனித்தனியே பெயர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவேயல்லாது, அதன் எல்லா பாகங்களுமே லிங்கஸ்வரூபந்தான்” என்று காசியபச் (114-119) சிற்ப நூல் கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. முத்திருமேனி (மும்மூர்த்தி) வழிபாடு புகுந்து, அவ்வழிபாட்டிலுள்ள உருத்திரனைச் சிவபெருமானாக எண்ணி மயங்கிய காலத்தில் இவ்வாறு பெயரிடும் முறையும் புகுந்திருக்கலாம். பிரமா, விட்ணு உருத்திரன் என்னும் மூவருக்கும் அப்பாற்பட்டவர் சிவபெருமான்.

இதனையே,

“முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்”
(திருப்பள்ளி எழுச்சி: 8)

என்று மாணிக்க வாசகப்பெருமான் பாடுகிறார். மூவரென்று அயனையும் அரியையும் சிவபெருமானோடு சேர்த்து எண்ணுவதை மாணிக்கவாசகப்பெருமான் தம் திருவாசகத்தில்

(திருச்சதகம்: 4) கண்டிக்கிறார். மேலே அரசமரம், சிவலிங்கம் இரண்டையும் ஒப்பமதிக்கும் பண்பைக் கண்டோம். திருமூலர் அரசமரத்தைச் "சிவபோதி" என்றே பாடுகிறார் (திருமந்திரம்: 140) ஆவுடையார் கோவிலில் (திருப்பெருந்துறையில்) கொன்றைத்தலமரம் செப்புத்தகட்டால் மூடப்பட்டுக் காலத்தின் அழிவில் நின்றும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கோவிலுள் பட்ட பாதிரிமரத்தைச் செப்புத்தகடுகளால் மூடி வைத்திருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு கோவிலிலும் தலமரங்கள் இருந்தன. அவை பின்வருமாறு:-

தில்லை (சிதம்பரம்) —தில்லைமரத்தால் பெற்றபெயர்
திருவாலங்காடு —ஆல ,, ,,
திருவிடைமருதூர் —மருத ,, ,,
திருப்பனந்தாள் —பனை ,, ,,
திருப்பாதிரிப்புலியூர் —பாதிரி ,, ,,
குறும்பலா (குற்றாலம்) —பலா ,, ,,
கடம்பூர் —கடப்ப ,, ,,
காரைக்காடு —காரைச்செடியால் பெற்ற பெயர்
திருவீழிமிழலை —வீழிச் ,, ,,
திருமுல்லைவாயில் —முல்லைச் ,, ,,

சங்க காலத்தில் மரங்கள் இறைவன் உறையும் இடங்களாக வழிபடப்பட்டன.

"கடவுள் மரத்த" (அகம்: 270)
"கடவுள் ஆலத்து" (நற்: 343; புறம்: 199)
"ஆலமர் செல்வன்" (சிலம்பு: 24)
"கடவுள் வாகை" (பதிற்று: 66).
"தெய்வஞ் சேர்ந்த பராரை வேம்பு" (அகம்: 309).
"கடம்பமர் நெடுவேள்" (பெரும்: 75)
"கடவுள் சேர்ந்த பராரை மன்றப் பெண்ணை" (நற்: 303)
"ஆல்கெழு கடவுள்" (திருமுருகு: 256)

இவ்வாறாகக் கடவுள் உறையும் இடங்களாகக் கருதப்பட்ட மரங்களின் ஏனைய பாகங்கள் பட்டு அழிந்துவிட அதன் கந்து அல்லது அடிமரம் மட்டும் எஞ்சி நிற்கும். அதனைக் காக்கும் பொருட்டுச் சுற்றி மேடை அமைத்து வழிபடலாயினர். இம்மேடையே பீடமாகவும், மரக்கந்து இலிங்கமாகவும் பினன்ர் உருவெடுத்தது. அம்மரக் கந்தினைக் காற்று வெய்யில் ஆகியவற்றிலிருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டுக் கூரை வேயப்பட்டது. பின் அடிமரமும் இற்றுப் போன காலத்தில் அதன் வடிவையொப்ப அவ்விடத்தில் கருங்கல் தூண் நாட்டப்பட்டது. கந்து அழிந்த நிலையில் இவ்வாறு நாட்டப்பட்டதால் இது, "கந்தழி" (தொல்: புறத்திணையியல்: 39) எனப்பட்டது. இந்தக் கந்தழியே பழந்தமிழரிடம் சிவலிங்க வழிபாடாக உருவெடுத்தது. பேராசிரியர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் கூறும் இலிங்க வழிபாடு பற்றிய இயல்பான இக்கருத்தே ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது.[27] இது எந்த அளவிற்கு உண்மையென்பதை இனிக் காண்போம்.

சொற் பிறப்பு

இலிங்கம் என்ற சொல் வடமொழி என்றும் வடமொழியன்று என்றும் கூறுவோர் உளர். வடமொழியிலும் இந்தோ ஆரிய மொழிகளிலும் "இலிங்கம்" என்பதற்குரிய வேர்ச்சொல் இல்லை என்கிறார் சீன் பிரிலஸ்கி. அவர் தாம் எழுதிய "இந்தோ ஆரிய மொழியில் ஆரியமல்லாத சொற்கள்" என்ற கட்டுரையில் "இலிங்கம்" என்ற சொல் ஆஸ்ட்ரோ ஏசியாடிக் (AUSTRO-ASIATIC) மொழியிலிருந்து வந்திருக்கின்றது என்கிறார்.[28] ஆனால் வடமொழியன்று என்று உறுதி செய்கிறார். இதனால் இலிங்க வணக்கம் ஆரியர் அல்லாதாருடையது என்கிறார். இச்சொல் தமிழ்ச்சொல்லே என்கிறார் மொழியியல் அறிஞர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள். "இலிங்கம் - Tamil Ilanku 'What Shines' - இலங்குவது (Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language)

இருக்குவேதத்தில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்கிறார் சுனித்குமார் சட்டர்சி.[29] இரவு என்ற சொல் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் ராவு, ராத்திரி என்றெல்லாம் ஆகிறது. இப்பேச்சு வழக்குச் சொற்களுள் ராத்திரி என்ற வடிவம் இரவு என்ற பொருளுடன் இருக்குவேதத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று அவர் காட்டியுள்ளார். மேலும் இரண்டு என்ற தமிழ் எண்ணுப் பெயர் 'ரண்டு' என்று பேசப்படுவதுடன், வட்டார வழக்குகளைக் காட்டும் சிறுகதைகளில் இன்று அவ்வாறே எழுதப்படுவதையும் காண்கிறோம். இரவு, ராத்திரி என்றும், இரண்டு, ரண்டு என்றும் ஆவது போல இலிங்கம், லிங்கம் ஆயிற்றெனலாம். இலிங்கம் என்ற சொல் முதலில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றான திரிகடுகத்திலும் (17) அடுத்துத் திருமந்திரத்திலும் (2372) காணப்படுகின்றது.

சிவனை நினைந்து வழிபடும் மரத்தூணைக் "கந்து" என்றனர். மறைமலையடிகள், பட்டினப்பாலை 249-ஆம் அடியில் வரும் "கந்து" என்ற சொல் இலிங்கம் என்பதையே சுட்டுகிறது என்கிறார்.[30] அக்கந்து அழிந்த நிலையில் அதற்காக, அது இருந்த இடத்தில் நாட்டப்பட்ட கற்றூண் "கந்தழி" எனப்பட்டது என்கிறார் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள். தொல்காப்பியத்தில் (பொருள் : புறத்திணை: 33) வரும் இச்சொல் கடவுளைக் குறிக்கிறது. இச்சொல் கடவுள் என்ற பொருளில் இன்னிலை என்ற நூலிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.[31]

> "காதல் விரிநிலத் தாரா வகைகாணார்
> சாதல்நன் றென்ப தகைமையோர் – காதலும்
> ஆக்கி அளித்தழிக்கும் கந்தழியின் பேருருவே
> நோக்கிலரை நோவ தெவன்" (இன்னிலை: 30)

தொல்காப்பியத்தில் கந்தழி என்பதற்கு "ஒரு பற்றுக் கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்துவம் கடந்த பொருள்" என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் எழுதுகிறார். திருமுருகாற்றுப்படை ஈற்றில் "கந்தழியாவங் ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்கும் தத்துவது கடந்த பொருள்; அது, "சார்பினாற்றோன்றாது தானருவாய்...மைதீர் சுடர்" என்பதாம்; இதனை, "உற்ற வாக்கையினுறு பொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போற் பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் (திருவாசகம்: அதிசயப்பத்து: 9) என அதனை உணர்ந்தோர் கூறிய வாற்றானுணர்க" என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை வரைவதும் உற்று நோக்கத் தக்கது. "உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னையல்லாது எங்கள் உத்தமனே" என்று சிவபெருமானை உணர்ந்து வழிபட்டவர் மணிவாசகர். அவரின் திருவாசகத்தையே நச்சினார்க்கினியர் இங்கு மேற்கோளாகக் காட்டுவதால், கந்தழி என்பது சிவலிங்கம் என்பது தெளிவு. "பழங்காலத்தில் சிவபெருமானை வணங்கியவர்கள் உருவமில்லாத ஒரு அடையாளத்தை வைத்து வணங்கினார்கள். உருவமில்லாத அந்த அடையாளத்திற்குப் பெயர் இலிங்கம் என்பது. சிவலிங்கத்திற்குத் தமிழர் வழங்கிய பெயர் கந்தழி என்பது. இலிங்கம் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் வழங்கத் தொடங்கிய பிறகு பழைய கந்தழி என்னும் பெயர் மறைந்து விட்டது. கந்தழியாகிய சிவலிங்க வழிபாடு மிக மிகத் தொன்மையானது" என்று மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் கூறும் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது.[32]

யூதர்கள் தம் கடவுளாகிய யேகோவுக்குத் தூண் நாட்டி வழிபட்ட செய்தி பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில் (ஆதியாகமம் : 28 : 18-22; ஏசாயா : 19 : 19) காணப்படுகிறது. வடமொழியாளரும் சிவனைக் குறிக்கத் தூண் என்ற பொருள் தரும் "தாணு" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினர். இரணியனைக் கொல்லத் திருமால் தூணில் தோன்றிய வரலாறு பரிபாடலில் (4:20) பாடப்படுகிறது. திருவண்ணாமலையில் கொடிமரத்துக்கு முன்னுள்ள மண்டபத் தூண் ஒன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகன் திருவுருவம் கம்பத்திளையனார் எனப்படுகிறது. தமிழர்கள்

தம் கடவுளுக்கு மரத்தினையும் கல்லையும் தூண் வடிவில் நாட்டி வழிபட்டனர்.

“தாணுவாய் நின்ற பரதத்துவன்”
(1:திருவீழிமிழலை:மேகராகக் குறிஞ்சிப்பதிகம்:5)
“நாணமுடை வேதியனும் நாரணனும்
நண்ணவொணாத் தாணு” (1 : திருக்கோளிலி : 9)
“தழல் தூண்” (1 : திருவியலூர் : 9)
“பவளத் தூண்” (4 : 44 : 1)
“வயிரத்தூண்” (6:40)
“கற்றூண்” (6:8:1)

இவ்வாறெல்லாம் தேவாரத்தில் பாடப்பெற்ற காரணம், இறைவன் தூண் வடிவில் இலிங்கமாக வழிபடப்பட்டமையேயாகும். திருமழபாடிச் சிவபெருமான் வயிரத்தூண் நாதர் எனப் பெயர் பெறுகிறார். திருநாவுக்கரசர் திருக்கன்றாப்பூர்க் கோவிலில் இருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானை “நடுதறி”(6:61) என்று பதிகத்தின் பாடல்தோறும் பாடுகிறார். இதுபற்றி அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் கூறும் கருத்து வருமாறு:– “இங்ஙனம் பண்டை நாளில் ஊர்தோறும் தெய்வமுறையுந்தறியாகிய கந்து நடைபெற்ற பொதியில் என்னும் அம்பலங்களே, தேவார ஆசிரியர் காலத்தில் சிவபெருமானது அருவுருவத்திருமேனியை வழிபடுதற்குரிய பெரிய திருக்கோயில்களாகத் திகழ்வனவாயின. பட்டினப்பாலையிற் “கந்து” எனக் குறிக்கப்படும் தெய்வம் உறையும் தறியும், சைவர்களால் வழிபடப்பெறும் அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத் திருவுருவமும் யாவரும் ஒன்றெனக் கருதி வழிபடுதற்குரிய பொதுமைச் சிறப்பாலும் திருவுருவ அமைப்பாலும் ஒன்றே என்பது “காதன்மையால் தொழும் அடியார் நெஞ்சின் உள்ளே கன்றாப்பூர்நடுதறியைக் காணலாமே” (6:61:1) எனவரும் அப்பர் அருள்மொழியால் உய்த்துணரப்படும்” என்கிறார் வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள்.[33] கந்துடை நிலையில் (திருமுருகு:226) முருகன் உறைவான் என்று நக்கீரர் பாடுகிறார். “கந்துடை நிலையென்றது பிற்காலத்தே “சிவலிங்கம்” என மொழிபெயர்க்கப் பட்டுவிட்டது. சிவவடிவம் கந்தும், அதன் பீடம் நிலையுமாகும்” என்கிறார் ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்[34]. சிவபெருமானுக்குரிய கந்துடைநிலையில் அவன் மகன் முருகனும் அவனுடன் தோன்றுதல் இயல்பே. திருப்பூவணத்தில் அப்பரின் கண்களுக்குச் சிவபெருமானோடு முருகனும் தோன்றினான்.

“பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்றும்” என்பது அவர் தேவாரம். (6:18: 4). அம்மையப்ப பிள்ளைத் திருக்கோலத்திலும் (சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம்) முருகன் தந்தை தாய் நடுவில் காட்சி தருவான். பாம்பன் அடிகள் முருகப்பெருமானை “அறுமுகச்சிவன்” என்றே அழைப்பார். கந்தபுராணத்தில் சூரனை அழித்தபின் திருச்செந்தூரில் முருகப்பெருமான் சிவலிங்கபூசை செய்தருளிய செய்தி பாடப்படுகிறது.

அம்மையும் அப்பனும் பிரிவில்லாதவர்கள். சிவபெருமானின் எந்தத்திருக்கோலத்திலும் வலக்காதில் குழையும் இடக்காதில் தோடும் இடம்பெற்றிருக்கும்.

“பெண்ணுரு ஒருதிற னாகின் றவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்”

என்பது பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் புறநானூற்றுக் கடவுள்வாழ்த்து. அப்பனோடு பிரிவிலா அம்மையும் கந்தழி எனப்பட்டாள். “இடைக்காலத்தின் கல்லவட்டுக்களிலிருந்து வணிகர் குழாங்கள் அன்னையைக் கந்தளி(ழி) என்று போற்றினார்கள் என்று விளங்குகிறது. யாதொரு பெயரும் உருவமும் இல்லாதவளே கந்தளி” என்று கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி:7 பக்:172) கூறுகிறது. யவத்தீவத்துப் பலபடியாகப் பகுப்புண்ட பெருநிலப்பெயர்களுள் ஒன்றாகக் கந்தளி என்றபெயர் இன்றும் வழங்குகிறது என்று ரா. இராகவையங்கார் (தமிழ்வரலாறு-பக்கம்: 342) தம் நூலில கூறுகிறார்.

இத்தகைய சான்றுகளால் 'கந்தழி' என்பது சிவலிங்கத்தைக் குறித்தது என்பது புலனாகின்றது. கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிவலிங்கம் குடிமல்லத்தில் காணப்படுகிறது. களத்தூர், குடுமியான் மலை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் சிவ இலிங்கங்களும் அந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை, இவை மூன்றும் தமிழகத்தில் காணப்படும் தொன்மைமிக்க சிவலிங்கங்களாகும். எனவே சிவலிங்கவழிபாடு தமிழகத் தொன்மை வழிபாடு என்பது பெறப்படுகிறது. சிவலிங்கவழிபாட்டின் தோற்றம்பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களில் பொருந்தாதவற்றை மறுத்து ஏற்ற ஒன்றை ஆதரித்துள்ளேன். பாலடையாள (PHALLUS) வழிபாட்டிலிருந்து இலிங்கவழிபாடு தோன்றிற்று என்ற கொள்கையை மட்டும் தனிக் கட்டுரையில் இனி மறுப்பேன். இறைவன் நெருப்பு உருவில் "இலிங்கத்தே தோன்றினான்" என்று அப்பரடிகள் பாடுகிறார். தூண் வடிவமான இலிங்கத்திலிருந்தே இறைவன் நெருப்பு உருவில் தோன்றினான் என்பது அவர் கருத்து. மால, நான்முகன் முன்னர் இறைவன் இலிங்கத்தில் தோன்றினான் என்பதனையே, "இலிங்கோத்பவர்" என்று அத்திருக்கோலத்தைக் குறிக்கும் சொற்றொடரின் பொருளும் உணர்த்துகிறது. இன்னும் திருஞானசம்பந்தர் இறைவன், "தழல் தூண்" (1 : திருவியலூர் : 9) வடிவில் மால், நான்முகன் முன்னர் தோன்றினான் என்பர். தமிழ் மக்கள் தூண் வடிவில் இறைவனை வணங்கியதால்தான், இறைவனும் தூண் வடிவில் நெருப்பாகத் தோன்றியுள்ளான. தூண் வடிவாய சிவலிங்கமே நெருப்பு உருவாகத் தோன்றிற்று என்று சேக்கிழார் பாடுவது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

> "காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய்
> நீணாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்
> நாணாது நேடியமால் நான்முகனும் காணநடுச்
> சேணாரும் தழற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது தெளிந்
> தாராய்" (சாக்கியநாயனார் புராணம்: 8)

இதுகாறும் கண்டவற்றால் பழங்காலத்தில் மரத்தை இறைவன் உறைவிடமாகக் கொண்டு வணங்கிய தமிழ் முன்னோர், அம்மரம் பட்டவிடத்து அதன் கந்தை நாட்டி வழிபட்டனர் என்பதும், அக் "கந்து" ஆகிய மரத் தூணும் இற்று அழிந்தவிடத்து அதன் வடிவில் செய்த கற்றூணை அக்கந்து இருந்த இடத்தில் நாட்டி வழிபட்டனர் என்பதும், அக்கற்றூணே 'கந்தழி' எனப் பட்டுப் பிற்காலத்தில் "இலிங்கம்" எனப் பெயர் பெற்றது என்பதும் பெறப்படுகிறது. ஜேம்ஸ் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பார் "இந்தியாவில் இலிங்க வழிபாடு எவ்வாறு தோன்றியது என்பது புலனாகாத இருள் நிலையிலேயே இருக்கிறது" என்று எழுதுகிறார்.[35] அவர் கூறுவது போன்று இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றம் இருளில் இல்லை. தமிழ் இலக்கிய ஒளியில் அதன் உண்மைத் தோற்றம் தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டது.

சான்று விளக்கம்

1. *"பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்"*
— மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1958

2. *"செந்தமிழர் முதல் தெய்வம்"*
— ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்.
கட்டுரை: "தமிழ் நாடு" நாளிதழ், மதுரை
13-4-1965 பக்: 4

3. *"சமணமும் தமிழும்"*
— மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி
கழகப் பதிப்பு 1954 பக்: 57.

4. " சைவ சமய வளர்ச்சி "
— டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்.
ஔவை நூலகம், சென்னை-1.
பதிப்பு : 1958.

5. " தமிழ் மணம் "
— தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-1.
பதிப்பு : 1962
கட்டுரை : பக்கம் 68 - 79 : சங்ககாலத்தில்
சைவம் 1 & 2.

6. Indian Philosophy
By Dr. Radhakrishnan.
Vol II Page : 722.
The Macmillan Company, New York.

7. Thiruvacagam
By Rev. G.U. Pope
Madras University 1959
Page: I xxiv.

8. " Mohenjo - Daro And The Indus Civilization"
Vol : 1 Preface : P. vii.

9. " சிவன் "
— ந. சி. கந்தையா பிள்ளை.
கழகப் பதிப்பு : 1968.

10. " Civilizations of The Indus Valley and Beyond "
By Sir Mortimer Wheeler
Thames And Hudson, London 1966.
" The End of the Indus Civilization " -
Page 72-83

11. " Studies in Proto - Indo - Mediterranean Culture "
By The Rev. H. Heras
Bombay Indian Historical
Research Institute, 1953.

12. " தமிழும் வடமொழியும் " கட்டுரை : பக்: 74 - 75
- ஜார்ஜ் ஹார்ட் : " மஞ்சரி " : டிசம்பர் 1968

13. " Indus Script Deciphered "
— Indian Express 27-2-'69
Page: 8 Kerala Morning Edition

14. அருள் நெறி
— மா. இராசமாணிக்கனார்.
மலர் நிலையம், சென்னை-1
பதிப்பு: 1958, பக்கம்: 16.

15. படிமத்தின் படம் பக்கம்: 316
" சைவ சமய வளர்ச்சி " பதிப்பு: 1958
— மா. இராசமாணிக்கனார்

16. கட்டுரை பக்கம் 269-278
" பேராசிரியர் டாக்டர் ரா. பி. சேது பிள்ளை
வெள்ளி விழா மலர் "
பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை-5,
பதிப்பு : 1961.

17. தமிழ் இந்தியா
— ந. சி. கந்தையா பிள்ளை
கழக வெளியீடு 1949
பக்கம் : 147

18. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்
— மறைமலையடிகள் (முதற்பகுதி)
1957 கழகப் பதிப்பு பக்கம் : 368

19. Congress of the History of Religions in Paris
Page 400 - 401
From "The life of the Swami Vivekananda"
Vol III, 1915.

20. விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின் இறைச்சியைத் தின்று பழகிப்போன ஒருவனுடைய நாக்குப் புண்பட்டிருந்ததை இலங்கையில் நான் நேரில் கண்டுள்ளேன்.

21. "மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்"
(இரண்டாம் பகுதி) —மறைமலையடிகள்
கழகப்பதிப்பு 1957, பக்கம்: 663 - 664.

22. தமிழர் மதம்
— மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1958 பக்கம்: 154-156

23. "India's Language Problem"
By K. Appadurai
Tamil India Publications. —Madras - 5
See Indroduction By Swami Vedachalam
Page vi — xxxxii
Year of Publication, not mentioned.

24. Page 81—83
Indroduction and History of Saiva Siddhanta
By G. Subramania Pillai, 1947
From
"Collected Lectures on Saiva Siddhanta
1946—1954"
The Annamalai University, 1965.

25. பட்டினப்பாலையில் கரிகாலன் வென்ற பகையரசர் ஊரிலுள்ள கந்துடைப் பொதியிலில், கொண்டி மகளிர் பணிசெய்ய விடப்பட்டிருந்தனர் என்று தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் பேராசிரியர் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் தம் நூலில் கரிகாலன் தான் சிறைபிடித்த கொண்டி மகளிரைக் கந்துடைப் பொதியிலில் பணிசெய்ய விட்டான் என்று கூறுவது பிறழ உணர்ந்ததாகும்.
பக்கம்: 84
"Tree Worship and Ophiolatry"
G. Subramania Pillai
Annamalai University. 1948

26. 'Mohenjo—Daro and The Indus Civilization'
Page 63—64

27. "Tree Worship and Ophiolatory"
Page 84 —89.

28. Part 1 "Non-Aryan Loans in Indo - Aryan"
By Jean Przyluski
Page 3—32
From "Pre - Aryan and Pre - Dravidian
in India"
By Sylvain Levi, Jean Przyluski and Jules
Bloch
University of Calcutta 1929.

29. The Origin and Development of Bengali
P. 42 —S. K. Chaterji.

30. பக்கம் 68—69 "பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை"
—மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1957

31. "பொய்கையார் இன்னிலை"
— வ. உ. சி. விருத்தியுரை
இரண்டாம் பதிப்பு
அம்பா சமுத்திம் அகஸ்தியர் அச்சுக்கூடம்
விபவ வருஷம்

32. சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ்
— மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி
மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம் 1966
பக்கம்: 45

33. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு
— க. வெள்ளைவாரணனார்
(முதற்பகுதி)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு
பக்கம்: 682

34. பழந்தமிழர் சமயம்
— ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை
பக்: 336—334
மதுரைத தமிழ்சங்கம் பொன்விழாமலர் 1956

35. 'Encyclopaedia of Religion and Ethics'
By James Hastings
Vol: 6 Edition: 1913
Page: 700 "The Origin of the Cult in India is Obscure"

2. இலிங்கம் பற்றிய தவறான கொள்கை

இலிங்க வழிபாடு பாலடையாள வழிபாடு என்ற தவறான கொள்கை பலரிடையே நிலவி வருகின்றது. வேத கால ஆரியரும் அவர்களின் வழித் தோன்றல்களும் காழ்ப்புணர்ச்சி மிக்க பிற சமயத்தினரும், ஐரோப்பிய அறிஞரும் அறியாமை வயப்பட்ட சைவர்களுட் சிலரும் இக்கருத்தினைப் பரப்பி வந்துள்ளனர். பால் உளநூல் அறிஞரான கெவலக் எல்லிசு இலிங்க வழிபாட்டைப் பாலடையாள வழிபாட்டுடன் இணைத்துக் கூறும் பகுதி பின் வருமாறு:-[1] "மக்கள் நாகரிகத்தின் தொடக்க காலத்தில் பாலுணர்வுச் செயல்களும், பாலடையாளங்களும் சமயத் தன்மை பெற்றுப் புனிதமாகக் கருதப்பெற்றன. இனப் பெருக்கமாக அமையும், மனிதன், விலங்கு, தாவரம் ஆகியவற்றின் படைப்பாற்றலைப் பழங்கால மனிதன் உயர்ந்த ஆற்றல்களுள் முதலாவதாகக் கருதி அதனை ஆண், பெண் பாலடையாளங்களில் உருவகப் படுத்தினான். இவ்வாறு உருவகப்படுத்தியது காமவுணர்வுத் தூண்டுதலுக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்ட புனிதத் தன்மை உடையதாகும். இவ்வகையில் இந்தியாவில் சிவனின்

படைப்பு அடையாள வழிபாடு காணப்படுகிறது” என்கிறார். பேராசிரியர் எச். எச். வில்சன் என்பார் “இலிங்க வழிபாட்டின் தோற்றம் எத்தகையதாக இருந்தபோதிலும், ஐரோப்பிய எழுத்தாளரின் தூய்மையற்ற கற்பனைகளில எழுந்த கொள்கைகளுக்குச் சைவப் புராணங்களிலும் சான்று காண முடியாது” என்று கூறிப் பாலுணர்வுக் கொள்கைகளை இலிங்க வழிபாட்டுடன் இணைப்பதைத் தன் விஷ்ணு புராண மொழி பெயர்ப்பு முன்னுரையில கண்டிக்கிறார்[2]. பாரீசில் நடைபெற்ற சமய வரலாறு பற்றிய பேரவையில் குஸ்ரவ் ஒப்பார்ட் என்ற ஜெர்மன் அறிஞர் தாம் படித்த கட்டுரையில் இலிங்க வழிபாட்டினைப் பாலடையாள வழிபாடென்று குறிப்பிட்டார். அச்சமய வரலாற்றுப் பேரவையில் கலந்து கொண்ட சுவாமி விவேகானந்தர் அவ்வறிஞர் கருத்தை மறுத்துரைத்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது[3]. கிறித்துவ சமயத்தில் காணப்படும் “தூய ஆன்மீகக் கூட்டுறவினை” (HOLY COMMUNION : லூக்கா 22:14-20, யோவான்: 6:53) எவ்வாறு நர மாமிச உணவு என்று கூறமுடியாதோ அவ்வாறு, இலிங்க வழிபாட்டைப் பாலடையாள வழிபாடென்று கூற முடியாது என்பது சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்து.

சைவத்தின் உடன் பிறந்த வைணவ சமய நூல்களும், சமயக் காழ்ப்பின் காரணமாக இலிங்க வழிபாட்டைப் பாலடையாளங்களின் வழிபாடு என்றும் கற்றச்சர்களால் நாட்டப்பட்ட குழவிக்கல் என்றும் எள்ளி நகையாடின.

“........லிங்க மத கண்டனம் எனும் ஒரு தாதச் சுவடியுழை அமல சிவலிங்கத்தை ஆண்குறி பெண் குறிகள் என்று தூஷித்து எழுதியதையும்” (பக்கம்: 72)

“பாஷண்ட மத சபேடிகையெனப் பாஷண்டி எழுதிய சுவடியுழை........சிவலிங்கத்தைக் குறித்து “அதி க்ஷுத்திரர்களான கம்மாளராலே நாட்டப்பட்டதொரு குழவிக் கல்” என்னும்.......வரைந்திருப்பன காண்க” (பக்கம்: 73)

“சிவாலய மூலஸ்தான சிவலிங்கம் ரூபாரூப ஐதீகம் என்பதையும் அறிய மாட்டா மந்த மதிகள் சைவ சமயக் கடவுளைக் கண்டப் பொருளாகவே நினைத்து இழிவு கூறி உழிதரல் கலிவலி போலும்” (பக்கம்: 277) என்றெல்லாம் பாம்பனடிகள் தாம் எழுதிய “சைவ சமய சரபம்”[4] என்ற நூலுள் வைணவப் போக்கைக் கண்டிக்கும் இடத்தில் எழுதுவது, இலிங்க வழிபாட்டைப் பற்றி வைணவர்கள் கொண்டுள்ள தவறான கொள்கையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இலிங்க வழிபாட்டைப் பாலடையாள வழிபாடென்று சிலர் கூறும் பொருந்தாக் கொள்கையை மறைமலையடிகளார் தாம் எழுதிய ‘தமிழர் மதம்’ ஆங்கில முகவுரையில் கண்டிக்கிறார்.

கி. மு. 1500 இல் இந்தியாவுக்கு வந்த ஆரியர், இந்நாட்டு மக்கள் இலிங்கத்தை வழிபாட்டு உருவமாக வணங்குவதைக் கண்டு தம் இருக்கு வேதத்தில் இரண்டு இடங்களில் அவர்களைச் “சிசின தேவர்” என எள்ளி நகையாடினர்[5]. இச்சொற்றொடருக்குப் “பாலடையாளத் தெய்வ வழிபாட்டினர்” என்று பொருள். ஆரியர் இங்கு வருமுன் மொகஞ்சதாரோ நாகரிகம் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருந்தது. அவர்கள் இருக்கு வேதம் கூறுவது போன்று அவர்களால் அழிபட்ட “நூறுவாயில் நகர்” ஆக மொகஞ்சதாரோ கருதப்படுகிறது. எனவே ஆரியர்கள் மொகஞ்சதாரோ இலிங்க வணக்கத்தையே இவ்வாறு எள்ளி நகையாடியதாகக் கொள்ளலாம். மொகஞ்சதாரோவில் இலிங்க வழிபாடும் இலிங்கமல்லாத பாலடையாள வழிபாடும் காணப்படுகிறது. அங்கு காணப்பட்ட சில உருவங்கள் (PLATE XIV : 2 & 4)[6] ஐயத்துக்கிடமின்றிப் பாலடையாள வழிபாட்டைக் காட்டுகின்றன. ஏனையவை சிவலிங்க வழிபாட்டுருவங்களாகத் தென்படுகின்றன. இவ்வாறு பாலடையாள வழிபாட்டுருவங்களும் சிவலிங்கங்களும் தனித் தனியே காணப்படுவதால், இவை இரண்

டும் இரு வேறுபட்ட வழிபாடுகள் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகின்றது. புனித பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில் (எசக்கியேல்:16:17–20) பாலடையாள வழிபாடு காணப்படுகின்றது. ஆனால் அதே பழைய ஏற்பாட்டில் (ஆதியாகமம் 28:18-22; ஏசாயா 19:19) யேகோவாக் கடவுளை வழிபட நாட்டப்பட்ட தூண்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் எது பாலடையாள வழிபாடு, எது இறைவனது தூண் அடையாள வழிபாடு என்று பகுத்தறிந்து கொள்ளலாம். இது போன்றுதான் மொகஞ்சதாரோவில் உள்ள பாலடையாள வழிபாட்டுச் சின்னங்களையும் சிவலிங்கங்களையும் பகுத்தறிந்து கண்டு கொள்ளவேண்டும்.

முற்காலத்தில் திராவிட ஆரியப் பண்பாட்டுக் கலப்பு (amalgamation) ஏற்பட்டபோது ஆரியரின் உருத்திரனும் கார்த்திகேயனும் முறையே திராவிடரின் சிவன் முருகனுடன் வந்து கலந்தது போன்று, இந்நாட்டிற்குரிய இலிங்க வழிபாடும் பிற நாட்டுப் பாலடையாள வழிபாடுப் ஒன்றாகக் கலக்கவில்லையேனும் மொகஞ்சதாரோவில் தனித்தனியே காணப்பட்டன. இரண்டையும் வேறு பிரித்து இனங் கண்டுகொள்ள இயலாத ஆரியர் இலிங்க வழிபாட்டினரையும் ''சிசின தேவர்'' என எள்ளி நகையாடியிருக்கின்றனர். இந்திய நாட்டிற்கே உரிய திமிலுடைய எருதுகள் மெசப்பத்தோமியாவில் காணப்படுகின்றன என்று டாக்டர் பிராங்பர்ட் என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்[7]. ஆச்காடியாவில் மொகஞ்சதாரோ முத்திரைகளை ஒத்தவை கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன[8]. எனவே சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்குக்கும் மெசப்பத்தோமியாவுக்கும் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது. ஆகவே மொகஞ்சதாரோவில் இலிங்க வழிபாட்டுடன் காணப்பட்ட பால் அடையாள வழிபாடு மெசப்பத்தோமியா மூலமாக இந்தியாவுக்கு வந்தது எனலாம்.

தக்க காரணமின்றிச் சிவலிங்கத்தில் பாலடையாள வழிபாட்டைக் காண முயன்றது போலவே, உலகின் பல

பாகங்களிலுமுள்ள புனிதக் கற் சின்னங்களிலும் பாலடையாள வழிபாட்டைக் காண முயன்றிருக்கின்றனர்[9]. கிரேக்கத்தின் பழ நகராகிய டெல்பியிலிருக்கும் அப்போலோவின் ஓம்பெலஸ் கல், இசுலாமியரின் புனித கஃபாவில் இருக்குங் கருங்கல், எமெசா, பெசினசின் கூம்பு வழிபாட்டுக் கற்கள், செமித்தியரின் தூய கற்றூண், தூய மரம், ஆங்கில மே தினக் கம்பம், ஆகிய அனைத்திலும் காரணம் எதுவுமின்றிப் பாலடையாள மூலத்தைச் சிலர் காண முயன்றனர். விண் வீழ் கற்கள் அல்லது வேறு சில தூய கற்களிலிருந்து பாலடையாளக் கற்களை வேறுபடுத்துவது கடினமான போதிலும், பாலடையாளக் கூறு உண்மையிலேயே இல்லாத புனிதக் கற்களில் பாலடையாளத்தைக் காணும் தவற்றை நீக்கவேண்டும். இக்கருத்து சிவலிங்கத்திற்கும் பொருந்தும்.

இலிங்க வழிபாட்டைப் பாலடையாள வழிபாடு என்று தவறாகக் கருதுவதற்குரிய காரணங்கள் பின் வருமாறு:-

(1) உருவ ஒற்றுமை
(2) இலிங்கம் என்ற சொல்லாட்சி
(3) பீடம்

இலிங்கம் நுனி குவிந்து உருண்டு திரண்டு இருப்பது பாலடையாளத்தைச் சிலருக்கு நினைவூட்டிற்று. உருவ ஒற்றுமையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு உலகில் எதனையும் முடிவுகட்டுவது அறிவுடைமை ஆகாது. மக்களின் உருவ ஒற்றுமையைப் பொறுத்தவரையிலேயே இக்கொள்கை தவறுகின்றது. செகற்பிரியரின் ''பன்னிரண்டாம் இரவு'' (Twelfth Night) நாடகத்தில் வரும் உடன் பிறப்புக்களான செபாஸ்டியன், வயோலா, சார்லஸ் டிக்கன்சின் ''இரு நகரின் கதை'' (Tale of Two cities) என்ற புதினத்தில் வரும் சார்லஸ் டானே, சிட்னிக் கார்டன் ஆகிய உருவ ஒற்றுமையுள்ள பாத்திரங்களிடையே ஏற்படும் தடுமாற்றங்கள், உருவ ஒற்றுமை பற்றி உலக

மக்களிடையே ஏற்படும் தடுமாற்றங்களின் எதிரொலிகள் தாம். உருவ ஒற்றுமை பற்றி இலிங்கத்தைப் பாலடையாளம் என்று சொல்லத் துணிபவர்கள் யாராவது, தெருக்களின் வளைவுகளில் விபத்தைக் காக்கும் பொருட்டு நாட்டப்பட்டிருக்கும் நுனி குவிந்த திரண்ட கற்களைப் பாலடையாளம் என்று கூற முடியுமா?[10]. பொருள்களின் உண்மை நிலை ஒருபுறமிருக்கப் பார்ப்போருடைய மனநிலைக்கேற்பப் பொருள்கள் வேறு வேறு நிலையில் தோற்றமளிக்கின்றன. இது மனித உளவியல். அறியாமை வயப்பட்ட பொதுமக்களுட் சிலர் இலிங்கத்தை மேற் குறிப்பிட்ட தெருக் கல்லாகவும் அம்மிக் குழவியாகவும் நினைக்கும் அளவுக்குக் கூடச் சென்று விடுகின்றனர். உருவ ஒற்றுமையால் ஏற்படும் தடுமாற்றமே இதற்குக் காரணமாகும். இதற்குச் சான்றாகத் தமிழ்க் கிழமை இதழ் ஒன்றில் வெளி வந்த பின் வரும் துணுக்கைக் காட்டலாம்.

‘‘ஹே ஷிவ்’’

‘‘எங்கள் வீட்டுக் கீழ் போர்ஷனில் (புதுடில்லியில்) மூன்று தென்னிந்தியக் குடும்பங்கள் ஒன்றாக இருக்கின்றன. ஒருநாள் என் கணவரின் வங்காளி நண்பர் சவுத்ரி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். ஏதேச்சையாய்க் கீழே அவர்கள் வீட்டை நோக்கிய அவர் என்னிடம் வந்து ‘‘கீழே கோவிலா?’’ என்றார். ‘‘இல்லையே! கீழே வீடுதான்’’ என்றேன். ‘‘பின் ஏன் இவ்வளவு ‘‘ஷிவ்’’ இருக்கின்றார்கள்?’’ எனக்குப் புரியவில்லை. ‘‘ஷிவ்வா?’’ ஆமாம் மூன்று ஷிவ் (லிங்கம்) இருக்கிறார்கள். ஒருவருக்குப் பூசை கூட நடக்கிறது’’ என்றார். ஒன்றுமே புரியாமல் அவருடன் கூட எழுந்து போய்ப் பார்த்தேன் கூடத்தில் தென்னிந்தியக் குடும்பங்களுக்குச் சொந்தமான மூன்று ஆட்டுக் கல்கள் இருந்தன. அவைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, ‘‘பாருங்கள் மூன்று ஷிவ். ஒன்றிற்குப் பூச்சூட்டி பூஜையும் நடக்கிறது’’ என்றார். நிஜமாகவே ஓர் ஆட்டுக் கல்லில் பூ சுற்றி வைக்கபபட்டிருந்தது. விசாரித்தபோதுதான் விஷயம் விளங்கிற்று. அந்த வீட்டு அம்மாள் பூச்சரத்தைக் குழவியைச் சுற்றி வைத்து விட்டு முகம் கழுவச் சென்றிருந்தார்’’.

— சித்ரா ராஜன்
(குமுதம் 14.12.67. பக்கம்: 71)

உருவ ஒற்றுமையின் வயப்பட்டவருக்கு ஆட்டுக் கற்கள் இலிங்கங்கள் ஆகத் தோற்றமளித்துவிட்டதை இங்குக் காண்கிறோம். இதுபோன்று இலிங்கத்தைப் பாலடையாளமாகக் காண்பது உருவ ஒற்றுமையின் காரணமாக எழுந்த தடுமாற்றத்தால் விளைந்த பெருந் தவறாகும். இலிங்கமும் பாலடையாளமும் அறியா மக்களால் ஒன்றாக வழிபடப்பட்ட காலத்தில் (analganation) இலிங்க வழிபாட்டில் சில பாலடையாளக் கூறுகள் தங்கியிருக்கலாம். குடிமல்லம், களத்தூர், குடுமியான் மலையில் உள்ள இலிங்கங்களில் இருக்கும் புதுமாதிரியான அமைப்புக்கள் கோபிநாத ராவ் அவர்களை இலிங்க வழிபாடு, பாலடையாள வழிபாடு என்ற தவறான கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கத் தூண்டியிருக்கின்றன. பாலடையாளக் கூறுகள் எள்ளளவும் இல்லாத ஏனைய எண்ணிறந்த சிவலிங்கங்களை அவர் மனத்திற் கொள்ளவில்லை[11]. ஒரு சில விதிவிலக்குகள் அவரை மேற் கண்ட தவறான கொள்கையைத் தழுவுமாறு செய்திருக்கின்றன.

ஆகம வழிபாட்டில் இலிங்கத்தின் மேல் திருநீறிட்டு மாலைசூட்டி அதனை இறைவனின் திருமுகமாகக் கருதி வழிபடப்பட்டு வருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இலிங்கம் பாலடையாளம் ஆயின் அதனை முகமாகக் கருதி வழிபடும் வழக்கம் வந்திருக்காது. இறைவன் முகங்கள் செதுக்கப்பட்ட முகலிங்கச் சிற்பங்களும, இலிங்கம் பாலடையாளம் அன்று என்று எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. கண்ணப்ப நாயனார் பொருட்டு இலிங்கத்தில் கண்கள் தோன்றின என்று பெரிய புராணம் கூறுகிறது. இவையும் இலிங்கம் இறைவனின் முகமெனக் கூறிப் பால

டையாளம் என்ற கொள்கையைப் பொய்ப்பிக்கின்றன. சிவலிங்கம் பாலடையாள வழிபாடு ஆயின், சிவபெருமானைக் காமனை எரித்த கண்ணுதற் கடவுளாகக் கருதியிருப்பார்களா என்பது ஆயத்தக்கது.

இனி "இலிங்கம்" என்ற சொல்லாட்சி சிலருக்குப் பாலடையாள வழிபாடு என்ற எண்ணத்தைத் தந்தது. "இலிங்கம்" என்ற சொல்லை வடமொழியெனக் கொண்டால், ஒன்றை அறிவதற்குரிய "அடையாளம்" என்று பொருள் தருகிறது. ஒரு ஆணை அறிவதற்குரிய அடையாளமாக அவனின் இனப் பெருக்க உறுப்பு அமைகிறது. எனவே இனப்பெருக்க உறுப்பையும் இலிங்கம் என்ற சொல் குறிக்கிறது. ஆனால் சிவலிங்கம் என்ற சொல்லோ காணாத இறைவனைக் கண்டு வணங்குதற்கு நிறுவிய "அடையாளச் சின்னம்" என்ற அளவிற் பயன்படுகிறது. இலிங்கம் என்ற சொல் தரும் அடையாளம் என்ற பொதுப் பொருள் இங்கு அவ்வச் சூழ்நிலை நோக்கிப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. மனிதனைப் பொறுத்தவரை அவனின் இனப் பெருக்க உறுப்பினையும், இறைவன் திருவுருவைப் பொறுத்தவரை சிவனைக் குறிக்கும் ஓர் அடையாளம் என்ற பொருளையும் அச்சொல் சுட்டுகிறது. இடம் நோக்கிப் பொருள்காண இயலாத ஒருசிலர், இவ்விரண்டையும் குழப்பிவிட்டார்கள். அதனோடமையாது சிவலிங்கம் பாலடையாள வணக்கம் என்ற முடிவுக்கும் வந்துவிட்டனர். இவர்கள் இம்முடிவுக்குவர உருவ ஒற்றுமை பற்றிய தம் மயக்கத்தையும் துணையாக்கிக் கொண்டனர். வடமொழி வியாகரணத்தில் ஆண்பால், பெண்பால், அலிப்பால் என்பவற்றை முறையே புல்லிங்கம், ஸ்திரிலிங்கம், நபும்சகலிங்கம் என்பர். இச்சொற்களில் இலிங்கம் என்ற சொல் (முப்பாலையும்) குறிப்பது என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. இங்கு வடமொழிப் பெயர்ச்சொற் பாகுபாட்டை "இலிங்கம்" உணர்த்துகிறது. இதைப்போன்று இறைவனாகிய சிவனைக் குறிப்பது என்ற பொருளில் சிவலிங்கம் என்ற சொல் வழங்கி வருகிறது. எனவேதான்,

"இலிங்கம்" என்ற சொல்லைப் பழம் பாடல்களில் சில விடங்களில் "குறி" என்று பாடக் காண்கிறோம்.

> "ஆரழல் ஆகும் குறி"
> (சம்பந்தர் : குரங்கணில் முட்டம் : 9)
> "குறிகளும்" (அப்பர் 5 : 90 : 6)
> "நெடுமாலயன் போற்றி செய்யும் குறியே"
> (சுந்தரர் 7 : 24 : 9)
> "நீள்நாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்"
> (பெரிய புராணம் : சாக்கியர் : 8)

திருமூலர், திருமந்திரம் இரண்டாம் தந்திரத்தின் கரு உற்பத்திப் பகுதியில் (440) இலிங்கம் என்ற சொல்லினை இனப் பெருக்க உறுப்பு என்ற பொருளிலும், அதே தந்திரத்தின் திருக்கோயில் பகுதியில் (498) அச்சொல்லை இறைவனைக் குறிக்கும் அடையாளம் என்ற பொருளிலும், பயன்படுத்துகிறார். இடமறிந்து பயன்படுத்தவும பொருள் காணவும் மாட்டாத ஒரு சிலர் எழுப்பி விட்ட தவறான கொள்கை, இவற்றின் மூலம் பயனற்றுப்போனதை இதுவரை கண்டோம்.

இனிப் பீடத்தைப் பற்றிய தவறான கொள்கையை ஆய்வோம். இலிங்கத்தின் வடிவ ஒற்றுமையாலும், சொல்லாட்சியாலும் அது ஆண் இனப் பெருக்க உறுப்பு என்ற தவறான கருத்து நிலவியது. அதேபோன்று பீடத்தின் வடிவ அமைப்பும், அதற்குப் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட 'யோனி' என்ற சொல்லாட்சியும் சிலர், அதனைப் பெண் இனப் பெருக்க உறுப்பு என்று கருதுமாறு செய்துவிட்டது. பீடவமைப்புப் பெண் இனப் பெருக்க உறுப்பு என்பது பொருந்தாது. பெரும்பாலும் இலிங்கம் வட்ட வடிவமான பத்மபீடம் அல்லது சமநாற்கோணமான பத்திரபீடம் கொண்டதாயிருக்கும். இறைவன் திருமுழுக்கிற்கு இளநீரைத் துளையிட்டு, அதன் நீரை ஒரு முகமாகப் பெறும் பொருட்டுத் திருக்கோவில்களில் சிறு இரும்புக்

கடப்பாரையை நடுவிற் கொண்ட கற்பீடம் காணப்படும்,
இப்பீடம் வட்ட வடிவமாகவோ அல்லது நாற்கோண
வடிவமாகவோ அமைந்திருக்கும். இலிங்க பீடத்தில் பெண்
இனப் பெருக்க உறுப்பைக் காண்பவர்கள், இவ் விளநீர்
எடுக்கும் பீடவமைப்பிலும் அவ்வுறுப்பைக் காண முன்
வருவார்களா? இளநீர் எடுக்கும் பீடவமைப்பு அந்நீர்
ஒரு முகமாக விழப் பயன்படுவது போன்று, இலிங்கத்தை
நீராட்டும்போது நீராட்டும் நீர் ஒரு முகமாகச் சென்று
விழும் பொருட்டே பீடம் ஏற்பட்டது. பீடங்கள் எவ்வடி
வில அமைந்திருந்தபோதிலும் அவை இலிங்கத்தை முழு
காட்டும் நீரை அப்புறப்படுத்தும் கோமுகியை இடப்ப
கத்தில் கொண்டதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று மயமத
என்ற சிற்ப நூல் செப்புகிறது. எனவே பீடம் பெண்
இனப் பெருக்க உறுப்பைக் குறிக்கிறது என்ற கொள்கை
பொருந்தாது. அதுவுந் தவிரப் பழங் காலத்தில் பீடமில்
லாத இலிங்கங்கள் இருந்தன என்பதையும் கருத்தில்
கொள்ளவேண்டும். இதற்குச் சான்றாகச் சீர்காழிக்கோவில்
திருச் சுற்றிலும் காஞ்சி ஏகாம்பரேசுரர் கோவிலிலும் இன்
றும் பீடமில்லாத தனி இலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன.
இலிங்கத்தை ஆண் இனப் பெருக்க உறுப்பெனத் தவ
றாகக் கருதிய காலத்தில் பீடத்தையும் அதனோடு தொடர்
படுத்திப் பெண்ணினப் பெருக்க உறுப்பாகக் கருதியிரு
சலாம். அதற்கேற்ப அப்பொருள் தரும் யோனி என்ற
பெயரையும் இட்டிருக்கின்றனர். பெண் இனப் பெருக்க
உறுப்பு என்ற பொருளைத் தரும் "யோனி" என்ற பெய
பீடத்தைச் சுட்டியது பிற்கால வழக்கெனலாம். சிற்ப
சாத்திரங்களில் பீடத்துக்கு யோனி என்ற பெயர் காண
படவில்லை. நீர்க்கால் என்ற பொருளைத் தரும் "சலதாரை"
என்ற பெயரையே மானசாரம் சிற்ப நூல் பீடத்துக்குப்
பெயராக இட்டு வழங்குகிறது[12]. இலிங்க வழிபாடு பால
டையாள வழிபாடு என்ற தவறான கருத்தைப் பரப்பு
வர்கள் சிவநெறியின் தோற்ற வளர்ச்சியைப் பற்றிய
வரலாற்றைப் புரியாதவர்கள்.

சான்று விளக்கம்

1. "Studies in the Phychology of Sex"
By Havelock Ellis
Rondom House, Newyork 1942.
"Sexual Selection in Man"
Vol: I Page 160 — 161

2. South Indian Images of Gods and Goddesses
By H. Krishna Sastri
Page 72 — 74

3. Page 400 — 401
"The Life of the Swami Vivekananda"
Vol III Edition: 1915

4. சைவ சமய சரபம்
— பாம்பனடிகள் குமரகுருதாச சுவாமிகள்
சைவசித்தாந்த மகாசமாஜப் பதிப்பு 1959

5. இருக்கு வேதம்
7·21·5; 10·99·3

6. Page: 59
"Mohsnjo-Daro & The Indus civilization,"
1931, Vol I

7. The Illustrated London News
November 6th 1937.

8. பக்கம்: 538 கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி: 8

9. Page: 58
"Mohenjo-Daro & The Indus Civilization"
Vol: 1 1931.

10. "The way of the Silpis OR Hindu Approach
to Art and Science"
By Govindakrishna Pillai
Indian Press Ltd.
Allahabad, 1948.
Page: 265 — 266.

11. "Origin and Early History of Saivism in
South India"
By C. V. Narayana Ayyar
University of Madras 1936
Page: 57—58.

12. பத்தாம் எண்ணிலுள்ள நூல்: பக்கம்: 266.

3. அரன் அமரும் ஆவிடையார்

தொடக்கத்தில் இலிங்கத்தை நிறுவப் பீடம் அமைக்கப்பட்டது. இது ஏனைய திருவுருவங்களை நிறுவப் பீடங்கள் பயன்படுவது போன்றதாகும். கொற்றவை மயிடனின் வெட்டப்பட்ட தலையைப் பீடமாகக் கொண்டுள்ளதாகச் சிலம்பு (20 : 35) கூறும் தில்லைக் கூத்தன் திருவுருவத்தின் கீழ் தாமரையிருக்கை (பத்ம பீடம்) இருப்பது போன்று இலிங்கமும் தாமரையிருக்கையில் நிறுவப்பட்டிருப்பது நினைக்கத்தக்கது. காலப்போக்கில் இலிங்கத்தை நீராட்டும் நீரை அப்புறப்படுத்தும் பொருட்டுப் பீடத்தில் கோமுகம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பீடத்துக்கு விளக்கம் காண்பதைப் போன்று இன்னொரு முறையில் விளக்கம் காண்பதும் பொருத்தமுடையதாய் அமைகிறது.

மிகப் பழங்காலத்தில் மக்கள் ஆமாக்களைப் பிடித்துப் பயிற்றித் தங்களுக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். ஆன் இனம் உணவுக்குப் பால் தருவதுடன் உழவுக்குத் துணை செய்து ஊர்தியாகவும் பயன்பட்டது. ஆனேறு உழ

வுக்குத் துணையாயிருந்து அரசன் மூலம் விளைந்த செந்நெல் மணிகளை உழவனுக்களித்துத் தான் அடுத்த உழவுக்கு உதவுவதற்கு ஆற்றல் பெறும் பொருட்டு எஞ்சிய வைக்கோலையுண்டு (புறம்: 125 : 7) உயிர் வாழ்கிறது. பிறர் நலம் பேணும் இத்தன்மையை ஆனேற்றிடம் தமிழர் கண்டு உவந்தனர்[1]. ஆதரும் பாலைத் தனியாகவும் (அகம் : 48 : 2) தேனுடன் கலந்தும் (குறள் : 1121) பண்டைத் தமிழர் பருகினர். தமிழ் மக்கள் தம் குழந்தைகளுள் ஒன்றாகக் கருதி ஆவினத்தைப் பெயரிட்டு அழைத்த வரலாற்றினைத் தமிழ் இலக்கண விரவுப் பெயர் எடுத்துக் காட்டுக்களால் அறியலாம். எருது பெயரிட்டு அழைக்கப்படும் வழக்கத்தைப் பரிபாடலும் (10 : 9-18) பாடுகிறது. ஆவினத்தின் நோய் போக்கத் தனி வாகட நூல் தமிழில் உண்டு. ஆவின் சாணத்தால் (புறம் 249) வீட்டை மெழுகினர். எரிவராட்டியால் அடுப்பினை எரிப்பர். சமைத்த பானைக்கு திருநீறிடும் வழக்கம் (தக்கயாகப் பரணி: 750) உண்டு. தங்கள் வாழ்வில் ஆவினம் செய்யும் நன்றியை நினைவு கூரும் பொருட்டு மாட்டுப் பொங்கல் கொண்டாடினர். தமிழர் தம் மணவினைக்கு அறிகுறியாக ஏறு தழுவல் அமைந்தது. தமிழர் அரசியலிலும் ஆவினம் சிறப்பான பங்கினை ஏற்றது. உழவர் ஆநிரைகளை விரட்டிய கோலே பிற்காலத்தில் செங்கோலாக உருவெடுத்தது என்று அறிஞர் கருதுவர். புலியொடு குத்திப் பொருது வென்ற ஆனேற்றின் தோலால் முரசு போர்க்கப்பட்டது (சிந்தாமணி : 2899). பகைவர் நாட்டின் மேல் போர்க்கெழுமுன் அந்நாட்டிலிருந்து ஆநிரைகளைக் காக்கும் பொருட்டுக் கவர்ந்து வருவர் செந்தமிழ் மறவர். போர்ப் பிரகடனத்தின்போது ஆவினத்தைக் காக்கும் பொருட்டுக் குரல் கொடுக்கும் பண்பையும் (புறம்: 9) காண்கிறோம். பாவஞ்செய்தோரின் முதல் வரிசையில் ஆன்முலை அறுத்த அறனில்லோரை வைத்து அவர்கள் கழுவாய் செய்யும் மரபையும் சங்கப் பாடல் (புறம்: 34) குறிப்பிடுகிறது. ஆவுரித்துத் தின்று உழல்வோரைப் புலையர் (6 : 95 : 10) என்றார் திருநாவுக்கரசர். பசுக்களைக் கொன்று தின்பவரைப் பாவிகள் (7 : 49 : 3) என்கிறார் சுந்தரர். ஆனாய நாயனார் ஆநிரையைப் பேணிய செய்தியைப் பெரிய புராணம் (ஆனாயநாயனார் புராணம்: 10–12, 30) பாடுகிறது. இடையன் பசுவை அடிப்பதைக் கூடச் சண்டேசுவரரால் காணப் பொறுக்க முடியவில்லை. சண்டேசுவரநாயனார் புராணம் ஆவினத்தின் (17 - 23) அருமை பெருமைகளைப் பேசுகிறது. பசுக்களின் துன்பம் போக்குவதற்காக இறந்து கிடந்த இடையன் உடலுள் திருமூலர் நுழைந்தார். புலாலுண்ணும் கொலை வேள்விக்காகக் கட்டப்பட்டு நின்ற பசு கதறி அழுவதற்கு ஆற்றாது அதனைக் கடத்திச் சென்றான் ஆபுத்திரன் (மணிமேகலை: 13 : 27-69).

இவ்வாறு எல்லாம் தமிழ்ச் சான்றோரின் வாழ்வுடன் ஆவும் விடையும் கலந்து உயர்வு பெற்றன. அதனால் தான் தாம் வணங்கிய இறைவனையும் ஆவினத்தோடு தொடர்பு படுத்தினர். தாங்கள் ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தியது போலத் தூய வெண்ணிற ஆனேற்றையே தாம் வணங்கிய இறைவனுக்கும் ஊர்தியாக அமைத்தனர் (கலி: 150 : 13; பரிபாடல் 8 : 2). அதனையே கொடியாகவும் கொடுத்து வணங்கினர். (புறம் 56 : 1; கலி 26 : 5; திருமுருகு: 151–152). புறநானூறு கடவுள் வாழ்த்து இவ்விரு நிலையையும்

> 'ஊர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
> சீர்கெழு கொடியும் அவ்வே றென்ப'

என்று தெளிவாகப் பாடுகிறது. விடை, கொடியாகவும் ஊர்தியாகவும் அமைவது போன்று அதன் துணையினமாகிய பசுவும் இறைவனை முழுக்காட்ட ஆனைந்து அளிக்கிறது. பால், தயிர், நெய், ஆனீர், ஆப்பி என்பன ஆனைந்து என்று திருவண்ணாமலைக் கல்வெட்டுக் (தெ இ க 8 : எண்: 66 கூறுகிறது. ஆவின் சாணத்தைச் சுட்டு ஆக்கிய திருநீறு சிவபெருமானை நினைவூட்டும் அடையாளமாக நெற்றியில் பூசப்படுகிறது. திருநீறு

ஆக்கும் முறையைப் பெரிய புராணம் முழுநீறு பூசிய முனிவர் புராணம் கூறும் சங்க காலச் சிறுவரால் சிவ பெருமானின் "ஆனேற்றவிர் பூண்" அணியப்பட்டது. (மருதக்கலி : 17 : 12; 20 : 11; 21 : 4) இறைவனின் இலச்சனையாக இடபம் இடம் பெறுகிறது (நாவுக்கரசர் புராணம்: 149-153; தேவாரம் 4 : 109 : 10). ஆவினம் செல்வம் ஆகக் கருதப்பட்டது. 'மாடு' (குறள்: 400) என்ற சொல், செல்வம் என்ற பொருளுடையது. எனவே பெரும் பசுக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்கும் ஒருவன், மக்கள் கூட்டத்தின் தலைவனாகக் கருதப்பட்டான். இவ்வாறு பசுக் கூட்டத்தின் தலைவன் என்ற பொருளில் முன் வழங்கப்பட்ட 'பசுபதி' என்ற சொல், ஒப்புமை காரணமாக மனிதப் பசுக் கூட்டத்தின் தலைவனாகிய இறைவனுக்கும் வழங்கி வரலாயிற்று. அப்பரடிகள் இறைவனைப் பதிகத்தின் பாடல்தோறும் (4 : 110) 'பசுபதியே' என விளிக்கிறார். கிறித்துவ சமயத்திலும் ஆட்டு மந்தை மேய்ப்பனாக ஏசுநாதர் தம்மை ஒப்புமை கூறுவது (மத்தேயு 25 : 31–33; யோவான்: 10 : 1-16) நோக்கத்தக்கது. விடை வணக்கம் மாக்கல் காலத்திலேயே காணப்படுகிறது. மொசஞ்சதாரோவிலும் அரப்பாவிலும் மண்ணாற் செய்யப்பட்ட பல எருது உருவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன[2].

சிவபெருமானும் அம்மையும் வீற்றிருக்கும் ஊர்தியாக அமைவது விடையாகும்.

"உள்ளும் தகைமை இனிப்பிறவே
றுளவே! உழைமான் மறிக்கன்று
துள்ளும் கரத்தார் அணிபணியின்
சுடர்சூழ் மணிகள் சுரநதிநீர்
தெள்ளும் சடையார் தேவர்கள்தம்
பிராட்டியுடனே சேரமிசைக்
கொள்ளும் சினமால் விடைத்தேவர்
குலமன்றோ? இச்சுரபிகுலம்"

சண்டேசுரநாயனர் புராணம்: 22)

என்ற பெரிய புராணப் பாடல் மேற்கண்ட உண்மையை உறுதி செய்கிறது. மேலும் பெரிய புராணத்தில் அடியார் முன் தோன்றும்பொழுதெல்லாம் அப்பனும் அம்மையும் ஒரே விடை மேல் அமர்ந்து காட்சியளித்தல் கூறப்படுகிறது. சிவன் கோயில்களில் இலிங்கத்தின் திருமுன்பும் அம்மையின் திருமுன்பும் விடை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருவரும் விடையை ஊர்தியாக உடையவர்கள். விடையின் மேல் அமரும் இறைவனாகப் பீடத்தின் மேல் இலிங்கத்தை வைத்துள்ளனர். பீடம் அல்லது பிண்டிகை என்றால் இருக்கை என்பது பொருள். இருக்கையாகிய அப்பீடத்திற்கு ஆவிடையார் என்று பெயர். இப்பெயர்ப் பொருத்தத்தை வைத்து ஆராயின் விடையூர்தியின் ஒரு வடிவந்தான் பீடம் என்பது பெறப்படுகிறது. வடிவப் பொருத்தமும் இக்கருத்தை வற்புறுத்துகிறது. பீடத்தின் இடப்பக்கம் இருக்கும் பசுவின் முகம்போன்ற அமைப்பு 'கோமுகம்' எனப் பெயர் பெறுகிறது. 'கோ' என்ற சொல் ஆவிற்கும் விடைக்கும் வழங்கும் பொதுச்சொல்லாகும். எனவே பீடத்திலிருக்கும் கோமுகம் விடையின் முகத்தைச் சுட்டுகிறது. இலிங்க பீடம் கோமுகத்துடன் இருந்தே தீரவேண்டும் என்றும் சகல மூர்த்திகளின் பீடங்கள் அவ்வாறிருக்க வேண்டியதில்லை என்றும் காசியபம் (50 : $21\frac{1}{2}$) கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பீடத்திலிருக்கும் அக்கோமுகவமைப்பு அப்பீடம், விடையின் ஒரு வடிவம் என்பதைக் காட்டிவிடுகிறது. கோயிற்பூசகர் பயன்படுத்தும், ஆமையின் வடிவான மரத்தினால் செய்யப்பட்ட இருக்கை, கூர்மாசனம் எனப் பெயர் பெறுகிறது. இதுபோன்று கோமுகத்துடன் செய்யப்பட்ட பீடத்தைக் கோமுகாசனம் என்றும் கூறலாம். தவமியற்றுவோருக்கு வகுக்கப்பட்ட பத்மாசனம், பத்திராசனம் போன்று (திருமந்திரம்: 540-545) திருவுருவங்களுக்கும் பத்ம பீடம் பத்திர பீடம் அமைதலைக் காண்க. கூரம் காசக்குடிப் பட்டயங்களில் நந்தி மீது இலிங்கம் அமைந்திருக்கிறது. மேலும் திருக்கோவில்களில் இலிங்கத்தின் கீழிருக்கும் பீடத்தில் விடைக் கொடியைப் கோர்க்

கும் வழக்கத்தையும் இங்கு மனத்திற் கொள்ளவேண்டும். இவை பீடம், விடை வடிவு என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. இனிப் பெயர்ப் பொருத்தத்தைக் காண்போம். ஆவிடையார், ஆவுடையார் ஆகிய இரண்டு சொல் வடிவங்களும் பீடத்தைக் குறிக்க வழங்குகின்றன. குளிர்மை = குளுமை, குளிர்த்தி = குளுத்தி[3] போன்ற உலகவழக்குச் சொற்களில் இகரம் உகரமாக மாறுதல் இயல்பு. இதுபோன்று ஆவிடை என்ற சொல்லே காலப்போக்கில் ஆவுடை என மாற்றம் அடைந்துள்ளது. ஆவிடை என்ற சொல் ஆனேறு (கலி 26:5; சிலம்பு 30:141) என்ற சொல்லின் அமைப்பையும் பொருளையும் உடையது. ஏறு[4] என்ற சொல் பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை, மரை, சிங்கம், சுரு, ஆகியவற்றின் ஆணைக் குறிக்கிறது. எனவே இவற்றினின்று பிரித்துப் பசுவின் ஏறு என்ற பொருள்தரும்படி ஆனேறு என்ற சொல் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதுபோன்று விடை என்ற சொல் எருமை, மரை, ஆடு, ஆகியவற்றின் ஆணையும் குறிப்பதால், அதனை விலக்கிப் பசுவின்விடை என்று பொருள்தரும் பொருட்டு ஆவிடை என்ற சொல்லை வழங்கப்பட்டு வந்திருக்குறது. ஆவுடையான் (1672) ஆவுடையாள் (2342) என்ற சொற்கள் முறையே அப்பன் அம்மையைக் குறிக்கத் திருமந்திரத்தில் இடம் பெறலாயின. அப்பன் அம்மை இருவருக்கும் விடைதான் ஊர்தியாக அமைவது. அம்மையும் அப்பனும் தத்தம் இடது திருவடிகளை உட்கார்ந்திருக்கும் இடபத்தின்மேல் வைத்திருக்கின்ற கோலத்தை மாமல்லபுரச் சிற்பம் காட்டுகிறது[6]. மேற்கண்ட இருசொற்களும் முறையே ஆவின் விடையை ஊர்தியாக உடையவன் என்றும் ஆவின் விடையை ஊர்தியாக உடையவள் என்றும் பொருள்தரும். இன்னும் ஆவுடையப்பன், ஆவுடையம்மாள் போன்ற பெயர்கள் வழக்கிலிருக்கின்றன. அப்பரடிகள் அம்மையை “ஆதங்குபைங்குழலாள்” (6:10:1) என்று பாடுவது காண்க. பீடம் பெண்மையின் சக்தியைக் குறிக்க எழுந்த பிற்காலத்தில் ஆவுடையாள் என்ற அம்மையின் பெயரை அதற்கு இட்டு வழங்கினர்.

பிள்ளையார் முருகன் கோவில்களின் முன்றிலில் அத்தெய்வங்களுக்குரிய ஊர்திகள் நிறுவப்பட்டிருந்தாலும், கருவறையினுள்ளும் அத்தெய்வ உருவங்கள் அவவூர்திகளுக்குமேல் அமர்ந்திருக்கக் காண்கிறோம். அதுபோன்று இலிங்கபெருமானின் கோவில் முன்றிலில் கொடிமரத்துக் கருகில் விடை படுத்துக் கிடப்பினும், கருவறை இலிங்கத்தின் கீழும் இருக்கைவடிவில் பீடமாக அவ்விடை இடம் பெறுகிறது. ஏனைம் தெய்வத் திருவுருவங்கள் தம் ஊர்திகளில் வீற்றிருப்பதுபோலவே சிவலிங்கமும் விடையாகிய பீடத்தில் வீற்றிருக்கக் காண்கிறோம். நந்தியெம்பெருமான், அறக்கடவுள், திருமால் மூவரும் இறைவனுக்கு விடையாக அமர்ந்தனர் என்று சமய வரலாறு கூறும்.

ஆவின் விடை வடிவத்தில் அமைந்த பீடத்தை ஆர்விகுதி கொடுத்து வழங்குதல் அதன்பாலுள்ள பெருமதிப்பைக் காட்டுவதாகும். சேக்கிழாரும் இறைவன் உளரும் விடையை ‘விடைத்தேவர்’ என்றார். நாமும் நந்தியெம்பெருமான் என்கிறோம் உயர்ந்த நூல்களைத் திருக்கோவையார், திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்று ஆர்விகுதி கொடுத்து வழங்குவதுபோலவே பீடத்தை ஆவிடையார் என ஆர்விகுதி கொடுத்து அழைத்தனர். இது, மக்களுக்கு இறைவன் அமரும் பீடத்தின்பாலுள்ள பெருமதிப்பைக் காட்டுவதாகும். “நமவது ஆசனம் ஆன பசுவே” (திருமந்திரம்: 989) என்று திருமூலர் கூறும்போது பீடம் உயிராகக் கருதப்படினும், அப்பீடம் இலிங்கப்பெருமானின் இருக்கையாகிய விடைவடிவம் என்ற பொருளும் அவ்வடியில் தொனித்தல் காண்க. பசு என்றசொல், சிவபெருமானின ஊர்தியைக் குறிப்பது பின்வருமாறு.

> “பசு வேற்றுகந்தீர்” (தேவாரம்: 4:95:2)
> “பசுவுகந்தேறி (7:75:6).

விடை, இலிங்கச் சிற்பத்தின் பகுதியாகிய பீடமாயிருக்கிறது. எனவே விடையை இலிங்கம் என்று கூறும் வழக்கும் உண்டாயிற்று (திருமந்திரம்: 1689) எனலாம்.

சான்று விளக்கம்

1. *சமய மறுமலர்ச்சி*
— தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
பாரிநிலையம், பதிப்பு : 1963
கட்டுரை : பக்கம் 10—13 "பிறர் நலம் பேணுக"

2. Page 72 – "Mohenjo-Daro and The Indus
Civilization" Volume I
By Sir John Marshall
Edition : 1931

3. *பக்கம் :* 1042—1043 Tamil Lexicon-1962.
Vol II. Part III

4. *பக்கம் :* 572—573 Tamil Lexicon - 1956
Vol 1 Part 11

5. *பக்கம்* 3662—Tamil Lexicon - 1935
Vol VI Part 111

6. "South - Indian Images of Gods and Goddesses"
— H. Krishna Sastri
Madras Government Press : 1916.
Page : 112 Figure : 69

---

4. சிற்ப நோக்கில் சிவலிங்கம்

மரபுத் தொடர்ச்சி

சங்க காலத்தில் ஊருக்கு நடுவேயுள்ள பொதுவிடங்களில் சிவலிங்கம் மரத்தூண் வடிவில் கந்து என வழிபடப்பட்டதை முன்னர் கண்டோம்.

"புதலிவர் பொதியில் கடவுட் போகிய
கருந்தாட் கந்தம்" (அகம்: 307 : 11–12)
"கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிடப்
பலிகண் மாறிய பாழ்படு பொதியில்"(புறம்: 52 : 12-13)
"மாத்தாட் கந்தின் சுரையிவர் பொதியில்"(அகம் 287:4–5)
"கந்துடைப் பொதியில்" (பட்டினப்பாலை : 249)

இவ்வாறெல்லாம் பொதியிலில் கந்தம் வழிபடப்பட்ட மரபுதான், பிற்காலத்தில் சிவபெருமான் பொதியலில் உறைவதாக கூறுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. இறைவன் "அம்பொன் பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்" கிறான் (திருவாசகம் : கீர்த்தித்திருவகவல்: 140–141) என்று மணிவாசகர் பாடுகிறார். பொதி

யில் என்பது மன்றம் அம்பலம் முதலிய பொருள்களையுடையது. ‘மன்றம் அமர்ந்த மாதொரு பாகன்’ என்று இறைவனைப் புலவர்கள் சுட்டுவதும், அப்பரடிகள் “தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம்பலவனார்’ (5:1:4) என்று பாடுவதும் மேற்கண்ட கருத்தை வலியுறுத்தும். தில்லைப் பொன்னம்பலம், மதுரை வெள்ளியம்பலம், நெல்லைச் செம்பம்பலம், குற்றாலம் ஓவிய அம்பலம், ஆலங்காடு மணியம்பலம் ஆகிய ஐவகை அம்பலங்களில் இறைவன் ஆடல் புரியும் செய்தியும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. ஊர் நடுவண் அமைந்த பொதியிலில் கந்து வைத்து வழிபடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் கோவிலை நடுவே வைத்து எழும் ஊரமைப்புக்கு இதுவே காரணமாயிற்று. தமிழர்களின் முன்னோர்களான பழந் திராவிடர்கள் வாழ்ந்த மொகஞ்சதாரோவில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட இலிங்கங்கள் இற்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்திய தொன்மை உடையவை. இனித் தமிழகத்திலுள்ள குடிமல்லம் இலிங்கம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று திருவாங்கூர் மாநிலப் புதைப்பொருள் ஆய்வு மேற்பார்வையாளராகவிருந்த கோபிநாத ராவ் அவர்கள் முடிவு கட்டியுள்ளார்கள்[1]. களத்தூர் குடுமியான்மலை ஆகிய இடங்களிலுள்ள இலிங்கங்களும் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகும்.

இளங்கோவடிகள் (சிலம்பு: 5:22–127) சுட்டும் “நிழல்கால் நெடுங்கல் நின்ற மன்றம்” சிவன்கோவில் என்று கருத இடமுண்டு. இறைவனைக் குறிக்கும் வழிபாட்டு அடையாளமாகப் பழங் காலத்தில் தூண்வடிவான கல்லை நட்டு வழிபட்டனர். “நட்ட கல்லைத் தெய்வம் என்று நாலு புஷ்பம் சாத்தி” வழிபடுவதாகச் சிவவாக்கியச் சித்தர் பாடுவது இங்கு எண்ணத்தக்கது. மேற்குறிப்பிட்ட ‘நிழல்கால் நெடுங்கல்’ என்ற சொற்கள் ‘சோதிலிங்கம்’ என்ற தொடரை நினைவுறுத்துகின்றன. இளங்கோவடிகள் இந்த நெடுங்கல்லை மக்கள் வலம் வந்து தொழுவதாகக் கூறுகிறார். இது இலிங்கம் இருக்கும்

கோவிலை வலம் வந்து வணங்குவது போன்றது. பித்துற்றோர், நஞ்சுண்டு துன்புற்றோர், பாம்பால் தீண்டப் பெற்றோர், பேயாற் பற்றப்பட்டோர் அனைவரும் வலம் வந்து தொழ நிழல்கால் நெடுங்கல் அவர்கள் துன்பம் நீக்கி அருள்கிறது என்று அடிகள் பாடுகிறார்.

“நீரார் சடையானை நித்தல் ஏத்துவார்
தீரா நோயெல்லாம் தீர்தல் திண்ணமே”
(1 : கோயில் குறிஞ்சிப் பதிகம்: 8)

என்பது திருஞானசம்பந்தர் வாய்மொழி. பேயும் பித்தும் (தேவாரம்: திருவெண்காடு சீகாமரப் பதிகம்: 2; கோளறு பதிகக்: 7) சிவபெருமானை வணங்குவாரை வந்தடையா தென்று அவரே பாடுகிறார். பாம்பால் தீண்டப்பட்ட அப்பூதியடிகளின் மூத்த மகனை அப்பரடிகள் எழச் செய்தார். சமணர் பாற்சோற்றில் கலந்து வைத்த நஞ்சையுண்டும் (தேவாரம் 4:70:5) அவர் நிறை நலத்துடன் காணப்பட்டார். மேற்கண்ட ஒற்றுமைகளை நோக்கும்போது மக்களால் தொழப்படுவதாக இளங்கோவடிகள் கூறும் நிழல்கால் நெடுங்கல் இலிங்கச் சிறபம் என்று கூறலாம். சிறு வடிவமுள்ள சிவலிங்கங்களும் செய்யப்பட்டன. அத்தகைய சிவலிங்கத்தை மேனியில் அணிந்த வீர சைவத் துறவியைத் திரிகடுகம் 17 ஆம பாடல் குறிப்பிடுகிறது. திருமூலர் காலத்தில் வீர சைவ நெறி தமிழ்நாட்டிலிருந்தது[2].

திருமூலர் காலத்தில்

கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலர் சிவலிங்கம் செய்யும் பல்வகைப் பொருள்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பாடல்கள் பின் வருமாறு:

“முத்துடன் மாணிக்கம் மொய்த்த பவளமுங்
கொத்துமக் கொம்பு சிலைநீறு கோமளம்
அத்தன்றன் னாகமம் அன்னம் அரிசியாம்
உய்த்ததின் சாதனம் பூமண லிங்கமே”

"துன்றுந் தயிர்நெய்பால் துய்ய மெழுகுடன்
கன்றிய செம்பு கனவிர தஞ்சலம்
வன்திறல் செங்கல் வடிவுடை வில்லம்பொன்
தென்றியங் கொன்றை தெளிசிவ லிங்கமே"
திருமந்திரம்: 1690; 1691.

முத்து, மாணிக்கம், பவழம், மரம், பளிங்கு முதலிய கற்கள், திருவெண்ணீறு, மரகதம், ஆகம அருள் நூற்கள், திருவமுது, அரிசி, இறுகிய தயிர், தூய நெய், பால், பசுச்சாணம், துரிசகன்ற செம்பு, தழல், பாதரசம், புனலில் உண்டாகும் சங்கினம், சுட்ட செங்கல், அழகிய வில்வம், பொன் ஆகிய பொருள்களால் சிவலிங்கம் அமைத்து வழிபடலாம் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். திருமூலர் கூறும் மரலிங்க வகைகள் கந்து என்று அவருக்கு முன்பே சங்ககாலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. அவருக்குப் பின்பும் அத்தகைய மரலிங்கம் இருந்தது என்பதற்கு அப்பரடிகள் 'நடுதறி' (6:61) என்று பாடுவது சான்றாகும். மேலும் காசியபச் சிற்ப நூல் (50:2-4) மரத்தால் செய்யப்பட்ட இலிங்கத்திற்குப் பீடமானது மரத்தால் அல்லது செங்கல்லால் அமையவேண்டும் என்கிறது. சிற்ப ரத்தினச் சிற்ப நூல் தாருலிங்கம் (மரலிங்கம்) செய்யும் அளவைக் கூறுகிறது. திருமூலர் குறிப்பிடும் பளிங்கு இலிங்க வழிபாடு இன்றும் நடைமுறையிலிருக்கிறது. தில்லையில் பளிங்கு இலிங்கத்திற்கு நாடோறும் ஆறுமுறை திருமுழுக்கும் பூசையும் நடைபெறுகிறது. அது போன்று திருவாரூர், திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருநள்ளாறு, நாகைக்காரோணம், திருமறைக்காடு, திருவாய்மூர் ஆகிய ஏழு விடங்கத் தலங்களிலும் உச்சிக் காலத்தில் திருமுழுக்கு நடைபெறுகிறது. திருஇடைச்சுரத்திலுள்ள சிவலிங்கம் பளபளப்பானது. பின்புறம் கற்பூர ஒளி காட்டினால் ஒளியூடுருவி நன்றாகத் தெரியும். இக்காட்சியை அன்றே கண்ட திருஞானசம்பந்தர் "இடைச்சுரம் மேவிய இவர் வணமென்னே" என்று பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் வியந்து பாடியுள்ளார். திருமூலர் இரதத்தால் (பாதரசத்தால்) செய்யும் இலிங்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். நீர்ம நிலையிலுள்ள பாதரசத்தை (Mercury) மாதக் கணக்கில் நாள்தோறும் தொடர்ச்சியாக இடித்து அதன் வெவ்வேறு பதங்களில் பூண்டு இலை ஆகியவற்றின் சாறுகளைச் சேர்த்துத் திண்மைப் பொருளாக்கிச் சிவலிங்கம் செய்யும் கலையில் தமிழ்நாட்டுச் சித்த வைத்திய வல்லுநர்கள் கைதேர்ந்திருந்தார்சள் என்று சுவாமி சிவானந்தர் எழுதியுள்ளார்[3]. இது பாதரச லிங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒன்றாகும். தாவர இலிங்கங்களைப் பெயர்த்து அந்த இடங்களில் வேற்று நெறியாளர் வேறொன்றை நிறுவும்போது அதனைத் தடுக்காத அரசு நிலைகெடும்; சாவதன் முன்னர் அவர்களையும் தொழுநோய் பற்றும் என்று திருமூலநாயனார் கூறுவதிலிருந்து (திருமந்திரம்: 498) கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பல இலிங்கங்களைக் காக்க எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி தெரிய வருகிறது. கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வராகமிகிரரும் சிவலிங்கம் செய்யும் முறை பற்றி எழுதியுள்ளார்.

சிற்ப அமைப்பு

ஆகமங்களும் சிற்ப நூல்களும் சிவலிங்கம், அண்ணாமலையார் (இலிங்கோத்பவர்), காலகாலன் (காலசம்காரமூர்த்தி) போன்ற திருக்கோலங்கள் செய்யும் முறை பற்றிக் கூறுகின்றன. பின்னவை இரண்டும் சிவலிங்கச் சிற்பவமைப்புடன் தொடர்புடையவை முதற்கண் சிவபெருமானின் அறுபத்து நான்கு திருக்கோலங்களில் முதன்மையான சிவலிங்க வடிவம் பற்றிக் காண்போம். கற்கள், ஒலியினாலும் உருவத்தினாலும் ஏற்படும் வேறுபாடுகளால் மூவகையாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மணியோசை போல மிகுதியான ஒலியுடன் நீண்ட வடிவமுடையதாய் நீள் சதுரமாகவும் வட்டவடிவமாகவும் பத்து, பன்னிரண்டு ஆகிய கோணங்களுடையதாகவும் அமைவது ஆண்கல். பனையைப்

போன்ற ஓசையுடன் நீண்ட வடிவமுடையதாய்ச் சமநாற்
கோணம், ஆகவும் எட்டுக்கோணமாகவும் அமைவது
டெண்கல். ஒலியின்றிப் பளபளப்பும் உறுதியுமில்லாமல
நன்கு வட்டவடிவமாய்க் கரடுமுரடாக இருப்பது அலிக்கல்,
சிவலிங்கச்சிற்பவமைப்பில் இலிங்கம் (தூணமைப்பு) ஆண்
கல்லாலும், ஆவுடையார்(பீடவமைப்பு) பெண்கல்லாலும்
அடிக்கல் (பாதசிலை) அலிக்கல்லாலும் ஆக்கப்பட வேண்
டுமென்று காசியபச்(49:62-63) சிற்பநூல் வரையறை
செய்துள்ளது. இலிங்கத்திற்கென எடுக்கப்பட்ட கல
மூன்று பாகமாகச் செதுக்கப்படவேண்டும். கீழ்ப்பாகம்
சமநாற்கோணமாகவும் நடுப்பாகம் எண்கோணமாகவும்
மேற்பாகம் வட்டவடிவமாகவும் செய்யப்பட வேண்டும்
நாற்கோணவடிவத்திலிருந்து மேலுள்ள வட்டவடிவ
வளர்ச்சி பெற்றது என்ற வடிவியற்கணித (geometry
உண்மையை இடையில் இருக்கும் எண்கோணவடிவ
உணர்த்துகிறது என்று பொறியியல் வல்லுநர் கோவிந்
கிருட்டின பிள்ளை அவர்கள் கருதுகிறார்[4]. இலிங்கத்தின்
தலைப்பாகம் வெள்ளரிப்பழம் போலவும், குடைபோலவும்
பாதிமதி போலவும் கோழிமுட்டை போலவும் செய்யப்ப
வேண்டும். இவ்வாறாகப் பணிகள் முற்றுபெற்ற இலிங்க
தைச் சாணைபிடிக்கும் கல்லினாலும், மணல் முதலியவ
றாலும், பசுவின் வால்மயிர்க் கயிற்றினாலும் பள்ள
மேடில்லாம் தேய்த்து வழவழப்பாக்கவேண்டும் என்
சிற்பரத்தினம் (3:4) செப்புகிறது. வட்டவடிவமா
இலிங்கத்தில் அனைத்துப் பக்கமும் ஒரே மாதிரியாக இரு
கும் எனவே ஒருபக்கத்தை முன்புறமாகக் கொள்ளுத
பொருட்டு அதன் ஒருபுறத்தில் அடையாளவமைப்பு
(லக்ஷணோத்தாரம்) செய்வர். இலிங்கத்தின் நடுவில் தாம
மொட்டுடன் கூடிய கீழ்த்தண்டு ஒன்றும் அதன் இருமரு
கும் மணிக்கோடு இரண்டும் செதுக்கப்பட வேண்டு
தண்டின் அடியில் சமவளவிலிருக்கும் மணிக்கோடு இரண்
டையும் இலிங்கத்தின் பின்பக்கத்தில் குறுக்கே செலுத்
ஒன்றோடொன்றைப் பிணைத்துவிடவேண்டும். இலிங்
வடிவம், யானைக்கண் வடிவம், நெல்வடிவம், கூப்பி

கை வடிவம் ஆகியவைபோன்ற அடையாளங்களும்
பொறிக்கப்படுதலுண்டு.

ஆவுடையார் அல்லது பீடம் ஒரே கல்லால் ஆக்கப்
படவேண்டும். உடுக்கையின் அமைப்பைப் போன்ற
ஆவுடையார் பெரும்பாலும் சமநாற்கோணமாகவும் வட்ட
வடிவமாகவும் அமையப்பெறும். இலிங்கத்தை முழுக்காட்
டும் நீரைக் கொண்டுசென்று கொட்டும் வாய்க்கால் வடி
வத்தில் ஆவுடையாரினின்றும் நீண்டு அமைந்திருப்பது
கோமுகம்(நாளம்) ஆகும். தமரை இருக்கை(பத்மபீடம்),
கவிழ்த்து வைத்த எட்டிதழ்த் தாமரையின் பின்புறத்தில்
இன்னொரு எட்டிதழ்த் தமரையினை நிமிர்த்திவைத்தாற்
போன்ற அமைப்பினையுடையது. இப்பீடத்தின் உயரம்
பதினாறு பாகங்களுடையதாய் உபாநம், அதப்பத்மம்,
கண்டம், ஊர்த்துவபத்மம், பட்டிகை, கிருதவாரி எனும்
வேலைப்பாடமைந்த பகுதிகளையுடையது. ஏனைய பத்ர
பீடம், வேதிகை, பரிமண்டலம் போன்றவையும் இலிங்க
பீடங்களாகும். மொகஞ்சதரோப் புதை பொருள்களுக்
கிடையே ஆவுடையார் போன்ற அமைப்பு அகப்பட்டி
ருக்கிறது[5]. திருக்கோகர்ணம் கோவில் ஆவுடையார்
சாளக்கிராமத்தினாலானது. காசியில் (வாரணாசி) விசுவநாத
லிங்கம் தங்க ஆவுடையாரை உடையது. தமிழ் நாட்டின்
தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள ஆவுடையார் கோவிலில்
இலிங்கமில்லாத தனி ஆவுடையார் மட்டும் வைத்து வழி
படப் படுகிறது. இக்கோவில்தான் மணிவாசகப்பெரு
மானை ஆட்கொண்ட திருப்பெருந்துறையாகும்.

அடிக்கல் (பாதசிலை) என்பது இலிங்கம் நிறுவும்
இடத்தில் ஆவுடையாரின் அடியில் அமைக்கப்படும்
ஆதாரக் கல்லாகும். இக்கல்லில் பள்ளம் வெட்டியிருத்
தல் வேண்டும். இப்பள்ளத்தில் ஒன்பது குழிகள் அமைத்து
நவமணிகளைத் தனித்தனி வைப்பர்.

இலிங்கத்தின் சமநாற்கோணக் கீழ்ப்பாகம் மேற்
கூறப்பட்ட அடிக்கல்லில் (பாதசிலையில்) வெட்டப்பட்ட

பள்ளத்தில் இடைவெளி எதுவுமின்றிப் பொருத்தப்படும். இலிங்கத்தைச் சுற்றிலும் நான்கு சமநாற்கோணக் கற்களை ஒன்றோடொன்று பொருந்த இணைத்து வைத்து எண் மருந்து (அட்ட பந்தனம்) சாத்தி ஆவுடையாரை வைக்க வேண்டும். எண் மருந்து என்பது கொம்பரக்கு, சுக்கான் கல், குங்கிலியம், நற்காவி, செம்பஞ்சு, சாதிலிங்கம், தேன்மெழுகு, எருமை வெண்ணெய் ஆகியவற்றாலான கூட்டுச் சரக்காகும். கற்சிற்பம் அசையாதிருக்கும்படி சாத்தப்படும் எண் மருந்து பற்றிய பாடல் பின் வருமாறு:

> ‘‘கொம்பரக்குச் சுக்கான்தூள் குங்கிலியம் பூங்காவி
> செம்பஞ்சு சாதிலிங்கம் தேன்மெழுகு — தம்பழுது
> நீக்கி எருமைவெண்ணெய் கூட்டித் தானிடித்து
> ஆக்கல் அட்டபந்தனம் ஆம்''

திருவண்ணாமலை இலிங்கம் சுவர்ண பந்தனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால் எண்மருந்தாலன்றித் தங்கத்தாலும் பந்தனம்செய்யலாம். என்பது பெறப்படுகிறது. மேற்கண்டவாறு இலிங்கம் நிறுவப்பட்ட நிலையில் பூசைக்குரிய வட்டவடிவமான மேற்பாகமே ஆவுடையாரின்மேல் தெரியும். இலிங்கத்தின் எண்கோண நடுப்பாகம் ஆவுடையாருக்குள் மறைந்திருக்கும். சமநாற்கோணக் கீழ்ப்பாகம் அடிக்கலில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். எனவே இவை இரண்டும் நம் கண்ணிற்குப் புலப்படா. ஆவுடையார் இலிங்கத்தின் உயரத்திற்குச் சமமான அகலமுடையதாயிருப்பது சிறப்பு. ஆவுடையாரின் உயரம் இலிங்கத்தின் எண்கோணப் பாகத்திற்குக் காற்பங்கு கூடுதலாகஇருப்பது தலையாயது. இலிங்கம் கருவறையின் அளவில் ஐந்தில் மூன்றுபங்கு உயரமாயிருப்பது சிறப்பாகும். கருவறையிலிருக்கும் சிவலிங்கத்தின் அளவை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏனைய தெய்வத்திருவுருவங்களின் அளவைக் கணக்கிடுவர்.

இலிங்க வகைகள்

இலிங்கங்கள் அசைபவையும் (சலம்) அசையாதவையும் (அசலம்) அசைவனவும் அசையாதனவும் (சலாசலம்)

என்று மூவகைப்படும். இடத்துக்கிடம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு விரும்பிய இடத்தின்மேல் வைக்கவும் எடுக்கவும் தகுதியுடையது அசையும் இலிங்கம். கோவில் கருவறையுள் அசைக்கமுடியாதபடி நிறுவப்பட்டிருப்பது அசையா இலிங்கம். உரிய இடத்தில் உறுதியாக இருப்பதுபோற் காணப்படினும் பீடத்தில் வைக்கவும் தனித்து எடுக்கவும் கூடுவன அசைவனவும் அசையாதனவுமாகிய இலிங்கங்கள். காசியபச் சிற்ப நூல் இலிங்கங்களை நாகரம், திராவிடம், வேசரம் என்று மூவகையாகப் பகுக்கிறது. மேலும் சமலிங்கம், வர்த்தமாநம், சிவாதிகம், சுவத்திகம், சர்வ தோபத்திரம், சார்வ தேசிகம், தாராலிங்கம், முகலிங்கம் என எட்டு வகைகளையும் கூறுகிறது. இலிங்கச் சிற்ப அமைப்பில் தாராலிங்கமும் சகஸ்ரலிங்கமும் முகலிங்கமும் குறிப்பிடத் தக்கன. தாராலிங்கம் அடி முதல் நுனி வரையில் பட்டைகளை உடையதாயிருக்கும். இராசசிம்மனால் (கி. பி. 666-705) கட்டப்பட்ட காஞ்சி கைலாசநாதர் கோவிலில் உள்ள எட்டு அடி உயரமுடைய இலிங்கம் பதினாறு பட்டைகளை உடையது[6]. அடியில் 16 பட்டையும் நடுவில் 32 பட்டையும் முடிவில் 64 பட்டையும் உடைய தாராலிங்க வகையைச் சிற்ப ரத்தினம் (2: 105-106) கூறுகிறது. பாகங்களில் முறையே ஒன்றைவிட மற்றொன்றில் பட்டைகள் இரட்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். ஒரே இலிங்கத்தில் 25 பட்டைகள் தீட்டி ஒவ்வொரு பட்டையிலும் 40 சிறு இலிங்கங்கள் அமைக்க ஆயிரம் இலிங்கம் ஆகின்றன. இதனையே சகஸ்ரலிங்கம் என்பர். இந்த இலிங்கத்தின் அழகிய சிற்பம் திருவொற்றியூரில் காணப்படுகிறது. இலிங்கத்தில் சிவபெருமானின் முகந் தோன்ற அமைக்கப்படுவன முகலிங்க சிற்பங்களாகும். இலிங்கத்தில் ஒரே முகம் முதல் ஐம்முகங்கள் வரையில் அமைக்கலாம். சிவபெருமானுக்குரிய ஐம்முகங்களைப் பொறுத்த வரையில் நான்கு பக்கங்களில் நான்கு முகங்களையும் உச்சியில் ஒரு முகத்தையும் கொண்ட இலிங்கம் பஞ்சமுகலிங்கம் எனப்

பெயர் பெறும். ஐதராபாத் மாநிலத்தின் இராய்ச்சூரிலுள்ள பழைய சிவன்கோவிலுள்ளே வாயிலில் பஞ்சமுகலிங்கம் காணப்படுகிறது[7]. இராசராசேச்சரப்பெருங்கோவிலில் நிறுவப்பட்டதாக தஞ்சைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறும் 'பஞ்சதேக மூர்த்தி' யிலிருந்து பஞ்சமுகலிங்கம் உருவெடுத்தது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது[8]. திருவானைக்காவில் நான்கு புறமும் நான்முகம் கொண்ட இலிங்கம் ஒன்று காணப்படுகிறது. இதைச் சிவனின் நான்முகலிங்கம் எனலாம். ''நாலு கோலாம் அவர் தம்முகமாவன'' (4:18:4) என்று அப்பரடிகள் பாடுவது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. தேவாரப் பாடல் பெற்ற திருவக்கரை இலிங்கம் மூன்று முகம் உடையது. மொகஞ்சதரோ சிவபெருமான் சிலையும் மூன்று முகங்களை உடையது. இப்போது பன்னத்தெரு என்று வழங்கப்படும் திருவிசைப்பா பெற்ற திருமுகத்தலைக் கோயிலின் உட்சுற்றில் உள்ள இலிங்கம் 'முகத்தலைலிங்கம்' என்ற பெயருடையது[9].

பூசித்த பின் விடப்படுவது கணலிங்கம் மண், அரிசி, அன்னம், ஆற்று மணல், பசுச் சாணம், வெண்ணெய், உருத்திராக்கம், சந்தனம், தருப்பை, மலர்மாலை, சருக்கரை, மா ஆகிய பன்னிரண்டு பொருட்களுள் ஏதாவது ஒன்றினாற் கணலிங்கம் செய்யப்படும்[10]. ஆற்று நீரோட்டத்தால் உருண்டைவடிவம் பெற்று நன்கு மெருகேறப்பெற்றவை பாணலிங்கங்களாகும். இவை நருமதை ஆற்றின் அடித்தளத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. கையாற் செய்யப்படாமல் கல்லில் தாமாகவே அமைந்தவை சுயம்புலிங்கங்களாகும். கைப்புனைந்தியற்றாக் கவின்பெறுவனப்புடைய இவற்றைத் தான்தோன்றி எனத் தமிழர் அழைத்தனர். இவற்றில் சிவபெருமான் என்றும் உறைவதால் இவற்றின மூலத்தை ஆராந்துபார்க்காமல் பூசிக்கவேண்டும் என்று சிற்பரத்தினம் (2:131–132) கூறுகிறது. அப்பரடிகள் திருஆக்கூரிலும் (6:21) திருவின்னம்பரிலும் (6:89) உள்ள சிவலிங்கத்தைத் 'தான்தோன்றி' என்று பாடுவது

இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. திருஞானசம்பந்தர் 'ஆக்கூரில் தான்தோன்றி மடமே'' என்று பாடுகிறார், திருக்காளத்தி, திருவிற்கோலம் முதலிய கோவில்களிலுள்ள சிவலிங்கத் திருவுருவம் தீண்டாத்திருமேனியாகும்.

அண்ணாமலையார்

அண்ணாமலையார் அல்லது இலிங்கோத்பவர் சிவலிங்கத்தோடு தொடர்புடைய சிற்பங்களுள் தலையாயது ஆகும். இலிங்கோத்பவர் என்றால் இலிங்கத்தே தோன்றியவர் (தேவாரம் 5:95:11) என்று பொருள். நெருப்புத்தூண் வடிவாகிய இலிங்கத்தில் இறைவன் தோன்றுதல் இத்திருக்கோலமாகும். இதுபோன்று கம்பத்தின் வடிவில் ஸ்கம்பனாகப் பிரம்மம் தோன்றியதை ஆரியரின் அதர்வ வேதம் பாடுகிறது[11]. பிரம்மம் நெருப்புத்தூண் வடிவு போன்று தேவர்முன் தோன்றிய காட்சியை உபநிடதம் கூறுகிறது[12]. இலிங்கோத்பவர் திருக்கோலத்தை இறைவன் திருவண்ணாமலையில் எடுத்ததாக வறலாறு கூறும். ''அழலாகிய அண்ணாமலை அண்ணல்'' (1 : திருவண்ணாமலை : நட்டபாடைப்பதிகம் :9) என்று திருஞானசம்பந்தர் பாடுவது இங்கு எண்ணத்தக்கது.

மால், நான்முகன் இருவரிடையே யார் பரம்பொருள் என்ற பூசல் ஏற்பட்டு ஈற்றில் அது பெரும்போராக விளைந்தது. அப்போது உலகை அழிக்க எழுவதுபோல் இருவரிடையே நெருப்புத்தூண் ஒன்று தோன்றிற்று. அதைக்கண்ட இருவரும் திகைத்துநின்றனர். அந்த ஒளித்தூணின் அடிமுடி காணும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். காவதக் கணக்கான நீளமும் பருமனும் கொண்ட கரும்பன்றி வடிவில் மால் நிலத்தை அகழ்ந்து அடிகாண முனைந்தார். இதனை

''ஓர் ஏனம் தனைத்தேட, ஒளித்தருளும் இருபாதத்து ஒருவன்'' (பாரதம் 12 : 87) என வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரும் பாடியுள்ளார். திசையனைத்தும் விரிந்த சிறகுடைய

வெள்ளை நிற அன்ன வடிவில் நான்முகன் விண்ணை ஊடுருவிப் பறந்து முடிகாண முயன்றார். அம்முயற்சியில ஆண்டுகள் பல ஆயின. அயர்ந்து இருவரும் ஆணவம் அடங்கப்பெற்றனர். அந்நிலையில் நெருப்புத்தூண் ஆகிய இலிங்கவடிவின் நடுவில் சிவபெருமான் தோன்றி அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார். இருவரும் அவனே இறைவன் என்பதை உணர்ந்து வழிபட்டனர்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் காட்டும் இலிங்கோத்பவர் சிற்பம் கோயிற் கருவறை மேற்குச் சுவரின் வெளிப்புறத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் இறைவன் இலிங்கத்தே தோன்றினான் என்பதற்கேற்ப இலிங்கத்தினுள்ளே சிவபெருமானின் பிறைசூடித் திருக்கோலம் (சந்திரசேகர மூர்த்தம்) செதுக்கப்பட்டிருக்கும் இறைவன் அடிமுடி தேடியுங் காணாவண்ணம் அமைந்த நிலைக்கேற்ப முழந்தாளின் கீழும் முடியின் முடிவும் செதுக்கப்பட்டிராது. சிவனின் இடதுபுறத்தின் மேற்பாகத்தில் நான்முகன் அன்னவடிவத்தில் முடிகாண மேனோக்கிப் பறத்தலும், வலதுபுறத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் மால், அடிகாணக் கீழ்நோக்கி நிலத்தை அகழ்தலும் காட்டப்பட்டிருக்கும். இருவரும் தம் சொந்த வடிவங்களோடு மார்பில் கைகூப்பியபடி அளவிடமுடியாதவாறு வளர்ந்துள்ள இலிங்கத்தை அண்ணாந்து நோக்கியவண்ணம் காணப்படுவர்.

இந்த இலிங்கோத்பவ திருக்கோலம் பற்றித் திருமூலரின் அடிமுடிதேடல் (இரண்டாந்தந்திரம்) என்ற பகுதியும், அப்பரடிகளின் இலிங்கபிராணக் குறுந்தொகையும், குலசேகரபாண்டியன் தமிழிற் பாடிய இலிங்கபுராணமும் பாடுகின்றன. எனினும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் இத்திருக்கோலத்தைத் திறம்பட அப்படியே நம் கண்முன் கொண்டு வருகிறது. அது பின்வருமாறு:

"வளம்பட்டலர் மலர்மேலயன் மாலும்மொரு வகையால்
அளம்பட்டறி வொண்ணாவகை அழலாகிய அண்ணல்

உளம்பட்டெழு தழல்தூண் அதன் நடுவே ஒரு உருவம்
விளம்பட்டருள் செய்தானிடம் விரிநீர் வியலூரே"

(1:திருவியலூர் : 9) கல்லாடம் இலிங்கோத்பவ வடிவம் பற்றி வருணிக்கும் பகுதியும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

"முன்னொரு நாளில் முதற்றொழில் இரண்டினர்
பன்றியும் பறவையும் மென்றுரு வெடுத்துக்
கவையா வுளத்துக் காணுங் கழலுங்
கல்வியில் அறிவில் காணும் முடியும்
அளவுசென் றெட்டா அளவின ராகி
மண்ணும் உம்பரும் அகழ்ந்தும் பறந்தும்
அளவா நோன்மையின் நெடுநாள் வருந்திக்
கண்ணினிற் காணாது உளத்தினிற் புணராது
நின்றன கண்டு நெடும்பயன் படைத்த
திருவஞ் செழுத்துக் குறையாது இரட்ட
இருநிலம் உருவிய ஒருதழல் தூணத்து
எரிமழு நவ்வி தமருகம் அமைத்த
நாற்கர நுதல்விழித் தீப்புகை கடுக்களம்
உலகுபெற் றெடுத்த ஒருதனிச் செல்வி
கட்டிய வேணி மட்டலர் கடுக்கை
ஆயிரந் திருமுகத் தருள்நதி சிறுமதி
பகைதவிர் பாம்பு நகைபெறும் எருக்கமும்
ஒன்றிய திருவுரு நின்றுநனி காட்டிப்
பேரருள் கொடுத்த கூடலம் பதியோன்"
(கல்லாடம் : 58)

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சக்கரவாளக் கோட்டகித்திலே சம்பாபதி கோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தூணிலே மயனால் அமைக்கப்பட்ட பாவை, கந்திற்பாவை எனப்பட்டது. இதிலிருந்து தூணில் தெய்வ வடிவம் செதுக்கப்பட்டு வழிபடுதல் மரபென்று தெரிகிறது. இன்றையக் கோயிற் தூண்களிலும் தெய்வ உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். மதுரை ஆலவாய்ப்பெருமானின் கோவில் எதிரில் இருகற்றூண்களில் உள்ள கொற்றவைக்

கும்வீரபத்திரருக்கும்வெண்ணெய்சாத்தி வழிபடுகின்றனர். மேற்கண்டவாறு தூணிற் செதுக்கப்பட்ட சந்திற்பாவையின் அமைப்பினைப் போன்ற இலிங்கோத்பவச் சிற்ப அமைப்பிற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த சிற்பங்களை நாம் மனத்திற் கொள்ளவேண்டும். சங்ககாலத்தில் இன்றையக் கல் இலிங்கங்கள்போலப் பொதியில்களில் கந்துகள் (மரத் தூண்கள்) நாட்டி வழிபடப் பட்டன என்பதை முன்னர் கண்டோம். அக்கந்துகளுள் சிலவற்றில் இறைவன் உருவம் (அகம்: 167 : 15) எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வாறு தெய்வ உருவம் எழுதப்பட்ட கந்துகளிலிருந்து தூண் வடிவான இலிங்கத்தில் சிவபெருமான் உருவம் செதுக்கப்பட்ட இலிங்கோத்பவச் சிற்பங்கள் வடிவெடுத்தன எனலாம். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குடிமல்லம் இலிங்கம் 5 அடி உயரமுடையது. அந்த இலிங்கத்தில் ஓர் ஆள் உயரத்தில் இரு கைகளையுடைய சிவபெருமானின் சிலை செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வுருவத்தின் வலக்கை மறியைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இடக்கையில் மழுவும் நீர்க்கரகமும் இருக்கின்றன. முயலகன் என்ற குறட்பூதத்தின் இரு தோள்களிலும் கால்களை வைத்து நிற்கும் நிலையில் இச்சிற்பம் உள்ளது. இவ்வாறு இலிங்கத்தில் சிவனுருவம் செதுக்கப்பட்ட இச்சிலை இலிங்கோத்பவ உருவத்தின் வளர்ச்சியைச் சுட்டும் எனலாம். முகலிங்க அமைப்பும் இலிங்கோத்பவ சிற்பத்தின படிமுறை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது,

காலகாலன்

மார்க்கண்டேயருக்காகச் சிவபெருமான் இலிங்கத்தில் தோன்றிக் கூற்றுவனை உதைத்த காலகாலன் திருக்கோலம் (காலசம்கார மூர்த்தி) இலிங்கத்தோடு தொடர்புடைய இன்னொரு சிற்பமாகும். பல்லாண்டு வாழும் தீய குழந்தையைப் பார்க்கிலும் சில்லாண்டு வாழுஞ் சிறந்த குழந்தையை மிருகண்டு முனிவரும் மருத்துவதியும் இறைவனிடம் வேண்டிப் பெறுகின்றனர். குழந்தை

மார்க்சண்டேயர் பிறந்து வளர்ந்து சாகப்போகும் பதினாறாம் ஆண்டை எய்துகிறார். பெற்றோர் துன்புற்றனர். தன் வாழ்நாள் பதினாறாண்டும் முடியப் போகின்றது என்பதை நினைந்து பெற்றோர் துன்புறுவதைக் கேட்டறிகிறார் மார்க்கண்டேயர். தம் வாழ்நாளை மாற்றும்பொருட்டுப் பெற்றோரைத் தேற்றிச் சிவத்தைப் பேணும் தவத்தை இயற்றத் தொடங்கினார். அவர் உயிர் போகுங் காலமும் வந்தது; காலனும் வந்தான். சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்கும் அவர் மேல் காலன் பாசக்கயிற்றினை வீசினான். அதைக் கண்ட. அவர் சிவலிங்கத்தைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டார். காலன் சிவலிங்கத்தையும் உட்படுத்திக் கயிறு வீசினான். உடனே சிவபெருமான் இலிங்கத்தினின்றும் தோன்றிக் கூற்றுவனை உதைத்துத் தள்ளி மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறாண்டுடன் வாழும் பேறளித்தார். இந்நிகழ்ச்சி திருக்கடவூர் வீரட்டத்தில் நடைபெற்றதாக வரலாறு கூறும். வீரட்டம் என்றால் இறைவன் வீரங்காட்டிய நிலம் என்று பொருள். திருக்கடவூர் வீரட்டப் பதிகத்தின் (4 : 107) ஒன்பது பாடல்களில் அப்பரடிகள் இதனைத் திரும்பத் திரும்பச் சுவைத்துப் பாடுகிறார், திருக்குறுக்கை வீரட்டப் பதிகத்திலும் அப்பரடிகள் இந்நிகழ்ச்சியைப் பாடுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

''நீற்றினை நிறைப்பூசி நித்தலும் நியமம் செய்து
ஆற்றுநீர் பூரித்தாட்டும் அந்தணனாரைக் கொல்வான்
சாற்றுநாளற்றதென்று தருமராசற்காய் வந்த
கூற்றினைக் குமைப்பர்போலுங் குறுக்கைவீரட்டனாரே''
(4 : 49 : 2)

இலிங்கோத்பவத் திருக்கோலத்தில் திருமாலால் அறியப்படாத திருவடியைக் காலகாலன் திருக்கோலத்தில் கூற்றுவன் எளிதாக அறிந்துவிட்டான் என்கிறது அப்பரடிகளின் நயமிக்க தேவாரப் பாடல்.

''மேலும் அறிந்திலன் நான்முகன் மேற்சென்று, கீழிடந்து
மாலும் அறிந்திலன், மாலுற்ற தேவழிபாடு செய்யும்
பாலன் மிசைச்சென்று பாசம்விசிறி மறிந்த சிந்தைக்
காலன் அறிந்தான் அறிதற்கரியான் கழலடியே''

(4 : 113 : 11)

மார்க்கண்டேயருக்காகக் கூற்றுவனைச் சிவபெருமான் உதைத்த நிலையைக் காலகாலன் திருக்கோலம் (காலசம்காரமூர்த்தி) பின்வருமாறு காட்டுகிறது. இரு கூறுசப் பிளந்த இலிங்கத்தின் நடுவில் சிவபெருமானின் வலது திருவடி ஊன்றிய நிலையிலிருக்கும். தூக்கிய இடத்திருவடியின் பெரு விரல் உதைக்கும் நிலையில் கூற்றுவன் மார்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். சிவந்த ஆடை அணிந்த கருநிற மேனியும் கனல் கக்கும் கண்ணும் கோரைப் பல்லும் விரிதலையும் உடையவனாய்ப் பாசம் பிடித்த இரண்டு கைகளையும் கூப்பியபடி மார்பில் வைத்தவாறு கூற்றுவன் பெரிய எருமைக்கடா மீது இருப்பான். எல்லோராவில் தசாவதாரக் குகையின் பிற்சுவரில் மார்க்கண்டேயரைக் காக்கும்பொருட்டு இலிங்கத்தினின்றும் சிவபெருமான் தோன்றிய நிலையைச் சுட்டும் சிற்பம் உள்ளது. கூற்றுவன் நெஞ்சில் இறைவன் உதைத்த செய்தியைக் கலித்தொகை (101 : 21 - 26) பாடுகிறது.

கோவில் இலிங்கங்கள்

ஒவ்வொரு கோவிலின் சிவலிங்கத் திருமேனிக்கும் ஒவ்வொரு சிறப்பு உண்டு. திருவஞ்சைக்களத்துச் சிவலிங்கத்தின் தலையில் தலைமாலை அமைந்துள்ளது. இதனைத் ''தலைக்குத் தலைமாலை'' (7 : 4 : 1) என்று சுந்தரர் பாடியுள்ளார். திருக்காளத்தியில் சிவந்தி, பாம்பு, யானை மூன்றும் வழிபாடாற்றிய வரலாற்றிற்கு ஏற்பச் சிவலிங்கத்தின் அடியில் சிவந்தி வடிவமும் தலையில் ஐந்தலை நாக வடிவமும் இடையில் யானையின் இரு கொம்புகளின் வடிவமும் காணப்படுகின்றன. தன் யானையின் காலிற் சிக்குண்டு போக்கினைத் தடுத்த முல்லைக்கொடியை வெட்டும்போது அங்கிருந்து குருதி புறப்படத்தொண்டைநாட்டு மன்னன் அகழ்ந்து பார்த்தான். தான் வெட்டிய வெட்டுக் குறியைத் தலையிலுடைய சிவலிங்கம் அங்கிருக்கக் கண்டான். எனவேதான் வட திருமுல்லைவாயில் இலிங்கத்தின் தலையில் வெட்டுக்குறி உள்ளது. திருவான்மியூர்ச் சிவலிங்கம் காராம் பசு பால் சுரந்து முழுக்காட்டியதால் உருகிய நிலையிலுள்ளது. திருக்கைச்சினம் கோவிலில் இந்திரன் பூசித்த கைவிரற்குறி (கைச்சின்னம்) இலிங்கத்தில் காணப்படுகிறது. திருச்சிக்கலில் வெண்ணெயை எடுத்து இலிங்கமாக்கி வழிபட்டபடியால், சிவலிங்கப்பெருமான் ''வெண்ணெய்ப் பிரான்'' (தேவாரம் : 2 : திருச்சிக்கல்) என அழைக்கப்பட்டார். அமிழ்தக்குடமே திருக்கடவூரில் இலிங்கமாக அமைந்துள்ளது. திருநணாவிலுள்ள அமிழ்த லிங்கம் ஆவுடையாரின மேல் தனியே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருவாரூரிலும் (தேவாரம் 4:101:2) திருவொற்றியூரிலும் சிவலிங்கம் புற்றுவடிவமாக உள்ளது. கச்சியேகம்பத்து இலிங்கம் மணலால் ஆனது. ஆரூரிலும் கச்சியேகப்பத்திலும் இலிங்கத்திற்குப் புனுகுசட்டம் சாத்தப்பெறுகிறது; ஆவுடையாருக்கு மட்டுமே திருமுழுக்கு நடைபெறுகிறது. திருவொற்றியூரில் புற்றாகவுள்ள இலிங்கத்தின் மேல் கவசம் இடப்பட்டிருக்கிறது. அகத்திய முனிவர், திருமால் உருவத்தைக் குறுகச்செய்து சிவலிங்கமாக்கினார் என்று குற்றாலக் கோவில் வரலாறு கூறுகிறது. கச்சித்திருமேற்றளியில் ஓதவுருகீசர் கோவிலில் திருமால் உருவம் திருஞானசம்பந்தர் பதிகம் ஓத உருகிச் சிவலிங்கமாயிற்று என்ற வரலாறு கூறப்படுகிறது.

காவிரியில் நீராடும்போது சோழ மன்னனின் ஆரம் கழுத்திலிருந்து நழுவி ஆற்றில் விழுந்தது. அதனைக் கண்ட சோழன் இறைவனே அதனை ஏற்றருள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அந்த ஆரம் திருமுழுக்குக் குடத்துள் புகுந்து நீராட்டும்போது திருவானைக்காக்

கோவில் இலிங்கத்திருமேனியில் விழுந்தது (தேவாரம் 3: ஆனைக்கா : 7; 7 : 75 : 7)

திருப்பனந்தாளில் தாடகை என்ற பெண் உடை நெகிழ்ந்த நிலையிலும் விடாது அதனைக் கையிற் சேர்த்தணைத்துக் கொண்டு வழிபாடாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அந்நிலையில் சிவலிங்கப்பெருமான் சாய்ந்து அவள் வழிபாட்டை ஏற்றருளினார். இவ்வாறு சாய்ந்த இலிங்கத்தை நிமிர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்து வழிபடவேண்டுமென்று விரும்பிய சோழ மன்னன் கயிறுசாத்தி யானைகளைப் பூட்டி இழுப்பித்தான் (குங்கிலியக்கவய நாயனார் புராணம்: 23). இலிங்கம் நேரான நிலைக்கு வரவில்லை. இதனைக் கண்ட சோழன் இரவும் பகலும் கவலைப்பட்டான். இம்முயற்சி அவன் யானைகளும் சேனைகளும் களைத்து வீழ்ந்தன. இந்நிலையில் அவ்வூருக்கு வந்த குங்கிலியக்கலயநாயனார் இவற்றைக் கண்டு வருந்தினார். தாமும் அந்தத் திருப்பணியில் பங்குபற்றிக் களைப்புற விரும்பிக் கயிற்றினைக் கழுத்தில் மாட்டி இழுக்கத்தொடங்கினார். உடனே அவர் அன்புக் கயிற்றுக்கு வயப்பட்டு இலிங்கப்பெருமான் நிமிர்ந்தான். சோழமன்னன் அவர் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினான். இந்நிகழ்ச்சி, கோவிலில் உறுதியாக நிறுவப்பட்ட இலிங்கம் சாய்ந்தபோது அதனை நிமிர்ந்தநிலைக்குக் கொணர்ந்து வழிபட முயன்ற அக்காலத்தவரின் பேரார்வத்தைக் காட்டுகிறது. திருப்புகலூரிலுள்ள சிறலிங்கம் சற்றுச் சாய்ந்துள்ளபடியால் தேவாரத்தில் "கோணப்பிரான்" (4:105:10) என்று அழைக்கப்படுகிறது. திருப்புகலூர் 'கோணேசம்' எனப் பெயர் பெறுவதற்கும் சாய்ந்துள்ள இலிங்கமே காரணமாயிற்று ஈழத்தின் பாடல்பெற்ற திருக்கோணமலைக் கோவிலில் இருந்த பழைய லிங்கம் சற்றுச் சாய்ந்திருந்தமையால் கோணேசுவரர் எனவும் கோணலிங்கம் எனவும் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்[13].

கங்கையைச் சடையில் தாங்கிய சிவபெருமான் திருமுழுக்கில் பெருவிருப்பினன். கோவிற் கருவறை இலிங்கங்களுக்கு மேலே சரிநேராக அடியில் துளையுடைய நீர் ஒழுகும் குடங்கள் (தாராபாத்திரம்) கட்டித் தூக்கப்பட்டிருக்கும். அதிலிருந்து நீர்த்தாரை இலிங்கத்தின் உச்சியில் எப்பொழுதும் ஒழுகியவண்ணமிருக்கும். அவ்வாறு இலிங்கத்தின்மேல் ஒழுகி வழியும் நீரை ஆவுடையார் கோமுகத்தின் வழியே அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். வட திருமுல்லைவாயில் இலிங்கத்திற்கு வெந்நீரில் திருமுழுக்கு நடைபெறுவது மரபு.

இறையும், இயற்கையும்

இயற்கையை இறைவன் உறையும் இருப்பிடமாகக் கண்டு வணங்கினர் பழந்தமிழர். நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் முதலிய ஐம்பூதங்களும் ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் ஆகியவையும் இறைவனுக்குரிய எண்வடிவங்கள் (மணிமேகலை: 27 : 89–95) என்பது சிவநெறியினரின் கொள்கை. அவ்வெண் வடிவங்களுள் ஐம்பூதங்களின் வடிவில் இறைவனைக் கண்டு வழிபட்ட கோவில்களைப் பஞ்சபூதத்தலங்கள் என்பர். அவை திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, தில்லை என்பனவாகும். திருவாரூர் இலிங்கத்தை மண்வடிவாகவும், திருவானைக்கா இலிங்கத்தை நீர்வடிவாகவும், திருவண்ணாமலை இலிங்கத்தைத் தீ வடிவாகவும், திருக்காளத்தி இலிங்கத்தைக் காற்று வடிவாகவும், தில்லையை வான்வடிவாகவும் கண்டு வழிபட்டனர். மண்ணின் கூறான புற்றுச் சிவலிங்கமாகவிருப்பதால் திருவாரூர் இறைவனைப் "புற்றிடங்கொண்டான்" (4:101:2) என்று அப்பரடிகள் பாடுகிறார். திருவானைக்கா இலிங்கம் நீர் வடிவாக இருக்கிறது என்பதைப் பதிகந்தோறும் (6:63) அப்பரடிகள் பாடுகிறார். "செழுநீர்த்திரளைச் சென்றாடினேனே" என்பது அவர் வாக்கு. திருவானைக்காக் கோவிலுக்குத் தெற்கிலும் வடக்கிலும் ஓடும் காவிரி கொள்ளிடம் ஆகிய ஆறுகளின் தரைமட்டத்திற்குக் கீழ் கோவிற் கருவறை இருப்பதால் இலிங்கத்தின் அடியில் தண்ணீர் கசிந்தவண்ணம் இருக்கும். ஆறுகளில் வெள்ளப்பெருக்கு

எற்படும்போது நீர் நிரம்பி இலிங்கத் திருமேனியை மூடித் தெரிசனைக்கு இடையூறு செய்யாவண்ணம் அடிக்கடி இறைத்துக்கொண்டிருப்பர். இவ்வாறு நீர் பெருகும் கருவறையில் எழுந்தருளியிருப்பதால் திருவானைக்கா இலிங்கம் நீர் வடிவான இலிங்கம் எனப் படுகிறது. மாலும் நான்முகனும் தாம் தாம் பிரமம் என்று போரிடும் செருக்கை அடக்குவதற்காக இறைவன் திருவண்ணாமலையில் நெருப்பு உருவில் தோன்றினான். கார்த்திகைத் திங்களின் திருக்கார்த்திகையில் இத்தலத்தில் மலைமீது பேரொளித் தெரிசனம் நடைபெறுகிறது. ''அழலாகிய அண்ணாமலை அண்ணல்'' என்று தேவாரம் (1 : திருவண்ணாமலை : 9) நட்டபாடைப் பதிகம் கூறுவது எண்ணத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியால் திருவண்ணாமலை இலிங்கம் தீ வடிவு எனப்பட்டது. திருக்காளத்தியில் காற்று வடிவாக இலிங்கம் அமைந்துள்ளது என்பதற்கு அறிகுறியாகக் கருவறையுள்ளிருக்கும் விளக்குகள் எப்போதும் காற்றில் அசைந்தவண்ணமிருக்கும். தில்லை இலிங்கம் வான்வடிவமானது என்பதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் கூத்தப்பெருமானுக்கு வலப்புறம திரை நீக்கித் தெரிசிக்கும் வகையில் பொன்னாற் செய்த கூவிளமாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன.

இயற்கையில் இறையை இலிங்க வடிவில் கண்டு வழிபடும் இடங்களும் உள. இந்திர நீல பருப்பதத்தில் மலையின் பகுதியே தான் தோன்றிச் சிவலிங்க வடிவமாக வழிபடப்படுகிறது. குவிவான நீலக் கற்பாறை பீடமாகக் சருதப்படுகிறது. இமயமலையிலிருக்கும் கைலைமலை (திருநொடித்தான் மலை) பேருருவ லிங்கமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இது மலைலிங்கம் (பருவதலிங்கம்) ஆகும். மலைவலம் வரும் அடியார் வழக்கை நோக்குக. கைலையைச் சிவலிங்க வடிவமாகவும் மானசவாவியை அம்மை வடிவமாகவும் காண்கின்றனர். இதனைக் ''கவுரிசங்கரன்'' என அழைக்கும் வழக்கம் உண்டு. இக்கைலை வெற்பைப் பற்றிக் கலித்தொகை (38:1–5), பதிற்றுப்பத்து (5:3–6) ஆகிய சங்க நூற்களில் குறிப்புக்கள் வருகின்றன. இனிக்

காசுமீரத்தில் உள்ள அமரநாத் குகை ஏறக்குறைய 14,000 அடி உயரத்திலுள்ளது. அங்கு வழிபடப்படும் இலிங்கம் பனிக்கட்டியாலானது,

பன்னிரு இலிங்கங்கள்

இமயம் முதல் குமரி வரையுள்ள நிலப்பரப்பில் பன்னிரண்டு சோதிலிங்கங்சள் பெரிதுங் கொண்டாடப்படுகின்றன[14]. அவை பின்வருமாறு:

1. கி. பி. 1024 இல் கசனி முகமதுவால் அழிக்கப்பட்ட சோமநாத்லிங்கம். இது கத்தியவார் தீபகற்பத்தின் தென் முனையிலுள்ள பிரபாச பட்டினத்திலுள்ளது.
2. கர்நூல் மாவட்டத்து ஸ்ரீசைலமலைமேலுள்ள மல்லிகார்ச்சுன இலிங்கம். இது கிருஷ்ணை ஆற்றுக்கு அண்மையிலுள்ளது.
3. நாசிக்கிற்கு அண்மையில் கோதாவரி ஆற்றின் கரையிலுள்ள திரியம்பகலிங்கம்.
4. உச்சயினியில் உள்ள மகாகாள இலிங்கம். இது கி. பி. 1231 இல் அல்டமஷ் ஆட்சியின்போது டில்லிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு உடைக்கப்பட்டது.
5. மத்தியப் பிரதேசத்தில் நருமதை ஆற்றின் கரையில் உள்ள ஓங்கார இலிங்கம்.
6. பூனாவுக்கருகில் மலைமீதுள்ள பீமசங்கர லிங்கம்.
7. எல்லோராக் குகைக்கு அருகிலுள்ள குஸ்ருணேசுர லிங்கம்.
8. ஹைதிரபாத்துக்கு அருகிலுள்ள நாதநாதலிங்கம்.
9. வங்காளத்திலுள்ள வைத்தியநாத லிங்கம்.
10. இமயமலைச் சாரலில் உள்ள கேதாரலிங்கம்.
11. காசியிலுள்ள விசுவநாத லிங்கம்.
12. தமிழ் நாட்டிலுள்ள இராமேச்சுர இலிங்கம்.

தேவார மூவரும் ஸ்ரீ சைலத்து மல்லிகார்ச்சுன இலிங்கத்தையும் (பருப்பதம்: 2: திருச்சேத்திரக் கோவை: 2; 4: 58; 7: 79) கேதார இலிங்கத்தையும் (2: திருக்கேதாரம்; 6: 7: 4; 7: 78) இராமேச்சுர இலிங்கத்தையும் பாடியுள்ளனர் (3:2 பதிகம்; 4:61; கழறிற்றறிவார் புராணம்: 109). அப்பரும் சம்பந்தரும் உச்சயினி மகாகாள இலிங்கத்தையும் (உஞ்ஞை மாகாளம் 6: 7: 11; 2: திருச்சேத்திரக் கோவை: 9), காசி விசுவநாதலிங்கத்தையும் (வாரணசி 6: 7: 11; 2: திருச்சேத்திரக்கோவை: 7) குறிப்பிட்டுள்ளனர். திருவாரூர் அரநெறியைப் பாடும்போது அப்பர் பாடலில் "சோதிலிங்கம்" (6: 33: 5) என்ற சொல்லாட்சி காணக்கிடப்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

மக்கத்திலுள்ள இசுலாமியரின் புனித கஃபா ஆலயத்தில் இருக்கும் கருங்கல் இலிங்கம் என்று கருதப்படுகிறது. இந்தக் கருங்கல் கஃபாவின் தென் கிழக்கு மூலையில் நிலத்திலிருந்து ஐந்தடி உயரத்தில் பதிக்கப்பட்டுள்ளது[15]. இக்கல்லை முத்தமிடுவது மக்கத்திற்கு யாத்திரை செல்பவர்கள் செய்யும் சடங்குகளுள் ஒன்றாகும். நபிகளுக்கு முன்பே அக்கல் கஃபாவில் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. நபிகளின் இருபத்துமூன்றாம் வயதில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு கஃபாவின் சுவர்கள் இடிந்து வீழ்ந்தன. எனவே அக்கருங்கல் எடுக்கப்பட்டு மீண்டும் நபிகளால் சுவரில் பதிக்கப்பட்டது. நபிகள் நாயகம் 10,000 பேருடன் மக்கத்திற்குப் படையெடுத்துச் சென்றபோது அங்கிருந்த 360 வழிபாட்டு உருவங்களையும் உடைத்தார். ஆனால் அந்த கருங்கல்லை மட்டும் முத்தமிட்டார். இக்கருங்கல் பழைய அரபியரின் வழிபாட்டுத் திருவுருவம் ஆகும். ஒரு காலத்தில் உலகெலாம் சிவலிங்க வணக்கம் பரவியிருந்தது. அப்போது வழிபடப்பட்ட சிவலிங்க வடிவந்தான் இக்கருங்கல் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஏறக்குறைய நபிகள் நாயகம் (கி பி. 570-632)

வாழ்ந்த அதே காலத்தில் திருநாவுக்கரசரும் (கி.பி 570-651) தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறார், அவர் தன் தேவாரத்தில் குறிப்பிடும் மக்கீச்சுரம் (6: 71: 8) மக்கத்தைக் குறிக்கிறது எனக் கருதுகின்றனர். மக்கத்திலுள்ள கருங்கல் விண்வீழ் கல் வகையைச் சேர்ந்ததாகும். கஃபாவை ஆபிரகாம் கட்டியெழுப்பும்போது வானுலகத் தூதுவர் கபிரியேலால் இக்கருங்கல் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது என்று வழங்கும் வரலாறும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. வானுலகத்திலிருந்து இறங்கிவந்து மக்காவின் பாலைவனத்தில் அமர்ந்த அச்சிவலிங்கத்தையே மணிவாசகர்

> "அந்தரத்து இழிந்துவந்து அழகமர் பாலையுள்
> சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந்து அருளியும்"

கீர்த்தித்திருவகவல் 98-99 என்ற அடிகளால் சுட்டுகிறார் என்று அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்[16]. திருவீழிமிழலைக் கோயில் திருமாலால் விண்ணுலகத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது என வழங்கும் வரலாறு (தேவாரம் 4: 64: 8; சம்பந்தர் புராணம்: 557), அக்கோவிலுள் இருக்கும் சிவலிங்கத் திருவுருவம் விண்வீழ் கல்லாயிருக்குமோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மக்கம், திருவுருவ வழிபாட்டு நகராக இருந்த காலத்தில் அங்கிருந்து சோமநாதபுரத்து இலிங்கம் கொண்டுவரப்பட்டது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது[17]. மக்காவில் இருக்கும் கருங்கல் புறக்கணிக்கப்பட்ட இசுமாயில் சந்ததியினரை நினைவூட்டும் சின்னமாக அமைகின்றது என்பர் இசுலாமியர்[18]. சிலுவை வடிவும் சிவலிங்கவடிவே ஆகும் என்பாருமுளர்[19].

சென்னிமேற் சிவலிங்கம்

பண்டரிபுரத்திலிருக்கும் திருமாலாகிய பாண்டுரங்கர் தலையில் அழகிய சிவலிங்கம் ஒன்றிருக்கிறது. மகா இலக்குமி தலையில் இலிங்கம் அணிந்திருப்பதை மாமல்லபுரச் சிற்பம் காட்டுகிறது. உருத்திராக்கமணியாலான இலிங்கத்தைப் பல்லவ மன்னன் பரமேசுவரவர்மனும்

(கி. பி. 670-685) அவன் மகன் இராசசிம்மனும் தலைமுடியாக அணிந்திருந்தார்கள் என அறிகிறோம். தஞ்சைப் பெருங்கோயில் கருவறைத் தெற்குச் சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளின் ஓவியம் வரையப்பட்டுள்ளது. முப்புரம் எரிந்தபோது அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் துணையின்றித் தவித்த நிலையை அவ்வோவியம் காட்டுகிறது. அவ்வாறு தவித்தவருள் ஒருவன் இறைவன் நல்லருளைப் பெற்றுத் தப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தலையில் சிவலிங்கத்தைச் சுமந்த நிலையில் உள்ளான்.

மல்லிகார்ச்சுனக் கோவிலின் வடபுறச் சுவரில் சிவபெருமான் தன் இடத் தோள்மீது இலிங்கத்தை வைத்து இடக்கையால் பிடித்தவண்ணம் தாமரையிருக்கையில் (பத்மாசனம்) வீற்றிருக்கும் சிற்பம் காணப்படுகிறது. சிவபெருமான் தன் வலமுழந்தாள் மேல் முன்புற வலக்கையை ஊன்ற வைத்துச் சாய்ந்தவண்ணம், தன் வலத் தோள்மேல் இலிங்கத்தை வைத்துப் பின்புற வலக்கையால் பிடித்துக்கொண்டு முன்புறஇடக்கையால் அம்மையை அணைத்தபடி இருக்கும் சிற்பம் பட்டடக் கல்லில் இருக்கும் விரூப்பாட்சகோவிலில் காணப்படுகிறது. பீடத்தில் இருக்கும் இலிங்கத்தைச் சிவபெருமான் இடக்கையால் தூக்கிக் கொண்டிருக்க, அம்மை அவ்விலிங்கத்தைத் தன் வலக்கையால் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் சிற்பம் எல்லோராக் குகையிலுள்ள கைலாசநாதர் கோவிலில் காணப்படுகிறது[20].

ஆடற்கலையில் சிவலிங்கம்

ஆடற்கலையில் அமைந்த இருபத்து மூன்று இணைக்கைநிலை வேறுபாடுகளுள் சிவலிங்கம் ஒன்று. நான்கு விரல்களையும் சிறிது வளையும்படி ஒருசேர நீட்டிப் பெருவிரல் மட்டும் அவற்றினின்றும் பிரிந்து நீட்டியவண்ணம் அமையும் நிலையில் இடக்கையின் உள்ளங்கையை

மேனோக்கி வைத்திருத்தல்வேண்டும். இது பாதிமதி (அர்த்த சந்திரன்) முத்திரையாகும். பின்பு வலக்கையின் நான்கு விரல்களையும் உள்மடக்கிப் பெருவிரலை நிமிர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். இது உச்சி (சிகரம்) முத்திரையாகும். மேற்கண்ட முறையில் இரு கைகளும் சேர்ந்த நிலை, நிறுவப்பட்ட சிவலிங்கம் போன்று காட்சியளிக்கும். இவ்வாறாக ஆடற்கலையில் அமைந்த முத்திரைகளுள் சிவலிங்கத் திருவுருவ அமைப்பு இடம்பெறுகிறது.

கோவில்களில் திருச்சுற்று மேடைமேல் பல லிங்கங்கள் காணப்படும். சோழர்கால அரசாங்கப் பணியாளரும் பிறரும் தாம் பிறவூருக்குச்சென்றுபதவியேற்கும்போதுதம் ஊரில் வழிபட்டு வந்த சிவலிங்கத்தின் நினைவாகப் பதவியேற்ற ஊர்க் கோவில்களிலும் சிவலிங்கத் திருமேனிகளை நிறுவி வழிபடல் அக்கால மரபாகும். இதனாலேயே ஒரு கோவிலிற் பல இலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன[21].

பல்லவ மன்னன் இராசசிம்மன் (கி. பி 665–705) காலந்தொட்டுக் கருவறையிலிருக்கும் சிவலிங்கத்திற்குப் பின் சுவரில் அம்மையப்பர் திருவுருவம் காணப்படும். காஞ்சி கைலாய நாதர் கோவில் இலிங்கத்திற்குப் பின்புறச் சுவரில் அம்மையப்பர் திருக்கோலம் இடம்பெறுகிறது. திருவீழிமிழலையில் இலிங்கத்திற்குப் பின்புறம் அம்மையப்பர் திருமணக்கோலம் உள்ளது. திருவேற்காடு, திருக்கழிப்பாலை ஆகிய கோவில்களிலும் மேற்கண்டவாறு அமைந்துள்ளது.

எண்ணிக்கை

“எண்டிசை சூழ்ந்த இலிங்கம் எழுகோடி” (2727) என்பர் திருமூலர். இந்தியாவிலுள்ள இலிங்கங்கள் மூன்று கோடி என்று மானியர் வில் வியம்சு என்பார் கணக்கிட்டுள்ளார்[22]. சிவன் கோவில்கள் ஆயிரத்தெட்டு எனக் கூறப்படுவதால் அக்கோவில்களின் கருவறைகளுள்

1008 இலிங்கங்கள் இருக்கவேண்டும். திருமுறை கண்ட காலத்திற் கிடைக்காத ஞானசம்பந்தரின் திருவிடைவாய்த் தலத்திற்குரிய பதிகம் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு 1918 ஆம் ஆண்டில் கிடைத்திருக்கிறது. இத்தலத்தையும் சேர்த்துத் தேவாரப் பாடல் பெற்ற கோவில்கள் 275 ஆகும். எனவே தேவாரப் பாடல் பெற்ற கோவில்களின் கருவறையில் எழுந்தருளியுள்ள இலிங்கங்கள் 275 ஆகும். இக்கோவில்களின் திருச்சுற்றுக்களில் உள்ள இலிங்கங்களும், வைப்புத் தலங்கள் 250 இல் உள்ள இலிங்கங்களும் இங்கு கணக்கில் எடுக்கப்படவில்லை. தேவார காலத்தின் பின் எழுந்த கோவில்களிலுள்ள இலிங்கங்களும் இக்கணக்கிற் சேரவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள மிகப் பெரிய இலிங்கங்களாகத் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் இலிங்கமும் கங்கை கொண்ட சோழேச்சுர இலிங்கமும் தேவாரம் பெற்ற திருப்புனவாயிற் கோவில் இலிங்கமும் இடம் பெறுகின்றன. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் இலிங்கம் 23½ அடி சுற்றளவும் 9 அடி உயரமும் உடையது. அதன் ஆவுடையார் 54 அடிச் சுற்றளவும் 6 அடி உயரமும் உடையது. கங்கை கொண்ட சோழேச்சரத்து இலிங்கம் 13 அடிச் சுற்றளவும் 13 அடி உயரமும் உடையது. ஆவுடையார் 30 முழச் சுற்றளவுடையது. கங்கைகொண்ட சோழேச்சுரத்து விமான மேல் மாடிக்கு ஏறிச் சென்று அங்குள்ள துளைவழி கீழே பார்த்தால் இலிங்கத்தின் உச்சி தெரியும். திருப்புனவாயில் இலிங்கம் மூன்று முழம் சுற்றளவுடையது. அதன் ஆவுடையார் முப்பது முழம் சுற்றளவுடையது.

சான்று விளக்கம்

---

1. Elements of Hindu Iconography
By T. A. Gopinatha Rao
Vol: II Part 1 Page:68-69

2. *சைவ சமய வளர்ச்சி* — *மா. இராசமாணிக்கனார்*
பதிப்பு 1958 *பக்கம்:* 85—86

3. "The Divine Life" December 1954

4. "The way of the Silpis OR Hindu approach to Art and Science"
By Govinda Krishna Pillai, Edition:1948
Page: 264—265.

5. "Mohejo-Daro and the Indus Civilization"
Vol 1 Edition:1931
Page 63, Plate xiii, 8.

6. *பல்லவர் வரலாறு*
— *மா. இராசமாணிக்கனார்*
கழகப்பதிப்பு: 1964 *பக்கம்:* 162.

7. "South-Indian images of Gods and Goddesses"
— H. Krishna Sastri
Page 77: FOOT NOTES

8. 16ID. Page: 77

9. *திருவிசைப்பா*
(பன்னிரு திருமுறைப் பதிப்பு நிதி வெளியீடு: 13.
ஸ்ரீ குமரகுருபரன் சங்கம், ஸ்ரீவைகுண்டம்
பதிப்பு: 1964 *பக்கம்:* 143—144.

10. *இரண்டாம் சைவ வினாவிடை*
— *தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர்*
பதிப்பு: 1963 *ஆறுமுக நாவலர் வி. அச்சகம்*
சென்னை-1 *பக்கம்:* 47

11. அதர்வ வேதம்
— தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு
எம். ஆர். ஜம்புநாதன்
பதிப்பு: 1940 ஜம்புநாதன் புத்தகசாலை, சென்னை.
(பத்தாங்காண்டம்) 10 : 7 & 8

12. Kena Upanishad Page 335—340
"The Thirteen Principal Upanishads"
— Translation
By Robert Ernest Hume : Oxford Unnersity
Press, 1934

13. என் ஆசிரியப் பெருந்தகை திருக்கோணமலை பெ. பொ. சிவசேகரனார் கருத்துப்போன்று ஈழத்தின் (கீழக்கடற்கரையில்) குணதிசையில் இருக்கும் மலையாதலால், தொடக்கத்தில் "குணமலை" எனப் பெயர்பெற்றுப் பின் திரிந்து "கோணமலை" என ஆகியுமிருக்கலாம்.

14. Hindu World by Benjamin Walker, London
George Allen & Unwin Ltd., Edition : 1968

15. The Encyclopaedia Americana
Edition : 1959 Vol : 16 : Page 272

16. திருவாசகம்
— நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை பதிப்பு,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1964.
பக்கம்: 455—456.

17. "Sketch of the Religious Sects of the Hindus"
(Page: 140)
By H. H. Wilson, Calcutta, 1846.
(See Benjamin Walker's "Hindu, Wo-rld"
Page: 422, Vol II

18. The Holy Quran
Edited By **Maulana** Muhammad Ali
Ahmadiyyah Anjuman Ishaat Islam,
Lahore Pakistan, 1951.
Page 63—64 FootNotes 1912.

19. Eliphas Levi's The Mysteries of Magic P. 84.

20. More Sculptures of Siva-Lingin
(Illustrated) By R. Sengupta
Page 41 - 47
Journal of the Asiatic
Society Vol. iv, 1962, No. 2
Issusd June 1963, Calcutta - 16.

21. சைவசமயம்
— மா. இராசமணிக்கனார்
செல்வி பதிப்பகம், காரைக்குடி 1959
பக்கம்: 66.

22. A Sanskrit—English Dictionary
By Sir Monier Monier - Williams
Oxford Edition: 1899
Page: 901.

சிற்ப நூல்கள்

1. சிற்பரத்தினம்
— சரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு: 1961, வெளியீட்டெண்: 90.

2. ஸ்ரீகாசியப சில்ப சாஸ்திரம்
— சரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு: 1960, வெளியீட்டெண்: 89.

---

5. வழிபட்டோர் வரலாறு

சிவலிங்க பூசை செய்தாலன்றி உணவு உட்கொள்ளாத கடைப்பிடியை (தேவாரம்:6:95:5, 6) உயிர் நீங்கும் வரை கைக்கொள்வேன் என்று சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டவர் எத்தனையோ பேர் வாழையடி வாழையென இத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நோயுற்ற காலத்தும் பாயில் படுத்தபடி இன்னொருவரைக் கொண்டு தாம் வழிபடும் இலிங்கத்திற்கு வழிபாடு நிகழ்த்துவிப்பர். பெரிய புராணத்தில் வரும் முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் புராணம் சிவலிங்க பூசை செய்யத் தகுதி நிரம்பியவரைக் கூறுகிறது.

அப்பர் பாடல்களிலிருந்து அவர் காலத்தில் அனைவரும் சிவலிங்கத் திருமேனியினை நீராட்டி மலர் சூட்டி வணங்கும் நிலையும் (6:31:3; 4:3:1; 4:1:6) இருந்ததாக அறிகிறோம். இம்மரபு இன்றும் வடநாட்டில் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. வாரணசி (காசி), திருக்கோகரணம், திருப்பருப்பதம் (ஸ்ரீ சைலம்) போன்ற இடங்களில் இன்னும் நாமே இலிங்கத்தை நீராட்டி வழிபடலாம்.

சிவலிங்க பூசையை வேத ஆரியர் மிகப் பழங் காலத்தில் எதிர்த்தனர் என்பதை இருக்குவேதம் காட்டுகிறது. யாகம் செய்யும் வைதிகப் பிராமணர், தம் குலத்துப் பிறந்தும் சிவலிங்க வழிபாடு செய்துகொண்டு சைவராக மாறிய சண்டேசுரரை எதிர்த்த வரலாற்றைச் சண்டேசுர புராணம் சுட்டுகிறது என்று மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் கருதுகிறார்கள்[1]. காலப்போக்கில் சிவலிங்க வழிபாட்டை எதிர்த்து நிற்க ஆற்றல் இல்லாத வைதிகர் அதனை ஏற்று வாழத் தலைப்பட்டனர். மெல்ல மெல்லக் கோயிற் பூசை செய்யும் உரிமையைக் கைப்பற்ற முனைந்தனர். அதனைச் சைவத் தமிழறிஞர் விரும்பவில்லை.

“பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்
பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமு மாம்என்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே”
(திருமந்திரம்: 502)

என்ற திருமூலரின் பாடல் வைதீகப் பிராமணருக்குக் கோவில்களில் பூசனை செய்யும் உரிமை கொடுத்தலாகாது என மறுக்கிறது என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்[2].

தெய்வங்களும் சான்றோர்களும் தாம் உய்யும் பொருட்டுச் சிவலிங்க பூசை செய்து வந்திருக்கின்றனர். அஃறிணையுயிர்கள் கூட அன்பின் வயப்பட்டுச் சிவலிங்க பூசையில் ஈடுபட்டன. சிலந்தியும் யானையும் ஓர் இலிங்கத்தை வழிபாடாற்றிய செய்தியைப் பெரிய புராணம் (கோச்செங்கட் சோழர்: 1-6) பாடுகிறது. திருவானைக்காவில் இக்காட்சி அழகுறச் சிற்பத்தில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. திருவிளையாடற் புராணம் வெள்ளை யானை சாபந் தீர்த்த படலம் வெள்ளை யானை சிவலிங்கத்தைப் பூசனை புரிந்ததைக் கூறுகிறது. யானை அன்புடன் இலிங்கத்தை வழிபடும் காட்சியைப் பின்வருமாறு திருஞான சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

“மானமா மடப்பிடி வன்கையால் அலகிடக்
கானமார் கடகரி வழிபடுங் கானப்பேர்”
(திருக்கானப்பேர்: 7)

“நின்று மேய்ந்து நினைந்து மாகரி
நீரொடும்மலர் வேண்டி வான்மழை
குன்றின் நேர்ந்துகுத்திப் பணிசெய்யுங் கோட்டாறு”
(திருக்கோட்டாறு: 2)

களிறு இலிங்க வழிபாடாற்றும் அழகிய சிற்பமும் காணப்படுகிறது[3]. துளைக்கையில் முகந்து கொண்டுவந்த குளத்து நீரை இலிங்கத்தின் தலையிற் சொரிந்தும், பறித்து வந்த தாமரை மலரைச் சூட்டியும் துதிக்கையால் இலிங்கத்தைத் துதித்தும் களிறு வழிபடும் (கோச்செங்கட் சோழர் புராணம: 2)

முன்னர் ஆவினத்திற்கும் சிவநெறிக்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு பற்றிய கருத்துக்களைக் கண்டோம். மரங்களில் இறைவன் உறைவதாக நம்பிய நம் முன்னோர் பொதுவிடங்களில் அம்மரத்தையும் அம்மரம் பட்டவிடத்து அம்மரத்தின் கந்தையும் தூண்வடிவில் நாட்டி வழிபட்டதை முன்னர் கண்டோம். பெரியபுராணம் சாக்கியர் புராணம் (9) வெள்ளிடையில் இலிங்கம் இருப்பதைக் கூறும். ஊருக்குப் பொதுவிடங்களாயிருந்த மன்றங்களில்தான் ஆநிரைகளும் விடப்பட்டன என்று சங்கவிலக்கியங்கள் (குறிஞ்சிப்பாட்டு 217-218; அகம் 14:9-12; கலி 119:9–10) சுட்டுகின்றன. கந்துகள் வழிபடப்படும் சூழ்நிலையில் வாழும் பசுக்கள் அவற்றை வழிபட வாய்ப்புண்டு. கன்றை நினைந்ததும் பாலைப் பொழியும் பசு (அகம்: 14: 9-12; மணிமேகலை 5: 130-132), கந்தின் மேல் பாலைப் பொழிவதிலும் வியப்பில்லை. சிவலிங்கங்களைப் பசுக்கள் வழிபட்ட (தேவாரம் 7:65:4) கோவில்களாகக் கருவூர் ஆனிலை, ஆவடு துறை, ஆவூர்ப்பசுபதீச்சுரம், ஆமாத்தூர், பெண்ணாகடம் ஆகியவை இடம் பெறுகின்றன. ஆவினம் இலிங்கத்தை வழிபட்ட செய்தியைத் திருஞானசம்பந்தர் பாடும் தேவாரப் பகுதி பின்வருமாறு:

“கோதனம் வழிபடக் குலவு நான்மறை
வேதியர் தொழுதெழு விசய மங்கையே”
(திருவிசயமங்கை: 2)

அடியார் குடத்துப் பாலைச் சொரிந்து பின் தம் கையால் இலிங்கத் திருமேனியைத் தொட்டுக் கழுவுதல் போல் பசுவும் வழிபடுகிறது தன் மடிப்பாகத்தை இலிங்கத்தின் தலைக்கு மேற் கொணர்ந்து மெய்யுருகிப் பாலைப் பொழிந்தவாறு, தன் கழுத்தை வளைத்து நாவால் தூய்மை செய்த நிலையில் பசு, இலிங்கத்தைத் திருமுழுக் காட்டி வழிபடும் சிற்பத்தைக் கோயில்களிற் கண்டு மகிழலாம்[4]. பகைவர் படையெடுப்பால் கந்துடைப் பொதியில் பாழ்பட்டபோது, தன் உடல் தினவு தீர்ப்பதற்காக மரையேறு கந்தில் உராய்ந்த செய்தியை அகநானூறு (287) பாடுகிறது. கந்துடைப் பொதியில் பாழ்பட்டு அங்கு நின்ற நீண்ட பெருந்தூண் சாயும்படி தம்முடலை உராய்ந்து தீண்டிப் பெருங்களிறுகளுடன் பிடிகள் தங்கும் நிலையைப் பட்டினப்பாலை (249-251) பாடுகிறது. பாழ்படாத இயல்பான சூழ்நிலையிலும் மேற்கண்டவை போன்று பசுக்களும் கந்தினைத் தீண்ட வாய்ப்புண்டு. கடவுள் உறையும் ஆலமரத்தின் விழுதுகள் பசுக்களில் பட்டு உராய்ந்த செய்தியை நற்றிணை 343 பாடுகிறது. இறைவன் உறையும் கந்துகள் பொதுவிடங்களில் இருந்ததால் அங்கு இயங்கி மேய்ந்து இளைப்பாறும் பசுக்களுக்கு அவை தினவு தீர்க்கப் பயன்பட்டு “ஆதீண்டு குற்றி” எனவும் அழைக்கப்பட்டது என்று கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் கருதுகிறார்கள்[5]. “கந்துடைப் பொதியில்” என்பதற்குப் பட்டினப்பாலையில் (249) தெய்வம் உறையுந் தறியினையுடைய அம்பலம் என்று பொருள் கூறிய நச்சினார்க்கினியர், திருமுருகாற்றுப்படையில் “கந்துடை நிலை” (226) என்பதற்கு “ஆதீண்டு குற்றியையுடைய இடம்”

என்று பொருள் கூறுவதும் இங்கு எண்ணத் தக்கது. எனினும் முப்பத்து இரண்டு அறங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிற "ஆவுரிஞ்சு நடுதறி" (சேந்தன் திவாகரம்) வேறு; வழிபடப்படும் கந்து வேறு என்றே கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

சிவலிங்கத்தைத் தம் கவிந்த பட நிழலில் தாங்கி நிற்கும் நாகலிங்கச்சிற்பங்கள் கோவில்களிற்பல உள்ளன. சிவபெருமானின் அணிகலன்களாகப் பாம்புகள் அமைகின்றன. எனவேதான் அவனைப் "பாம்பலங்காரப் பரன்" (11) திருக்கோவையார் பாடுகிறது. இறைவனின் பாம்பின படம்ஐந்து (4:18:5)என்று அப்பர்பாடல்கூறுகிறது. அவரே அரவு இறைவனை வழிபட்ட செய்தியையும் (5:52:4) பாடுகிறார். திருவாணைக்காவில் சிலந்தி இலிங்கத்தின் மேல் சருகு உதிராவண்ணம் வாய்நூலால் மேற்கட்டி அமைத்து வழிபட்டதுபோல், நாகமும் தன்படக் குடை நிழலில் இறைவனை வைத்து வழிபடும் ஓர் அமைப்பை நாகலிங்கச் சிற்பங்களில் காணலாம். நாக வழி பாடும் இலிங்க வழிபாடும் இணைந்த நிலை என்றும் இதனைக் கூறலாம். திருச்செங்கோடு மலை ஏறிப்போகும் வழியில் படிகளின் இரு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொன்றாக இருபதடி நீளமான பாம்புகள் தத்தம் ஐந்துபடக் குடை நிழலில் சிவலிங்கத்தை வைத்திருக்கும் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. நாகத்தால் கவிக்கப் பெற்ற இலிங்கம் போன்ற வடிவத்தை உடைய பூ, நாகலிங்கப் பூ எனப்பட்டது. இப்பூவைத் தரும் Couroupita Guianensis (cannon Ball Tree) என்ற நிலைத்திணையியற் கலைச்சொற் பெயருடைய மரம், தென் அமெரிக்காவுக்கு உரிய மரமாகும்[6]. இந்நாட்டிற்கு அம்மரம் வந்ததும் இங்குள்ள நாகலிங்கச் சிற்ப அமைப்புடன் அதன் பூவிற்குள்ள வடிவ ஒற்றுமை நோக்கி அதற்கு நாகலிங்க மரம் எனப் பெயரிட்டுள்ளனர்.

ஆண்டிற் சிலநாள்களில் கருவறையுள்ளே இருக்கும் சிவலிங்கத்தின்மேல், கோவிலின் பலவாயிற்படிகளையும் தாண்டிவந்து ஞாயிற்றின் ஒளிவிழும். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட நம்மவர் ஞாயிறு இலிங்கபெருமானைப் பூசை செய்வதாகக் (தேவாரம்:5:52:4; 7:55:6) கூறினர். கிழக்கு நோக்கியிருக்கும் கோயிலில் எழுஞாயிற்றொளியும் மேற்கு நோக்கியிருக்கும் கோயிலில் விழுஞாயிற்றொளியும் சிவலிங்கத்தின்மேல் விழும். பாடல்பெற்ற தலங்களாகிய குடந்தைக் கீழ்கோட்டத்திலும், நெல்லிக்காவிலும் இவ்வாறு நிகழக் காண்கிறோம். குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்தில் சித்திரைத்திங்கள் மூன்று நாள்களில் (11, 12, 13 ம்தேதிகளில்) எழுஞாயிற்றின கதிர்கள் கருவறையிலுள்ள இலிங்கத்தின் மேல் விழுகின்றன. நெல்லிக்காவில் தீபாவளி முதல் எழு நாளும் மாசி பதினெட்டாம் தேதிமுதல் எழுநாளும் விழு ஞாயிற்றின் கதிர்கள் கருவறைச் சிவலிங்கத்தின்மேல் விழுகின்றன. சிற்பச் சிறப்புப் புகழ்வாய்ந்த தாரமங்கலம் கோவிற்கருவறை இலிங்கத்தின் மேல் விழுஞாயிற்றின் கதிர்கள் ஆண்டிற்சில நாள்களில் விழுகின்றன[7].

அம்மை கம்பையாற்றங் கரையில் மணலால் இலிங்கம் குவித்து வழிபாடாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். இறைவன் ஆற்றில் திடீரென்று வெள்ளப்பெருக்கு வரச் செய்தான். காக்கும்பொருட்டு மணலிங்கத்தை அம்மை கட்டித் தழுவினாள். அதனால் அம்மையின் முலைக்குவடும் வளைத் தழும்பும் சிவலிங்கத்திருமேனியில் பதிந்தன. இவ்வாறு தழுவக்குழைந்த கம்பனை அம்மை வழிபட்ட வரலாற்றைச் சுந்தரர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

> "எள்கலின்றி இமையவர்கோனை
> ஈசனைவழிபாடு செய்வாள்போல்
> உள்ளத்துள்கி உகந்து உமைநங்கை
> வழிபடச்சென்று நின்றவாகண்டு
> வெள்ளங்காட்டி வெருட்டிட அஞ்சிவெருவி
> ஓடித்தழுவ வெளிப்பட்ட
> கள்ளக்கம்பனை எங்கள்பிரானைக் காணக்கண்
> அடியேன் பெற்றவாறே"
> (தேவாரம் 7:61:10)

விரைவுடன் அம்மை இலிங்கத்தைக் கட்டித் தழுவும் சிற்பத்தைக் கோபிநாதராவ் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்[8]. திருவானைக்காவில் அம்மை இறைவனை வழிபட்டதை நினைவூட்டும் வகையில், அம்மை கோயிற் பூசகர் இன்றும் பெண்ணுடை உடுத்து இலிங்கப்பெருமானுக்கு உச்சிக் காலப் பூசை செய்கிறார். திருக்கேதாரம், திருச்சத்திமுற்றம், திருமயிலாடுதுறை, திருமயிலாப்பூர் ஆகிய கோவில்களிலும் அம்மை சிவலிங்கபூசை செய்திருக்கிறார். காஞ்சியில் அம்மை மணலிங்கத்தை வழிபாடு செய்தது போலவே சண்டேசுரநாயனார் மணலால் இலிங்கம் கூப்பி வழிபட்ட செய்தியை அப்பரடிகள் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

"தழைத்ததோர் ஆத்தியின்கீழ்த்
தாபரமணலாற் கூப்பி
அழைத்தங்கே ஆவின்பாலைக்
கறந்துகொண்டாட்டக்கண்டு
பிழைத்த தன்தாதை தாளைப் பெருங்கொடு
மழுவால் வீசக்
குழைத்ததோர் அமுதம் ஈந்தார்
குறுக்கை வீரட்டனாரே"
(தேவாரம்: 4:49:3)

பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டங்குடியில் சிவலிங்க பூசை செய்ததால் அவ்வூர்க்கோயில் கணபதீச்சரம் எனப் பெயர்பெற்றது. முருகப்பெருமான் இலிங்கத்தைத் திருமுருகன் பூண்டியில் வழிபட்டார். கீழ் வேளூர், பெருவேளூர், சேய்ஞலூர், புள்ளிருக்கு வேளூர் ஆகிய கோவில்களிலும் அவர் சிவலிங்க பூசை செய்துள்ளார். சிவலிங்கத்தை முருகப்பெருமான் பூசிக்கும் சிற்பம் சுவாமிமலைக் கோவிலின் பின்புற மதிற்சுவரில் காணப்படுகிறது.

திருமாற் பேறு, திருவீழிமிழலை திருமழபாடி, திருமாணிகுழி, திருக்கண்ணார் கோயில், இராமேச்சுரம், உசாத்தானம் முதலிய கோவில்களில் திருமால் சிவபெருமானை

வழிபட்டதாக வரலாறு காணப்படுகிறது. மிகப் பழைய சிவன் கோவில்களுளெல்லாம் திருமாலின திருவுருவங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் திருமலை, கடன்மல்லை ஆகிய திருமால் கோவில்களைத் தவிர ஏனைய திருமால் கோவில்களுள் சிவபெருமானுருவம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை[9]. ஆயிரஞ் செந்தாமரைப் பூக்களைக் கொண்டு நாள்தோறும் சிவலிங்கப்பெருமானை வழிபட்டு வருவது திருமாலின் வழக்கம். ஒருநாள் ஒரு பூக் குறைந்துவிட்டது. அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டுச் செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய அவர் தன் கண்ணை இடந்து சிவன் சேவடியில் சாத்தினார். அவர் அன்பின் ஆற்றலைக் கண்ட சிவபெருமான் ஆழிப்படையை அவருக்கு அளித்தருளினார். இவ்வரலாறு திருவீழிமிழலையில் நிகழ்ந்ததாகத் தேவாரம் கூறும்.

"நீற்றினை நிறையப்பூசி நித்தல் ஆயிரம் பூக்கொண்டு
எற்றுழி ஒருநாள் ஒன்று குறையக் கண்நிறையவிட்ட
ஆற்றலுக்காழி நல்கி அவன்கொணர்ந்திழிச்சுங்கோயில்
வீற்றிருந்தளிப்பர் வீழிமிழலையுள் விகிர்தனாரே" (4:64:8)

என்பது அதனை விளக்கும் அப்பர் தேவாரம். திருமால் நீறணிந்திருப்பதாக அப்பரடிகள் கூறுவதை நம்மாழ்வாரும் (திருநாலாயிரம் : 3056) உடன்படுகிறார். மணிவாசகப் பெருந்தகை திருமால் செய்யும் பூசனையைப் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

"பங்கயம் ஆயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம் மாற்கருளியவாறு
எங்கும் பரவிநாம் தோள்நோக்கம் ஆடாமோ"

பதிற்றுப்பத்தும் (31:9 பழையவுரை) சிலப்பதிகாரமும் (27:62 அரும்பதவுரை) பாடும் திருவனந்தபுரத்துத் திருமால் திருவுருவம் சிவலிங்கத்திற்குப் பூசை செய்துகொண்

டிருக்கும் நிலையில் உள்ளது. பாம்பணை மேல் அறிதுயில் கொள்ளும் இத்திருமாலின் வலக்கை சிவலிங்கத்தின்மேல் செந்தாமரை மலரைச் சூட்டும்நிலையில் காணப்படுகிறது[10]. ஏனைய கோயில்களைப் போன்று இங்கும் திருமால் வழிபட்டதை இத்திருக்கோலம் காட்டுகிறது. இவ்வாறிருப்பவும் சிவபெருமானின் துன்பம் துடைக்கும் நிலையில் இதனைத் தலபுராணமும் நம்மாழ்வாரும் (திருநாலாயிரம் : 683) கூறுவது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. திருமால் கண்ணன் அவதாரத்தில் வழிபட்ட இலிங்கம் சோமநாதபுர லிங்கமாகும். அருச்சுனன் தவறாது சிவபூசை செய்பவன். அவன் ஒருமுறை கண்ணனை முன்னிறுத்திச் சிவபெருமானை வழிபட்டான். அப்போது கண்ணன் திருமுடியில் அவன் இட்ட பூக்கள் கைலையில் சிவபெருமான் திருவடியில் காணப்பட்டன என்ற செய்தியைப் பின்வரும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

"செங்கண் நெடியான்மேல் தேர்விசயன் ஏற்றியபூப்
பைங்கண் வெள்ளேற்றான்தாள் கண்டற்றால்—எங்கும்
முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ம்மலர்த்தார் மாறன்
அடிமிசையே காணப் படும்" (77)

இதை நம்மாழ்வார் திரிபுடன் பாடியிருக்கிறார் (திருநாலாயிரம்: 2869). திருமால் இராமர் அவதாரத்தில் இராவணனைக் கொன்ற பழிபோயற இராமேச்சுரத்தில் சிவலிங்கத்தைப் பூசை செய்தார்.

"தேவியை வவ்விய தென்னிலங்கைத் தசமாமுகன்
பூவியலும் முடிபொன்றுவித்த பழிபோயற
ஏவியலுஞ் சிலையண்ணல் செய்த இராமேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையினார்கள்தம் மேல்வினை வீடுமே"

தஞ்சைக்கலைக்கூடத்திலிருக்கும் துகிலித் திருமாலின் வல நெஞ்சில் சிவலிங்கம் காணப்படுகிறது. திருக்கச்சியேகம்பப்பதிகத்தில் அப்பரடிகள் " திருமாலால் பூசனைப் பூசனைகள் உகப்பானை" (4 : 7 :6) என்று பாடுகிறார். இலிங்கத்தைத் திருமால் முழுக்காட்டும் கற்சிலை காஞ்சிபுரத்தில காணப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது[11].

இராவணனும் வாலியும் சிவலிங்க பூசை செய்வதில் தளராதவர்கள். இராவணன் நீறுபூசி (2: திருநீற்றுப்பதிகம்: 8) திருவைந்தெழுத்தோதி (3: பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்: 8) சிவபெருமானை வழிபடுவன். இராவணன் எப்போதும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட சிவலிங்கம் ஒன்றினைத் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்வான் என்று இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் கூறும். இராவணனை வாலினாற் கட்டிய வாலியார் சிவலிங்க பூசை வழுவாதவர் என்பதைப் பின்வரும் சம்பந்தர் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

" நீலமா மணிநிறத் தரக்கனை இருபது கரத்தொடல்க
வாலினாற் கட்டிய வாலியார் வழிபட மன்னுகோயில்"
(திருவடகுரங்காடுதுறை: 8)

அம்மை, அன்பர், அயன்மால், இராவணன், சண்டேசுரர், அமரர் ஆகியோர் இலிங்கத்தை வழிபட்டதைத் திருமூலரின் இலிங்கபுராணம் கூறும்.

குருலிங்கசங்கமம் ஆகிய முந்நிலையாலும் முத்திப் பெருநிலை எய்தலாம். பெரியபுராண நாயன்மாருள் பன்னிருவர் குருவருளாலும் பத்தொன்பதின்மர் அடியார் வழிபாட்டாலும் முத்தியடைந்தனர். எனினும் இலிங்க வழிபாட்டால் முத்தியடைந்தோர் தொகையே மிகப்பெரிதாகும். இலிங்கவழிபாட்டால் முத்தியடைந்தோர் முப்பதின்மர் ஆவார். அவருட்சிலரை இங்கு காண்போம்.

தன் கண்களைக் கொடுத்து இறைவன் கண்களைக் காக்க முனைந்த அன்புச்சிகரம் கண்ணப்பர் ஆறேநாளில் இலிங்கத்தைப் பூசித்துச் சிவகதி பெற்றவராவர். இவர் தம் கண்ணினும் பெரிதாகச் சிவலிங்கத்தினை மதித்தவர்.

சிவலிங்க பூசைக்கு இடையூறு விளைவித்த தன் தந்தையையே சினந்து அவரின் இருகால்களையும் தடிந்த பெருந்தகையார் சண்டேசுரர், "பாதகமே சோறுபற்றினவா தோணோக்கம்" (திருத்தோணோக்கம்: 7) என்று இந்நிகழ்ச்சியைப் பாடினார் மணிவாசகர். சிவலிங்கபூசையில் செயற்கரிய செய்த பெரியோராகிய சண்டேசுரரைச் சிவபெருமான் அணைத்து அவர் மேனியைத் தடவி உச்சிமோந்து தான் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் ஆடையும் மாலையும் அவருக்குக் கிடைக்குமாறு அருள்செய்தார்.

> "எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும்
> மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருள்"

என்ற கருத்தை மனத்திற்கொண்டு தாம் ஏற்ற புத்தசமய வேடத்தைத் துறவாது சிவலிங்கப்பெருமானை அகமுருகி வழிபட்டார் சாக்கியநாயனார். அவர் தன் செய்கை யாதென்று அறியாது வெளியிலே இருந்த இலிங்கத்தின் மேல் செங்கல் ஒன்றை எடுத்து எறிந்தார். குழந்தைகளின் குறும்பு பெற்றோர்க்கு விருப்பு ஆமாறுபோல அவரிட்ட செங்கல் சிவனுக்கு மலராயிற்று. அவ்வாறு முதல்நாள் செங்கல் எறிந்ததைத் திருவருட்செயலென நினைந்து நாடோறும் அதனைச் செய்து வந்தார். கல்லெறிந்த பின்னரே உணவு உண்ணும் வழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தார். ஒருநாள் மறந்துண்ணப் புகுந்தவருக்கு இலிங்கத்தின் மேல் கல்லெறியும் நினைப்பு எழுந்தது. விருப்புடன் விரைந்து சென்று இலிங்கத்தின் மேல் கல்லெறிந்தார். இறைவன் தோன்றி அவரை ஆட்கொண்டான்.

வறுமை வந்து வருத்தியபோதும் சிவலிங்க வழிபாட்டைக் கைவிடாதிருந்தார் புகழ்த்துணை நாயனார். வயிற்றுப் பசியுடன் இலிங்கத்தைத் திருமுழுக்காட்டினார். கைகள சோர்ந்து திருமுழுக்குக்குடம் சிவலிங்கத்தின் தலையிலே விழுந்தது அவரும் களைதது இலிங்கத்தின் அடியில் வீழ்ந்து உறங்கினார். இறைவன் கனவில் தோன்றிப்

பஞ்சம் தீரும் வரை அவருக்கு நாடோறும் ஒவ்வொரு காசு தருவதாகக் கூறினான். நாயனார் விழித்தெழுந்து அவ்வண்ணமே பீடத்தின் கீழ் ஒரு காசு இருக்கக் கண்டார். திருவீழிமிழலையிற் பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது அடியார்களுக்கு உணவூட்டும் பொருட்டுச் சம்பந்தருக்கும் அப்பருக்கும் திருக்கோயிற் கிழக்குப் பீடத்திலும் மேற்குப் பீடத்திலும் இறைவன் நாடோறும் ஒவ்வொரு காசு வைத்தது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. புகழ்த்துணை நாயனார் மேற்கண்டவாறு வறுமையிலும் இலிங்கத திருமேனியை வழிபட்டதைச் சுந்தரர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

> "அகத்தடிமை செய்யுமந்தணன்தான் அரிசிற்புனல்
> கொண்டு வந்தாட்டுகின்றான்,
> மிகத்தளர்வெய்திக் குடத்தையுநும் முடிமேல் விழுத்திட்டு
> நடுங்குதலும்,
> வகுத்தவனுக்கு நித்தற்படியும் வருமென்றொரு காசினை
> நின்ற நன்றிப்
> புகழ்த்துணை கைபுகச் செய்துகந்தீர் பொழிலார்
> திருப்புத்தூர்ப் புனிதனீரே"

திருவாரூர் அரநெறியிலுள்ள இலிங்கத்திற்கு இரவிலே விளக்கேற்ற விரும்பினார் நமிநந்தியடிகள். பக்கத்திலுள்ள வீட்டில் போய் அது சமண வீடென்று அறியாது நெய் கேட்டார். அச்சமணர்கள் கையில் நெருப்பேந்திய சிவனுக்கு விளக்கு எதற்காக? விளக்கு எரிக்க விரும்பினால் குளத்து நீரை முகந்து எரியும் என்று எள்ளி நகையாடினர். அவரும் அதனைப் பொருதவராகி வருந்திச் சென்று சிவலிங்கப்பெருமான் முன் வீழ்ந்து வணங்கினார். இறைவன் குளத்து நீரை எடுத்து வந்து விளக்கெரிக்குமாறு அருள் செய்தான். அவரும் சமணர்கள் வியக்குமாறு நாடறிய குளத்து நீரே நெய்யாக விளக்கெரித்தார். இந்நிகழ்ச்சி இலிங்கத்திற்கு அவியா விளக்கேற்றும் அரும்பணியைப பற்றிப் பேசுகிறது. இவ்வாறு இலிங்கப்பெருமானுக்குப் பணி செய்வார் பெறும் பயன் பற்றி நாவுக்கரசர் பாடுகிறார்:-

“விளக்கினார் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினாற் பதிற்றியாகும்
துளக்கின் நன்மலர் தொடுத்தால் தூயவிண் ணேறலாகும்
விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்
அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம் அருளுமாறே”

இலிங்கப்பெருமானை வைத்து கற்கோயில் ஒன்றெடுக்க நினைத்தார் பூசலார். கையில் பொருள் இல்லாததால் அவர் காரியம் கைகூடவில்லை. எனவே மனோபாவனையினால் இரவில் துயிலும் கொள்ளாது வேண்டும் பொருள் திரட்டி நெடுநாட்களாகக் கோயில் கட்டி முடித்தார். இலிங்கப்பெருமானை நிறுவும் நாளும் வந்தது. அவர் தெய்வம் நிறுவ நினைத்த நாளே பல்லவ மன்னன் இராசசிம்மன், தான் கட்டிய கைலாயநாதர் கோவிலுக்குக் குடமுழுக்குச் செய்ய எண்ணிய நாள் ஆகும்[12]. அப்பொழுது இறைவன் பல்லவ மன்னனின் கனவில் தோன்றித் தாம் பூசலார் எடுத்த கோவிலில் அடுத்த நாள் எழுந்தருளப் போவதால், அவன் கோவில் குடமுழுக்குக்கு வேறு நாள் குறிக்கும்படி கூறினார். இதனால் நினைப்பவர் மனம் கோயிலாய்க் கொண்டவன் இலிங்கப்பெருமான் என்பது தெளிவாகிறது. வாயிலாரும் இலிங்கப்பெருமானை மனம் என்னும் ஆலத்தினுள் ஞான விளக்கேற்றி, ஆனந்தம் என்னும் திருமுழுக்காட்டி அன்பாகிய திருவமுது அமைத்து வழிபட்டவர். பூசலார் “நினைப்பினால் கோயில்” (பூசலார் புராணம்: 18) எடுத்தாரென்றும், வாயிலார் “மறவாமையால் அமைத்த மனக்கோயில்” (வாயிலார் புராணம்: 8) எடுத்தாரென்றும் சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

புலையர் குலத்தில் பிறந்தமையால் திருப்புன்கூர்க் கோயில் வாயிலில் நின்றபடி இலிங்கத்தை நேரே தெரிசிக்க விரும்பினார் நந்தனார். அவர் விரும்பியபடி விடையை விலக அருள்செய்து இலிங்கப்பெருமான் அவருக்குக் காட்சியளித்தார் (திருநாளைப்போவார் புராணம்: 17). இன்றும் திருப்புன்கூர்க்கோவில் திருமுன் நந்தி விலகியநிலையில் காட்சியளிக்கிறது.

திருநீலநக்கர் அயவந்திக் கோவிலில் பூசனைபுரிந்தபின் அமர்ந்திருந்து திருவைந்தெழுத்துக் கணிக்கத்தொடங்கினார். அப்பொழுதுசிவலிங்கத்திருமேனிமேல்சிலந்தி ஒன்று விழுந்தது. அதனைக் கண்ட அவர் மனைவியார், குழந்தைமேல் விழும் சிலந்தியை எவ்வளவு அக்கறையுடன் ஊதுவார்களோ அவ்வளவு அக்கறையுடன் அஞ்சிவிரைந்து சிலந்தி நீங்கும்படி இலிங்கத்தின்மேல் ஊதினார். அன்புத்துடிப்புடன் மனைவியார் செய்த இச்செயலை உணராமல் தகாதசெயலாகக் கருதி கண்ணை மூடிக்கொண்டார் நீலநக்கநாயனார். வேறொருவகையால் விழுந்த சிலந்தியை நீக்காமல் இலிங்கத்தின்மேல் வாய்நீர்ப்பட ஊதியமையால் தன்னைவிட்டு நீங்கும்படி மனைவிக்குக் கட்டளையிட்டார். பின்னர் குற்றந்தீரப் பூசனைசெய்து தம்மனையிற் புகுந்தார் நீலநக்கர். அவர் மனைவியாரோ அவரிடம் செல்ல அஞ்சி இரவு முழுவதும் கோவிலிலேயே இருந்தார். நீலநக்கர் அன்றிரவு துயிலும்போது இறைவன் அவர் கனவிற்றோன்றி தன் திருமேனியைக்காட்டி “உன்மனைவி மனம் வைத்து ஊதித்துமிந்த இடந்தவிர இப்புறம் சிலம்பியின் கொப்புளம்” என்று கூறினார். இறைவன் வாயிலாகத் தன் மனைவியின் அன்புவழிப்பட்ட செயலை உணர்ந்த நாயனார் விழித்தெழுந்து காலையில் அயவந்திக் கோவிலை அடைந்து இலிங்கப்பெருமானைப் பணிந்து அங்கிருந்த மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு மனைக்கு வந்தார். இவ்வரலாறு, இலிங்கத்தைப் புனிதமானதாகவும், அன்பிற்குரிய ஒன்றாகவும் அக்கால மக்கள் கருதியமையைப் புலப்படுத்துகிறது. திருவானைக்காவில் இலிங்கத்தின்மேல் சருகு உதிர்வதையும் விரும்பாமல் சிலந்தி, வாய்நூலால் மேற்கட்டி செய்தது. அதே இலிங்கத்தை வழிபடும் யானை, சிலந்தி வாய்நூல் எச்சிலாகையால் அதனைத் தகாது என எண்ணிச் சிதைத்தது. கண்ணப்பர் வழிபட்டமையால் இலிங்கத்தின் முன்பு சிதறிக் கிடந்த வெந்த இறைச்சியையும் எலும்பையுங் கண்டு அஞ்சிப் பதை பதைத்தார் சிவகோசரியார். சமணர் பழையாறை வடதளி இலிங்கத் திருமேனியை மறைத்து வைத்ததை எதிர்த்து உண்ணா

நோன்பு தொடங்கினார் திருநாவுக்கரசர். இவ்வாறெல்லாம் அடியார்களால் உரிமை பாராட்டிச் சிவலிங்கத் திருமேனி வழிபடப்பட்டது.

திருப்புறம்பயத்தில் பாம்பு தீண்டி இறந்த வணிகனைத் திருஞானசம்பந்தர் உயிர்த்தெழச் செய்து, பாம்பு தீண்டவும் அவனைத் தீண்டாது விழுந்தழுத அவன் மாமன் மகளாகிய கன்னியை வன்னி மரமும், கிணறும், சிவலிங்கமும் சாட்சியாக அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். பின் பொருசால் மதுரையில் வணிகனின் மூத்த மனைவி பழித்த காலத்தில் இளையவள் ஆலவாய்ப் பெருமானை வேண்ட அவள் திருமணத்திற்குச் சான்றாக விருந்த வன்னி மரம், கிணறு, இலிங்கம் மூன்றும் ஆலவாய்க் கோயிலின் வடகீழ் மூலையில் வந்து சான்றாகத் தோன்றின. இவ்வரலாறு திருவிளையாடற் புராணத்திற் காணப்படுகிறது. இமையா முக்கண் இறைவன் எக்காலத்தும் எல்லாவற்றையும் கண்காணித்துக்கொண்டிருப்பவன். எவரை ஏமாற்றினாலும் அவனை ஏமாற்ற முடியாது. எனவேதான்

"கண்காணி இல்லென்று கள்ளம்பல செய்வார்
கண்காணி இல்லா இடமில்லை காணுங்கால்"

என்று திருமூலர் (திருமந்திரம்: 2029) அருளிச் செய்தார். எங்கும் நிறைந்த சான்று இறை ஒன்றுதான். முருகப் பெருமான் மேலும் வள்ளி மேலும் (பரிபாடல் : 8:65-69) அவன் உறையும் திருப்பரங்குன்றின் மேலும் (பரிபாடல் 6:95) காதல் நிலையில் ஆணையிடல் மரபாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதுபோன்று திருஞானசம்பந்தர் போன்ற சான்றோர் சிவலிங்கத் திருமேனியைச் சான்றாக வைத்துத் திருமணஞ் செய்வித்தனர். திருப்புறம்பயத்து இலிங்கத்தின் பெயர் சாட்சிநாதர் என்பது. இன்றும் பெரும்பாலும் தமிழர் திருமணங்கள் கோவிலில் நிகழக் காண்கிறோம். பாண்டியர்கள் தங்கள் நாட்டின் செல்வங்களாகிய முத்துக்களைச் சிவலிங்கத்தின் முன்பாக அளந்து பார்ப்பது வழக்கமாம். அந்தச் சிவலிங்கம் மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்தின் முன் பகுதியில் முத்துலிங்கம் என்ற பெயருடன் இன்றும் இருக்கின்றது[13]. சிவலிங்கம் எழுந்தருளியுள்ள கோவில்கள் வீரத்தின் விளைநிலங்களாகவும் விளங்கின. தஞ்சைப் பெருங்கோவில், திருப்பாசூர்க் கோவில், திருப்புகலூர்க் கோவில், பந்தணைநல்லூர்க் கோவில் ஆகியவை சுற்றிலும் அகழிகள் உடையவாய்ப் போர்க் காலத்தில் கோட்டைகளாகப் பயன்பட்டன.

தமிழ் நாட்டின் முடியுடை மூவேந்தரும் இலிங்கப் பெருமானுக்குத் தம் தலை தாழ்த்தினர். ஆனேறு ஊர்ந்தோன் அருளில் தோன்றிய சேரன் செங்குட்டுவன் இலிங்கத்திற்கு முன் தன் இறைஞ்சாச் சென்னி இறைஞ்சி (சிலம்பு: 26-57) வலங்கொண்டான். கோச்செங்கட் சோழன் இலிங்கப்பெருமானுக்கு எழுபது மாடக்கோவில் (திருநாலாயிரம்: 1505) எடுப்பித்தான். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, இலிங்கப் பெருங்கோவிலை வலம் வரும்போது புலவர் காரிகிழாரால் தன் கொற்றக் குடையைத் தாழ்த்திக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டான். (புறம் 6:17-18). இவ்வாறாக மூவேந்தரும் இலிங்கத்திற்குத் தலைதாழ்த்திய நிலையைப் பின் வரும் தேவாரப் பகுதிகள் காட்டுகின்றன.

"மல்லையார் மும்முடி மன்னர் மூக்கீச்சரத் தடிகளைச்
செல்வராக நினையும்படி சேர்த்திய செந்தமிழ் ..."
(2 : மூக்கீச்சரம் : 11)

".. முறையால் முடிசேர் தென்னர் சேரர் சோழர்கள்
தாம்வணங்கும்
திறையாரொளிசேர் செம்மையோங்குந்
தென்திருப்பூவணமே".
(1 : திருப்பூவணம் : 1)

"அடிசேர் உமக்காட்செய அஞ்சுதுமென்று
அமரர் பெருமானை ஆரூரன் அஞ்சி,
முடியால் உலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே மொழிந்து .."
(7:2:11)

சான்று விளக்கம்

1. *"சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ்"*
— மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி
மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம்,
பதிப்பு: 1966 *பக்:* 48–49

2. *இந்து சமய வரலாறு — ந. சி. கந்தையா பிள்ளை*
புரொகிரசிவ் அச்சகம், சென்னை-1
பதிப்பு: 1960, *பக்:* 63–64

3. The Cōlas by K. A. Nilakanta Sastri
Edition: 1955
Plate XI Fig. 20 (B)

4. 16ID. Plate XI Fig. 20 (C)

5. Tree Worship and Ophiolatry
By G. Subramania Pillai
Annamalai University Publication
Edition: 1948
Page: 87

6. Dictionary of Economic Plants in India
– Indian Council of Agricultural Research
New Delhi - 1965
Page: 49

7. *இதனை நான் நேரில் கண்டேன்.*

8. Elements of Hindu Iconography Vol II
Part II — T. A. Gopinatha Rao
The Law Printing House, Madras
Edition: 1916, Plate: CXX Figure: 2

9. South Indian Images of Gods and Goddesses
By H. Krishna Sastri
Page 72-74.

10. Elements of Hindu Iconography
By T. A. Gopinatha Rao, Vol. I : Part I,
Plate: XXIX. Figure: 2

11. 16ID. Plate: D.

12. *பல்லவர் வரலாறு*
— டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்
கழகப் பதிப்பு: 1964
பக்கம்: 155-156

13. *சிவலிங்க வழிபாடு — கோ. மு. முத்துசாமி பிள்ளை*
சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜப் பதிப்பு 1963
பக் : 50

6. இலிங்கம் காட்டும் தத்துவம்

வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பச் சூழல்களை நடுநிலையுடன் ஆழ்ந்து நோக்கும்போது தத்துவம் பிறக்கிறது. நிலையாமை உணர்வு இதற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை (புறம் 194; பாலைக்கலி: 7; புறம்: 243, சிலம்பு 28: 133–158) மூன்றையும் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். நிலையாத இம்மூன்றையும் கொண்டு நிலைத்த பயனைத்தேட முனைந்தனர். அழியும் யாக்கையினால் அழியாப் புகழையும் (புறம்: 165) வீடுபேற்றையும் (திருமந்திரம்: 704, 705) பெறநினைந்தனர். செல்வத்தினால் அருளை வளர்த்து (குறள்: 757) நிலைத்த அறத்தைச்செய்ய (குறள்:333) விழைந்தனர். இளமையினால் இம்மை மறுமை இரண்டினுந்தொடரும் இல்லறவின்பத்தையும் (குறுந்தொகை: 49) எழுமையும் ஏமாப்புடைய கல்வியையும் (குறள்: 398) எய்த விரும்பினர். நிலையாமையைச் சங்கப்புலவர் நினைத்துப்பார்த்துக் ‘காஞ்சி’ பாடுவதற்குத் திடீர் திடீரென எழும் போர்களும் அழிவுங் காரணமாயின. உலகியலையுந் தமிழறிஞர் உற்று நோக்கினர். சாவும் பிறப்பும்

ஒருங்கே நிகழக் காரணம் என்ன (புறம் 194) என்ற வினா அவர்கள் நெஞ்சில் எழுந்தது. வாழ்வில் உயர்ந்தநிலை தாழ்ந்தநிலை ஆகிய இருநிலைகளில் இருப்போர்க்கும் ஊண், உடை, உள்ளத்தெழும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் அடிப்படையில் ஒன்றாகவேயமைகின்றன என்பதை (புறம்: 189) உணர்ந்திருந்தனர். ஊழ்வழி உயிரினம் செல்வதால் உயர்ந்தோரைப் புகழ்தலும் சிறியோரை இகழ்தலும் ஆகாது என்று கூறும் அளவுக்குச் (புறம்: 192)சிந்தித்திருக்கின்றனர். உலகைக் கடவுள் படைத்தான் என்றும் (மதுரைக்காஞ்சி: 453–455, குறள் 1062), அவ்வுலகு ஐம்பூதங்களினால் ஆகியது (தொல் : மரபியல்: 58) என்றும் நம்பினர். கடவுளைக் கண்ணால் காணவேண்டும் என்ற விருப்பம் (நற்: 9 : 2) சங்க காலத்தில் காணப்பட்டது. உயிர்கள் பல (குறள்: 972); நிலைபேருடையன(குறள்: 244) என்ற கொள்கை நிலவியது வினைப்பயன், செய்த உயிரையே சென்று சேரும்படி நுகர்விப்பவனாக இறைவனைக் (தொல் : சொல்: 58, குறள் 377)கண்டனர். கருப்பொருள்களில் முதற்பொருளாகத் தெய்வத்தை வைத்துக் கைகூப்பினர். இத்தகைய மெய்ப்பொருட் கருத்துக்கள் தமிழ்முன்னோரிடம் எழுந்தன. ''பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவ சமயம்'' ஆக உருவெடுத்தது என்பதை மறைமலையடிகளார் கூறுவது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

மேற்கண்டவாறு கடவுள் உயிர், உலகத்தோற்றம் ஆகியவற்றைக் கூறுவது உண்மைத் தத்துவமாகும். இது ஒருபுறமிருக்க இன்னொருபுறம் வரலாற்றிற்குத் தத்துவம் கூறும் போக்கும் வளர்ந்தது. பிறிதொருபுறம் பருப்பொருளுக்கு நுண்பொருள் காணும் நோக்கும் பிறந்தது. ஆரிய திராவிடர்களிடையே நடந்த போர்களைப்பாடும் வரலாற்றுப்போக்குக்கொண்ட நூற்களுக்குப் பிற்காலத்தில் தத்துவ உண்மைகள் ஏற்றியுரைக்கப்பட்டன. இதைப்பற்றிச் சுத்தானந்த பாரதியார் கூறும்பகுதி பின்வருமாறு:–

> ''வந்த ஆரியருக்கும் திராவிடப் பெருமக்களுக்கும் கடும்போர் நடந்தது; திராவிடர் காட்டியவெல்லொணா

> வலிமையைக் கண்டு அவர்களை இராக்ஷஸர்களாகவும், தஸ்யுக்களாகவும், விருத்திராதிதானவர்களாகவும், ஆரியர் வர்ணித்துப் பாடினர்; கதை கட்டி வைத்தனர். அவற்றையெல்லாம் தத்துவ விளக்கங்களாகக் கொண்டு மறப்போம்''[1]

இவ்வாறு வரலாறு தத்துவமயமாக்கப்பட்டது. உயிரென்றும் மெய்யென்றும் உயிரின்றி மெய் இயங்காதென்றும் தாம் சண்ட உண்மையைத் தமிழர்கள் தம் மொழியெழுத்துக்களுக்கும் இட்டு வழங்கினர். ஆகம வழிபாட்டை மணிவாசகர் ''பொருட் பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள்'' என்று பாடுகிறார். ஆகம வழிபாட்டுச் சடங்குகள் உட்பொருளைக் கொண்டவை என்பது இதன் பொருள். திருமுருகாற்றுப்படையில் திருவேரகம் பற்றிப் பாடும்போது ஆகம வழிபாடு அரும்பியுள்ள நிலையைக் காண்கிறோம். கண்ணப்பர் காலத்தில் சிவகோசரியார் ஆகம வழிபாடு இயற்றிய செய்தியினை அறிகிறோம். பரிபாடலில் தமிழர் தத்துவங்கள் இடம் பெறுகின்றன. பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் தமிழகத்தின் தத்துவக் கருவூலங்களாகும். கி, பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலர் 96 பொதுத் தத்துவங்களையும், சைவ சித்தாந்தம் கூறும் 36 தத்துவங்களையும் (திருமந்திரம்: 2139) குறிப்பிடுகிறார். அவர் காலத்திற்குச் சிறிது முன்புதான் பருப்பொருள்களுக்கு நுண்பொருள் கூறும் முறை தலையெடுத்தது என்கிறார் மறைமலையடிகளார்.

> ''திருக்கோயில் மெய்ப்பொருள் விளக்கமுறை ஆசிரியர் திருமூலர் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னே துவங்கிப் போந்ததன்றி அதற்கு முற்பட்ட காலத்தே வழங்கியதன்றென்பது, பண்டைச் செந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அது காணப்படாமையால் தெற்றெனத் துணியப்படுகின்றது''[2]

என்பது அவர்தம் கருத்து.

திருக்கோயிலில் இலிங்கமும் அதற்கு முன்பு விடையும் அவ்விடைக்குப் பின்பு பலிபீடமும் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்குச் சைவ சித்தாந்தத்தின் (திருமந்திரம்: 1396) முப்பொருளுண்மையை ஏற்றிக் கூறுகிறார். மேற்கண்டவற்றுள் இலிங்கம் பதி (கடவுள்) ஆகும்; விடை பசு (உயிர்) ஆகும்; பலிபீடம் திருவருளால் ஆருயிர்களினின்றும் விடுபட்ட பாசங்களாகும் என்கிறார் திருமூலர். இவ்வாறு இலிங்கம், விடை, பலிபீடம் ஆகிய மூன்றிற்கும் முன்பில்லாத தத்துவப் பொருளைத் திருமூலர் போன்ற இடைக்காலத்தாசிரியர் கற்பித்தனர் என்று மறைமலையடிகள் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது[3]. திருமந்திரம் 1722 ஆம் பாடலில் திருமூலர் ஓங்கார வடிவமே இலிங்கம் எனக் கருதுகிறார். திருமூலர் அண்டலிங்கம், பிண்ட லிங்கம், சதாசிவலிங்கம், ஆத்துமலிங்கம், ஞானலிங்கம், சிவலிங்கம் என அறுவகை இலிங்கங்களின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

முதலில் உலக சிவம் ஆகிய அண்டலிங்கத்தைக் காண்போம். சான்றோர் பார்க்குமிடமெங்கும் பரம்பொருள் நீக்கமற நிறைந்திருக்கக் காண்பர். அப்பரடிகள், திருவையாற்றில் அசைவனவும் அசையாதனவும் ஆகிய அனைத்தும் தங்கள் துணையுடன் பொலிதலைக் கண்டு அவற்றைச் சிவமும் சத்தியுமாகக் கண்டு வணங்கினர். காம்பு கழன்று உதிர்ந்த வேப்பங்கனிகள் வரகுணபாண்டியனுக்குச் சிவலிங்கங்களாகக் காட்சியளித்தன.

''காம்புகுத்து உதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு

வேம்புகட் கெல்லாம் விதானம் அமைத்தும்''

என்பது திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை (28). குற்றாலத் தலமரமாகிய குறும்பலாவின் வளார், பழம், பழச்சுளை, சுளையிலுள்ள கொட்டை அனைத்தும் சிவலிங்க வடிவமாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

"கிளைகளாய்க் கிளைத்தபல கொப்பெலாஞ்
சதுர்வேதம்; கிளைகள் ஈன்ற
கலையெலாம் சிவலிங்கம்; கனியெலாம்
சிவலிங்கம்; கனிகள் ஈன்ற
சுளையெலாம் சிவலிங்கம்; வித்தெலாம்
சிவலிங்க சொரூபம் ஆக
விளையுமொரு குறும்பலவின் முளைத்தெழுந்த
சிவகொழுந்தை வேண்டுவோமே"

(குற்றாலக்குறவஞ்சி: 3)

இவைபோன்று உலகசிவமாக அண்டலிங்கம் கட்சியளிக்கிறது. நிலப்பரப்பு அம்மை வடிவாகிய ஆவுடையார்; வான சிவவடிவாகிய இலிங்கம் (திருமந்திரம்: 1695, 1707). நிலமும் வானும் சேர்ந்துநிற்கும் தோற்றம் அண்டலிங்கம் (உலகசிவம்) ஆகும். நிலப்பரப்பு ஆவுடையார்போல் வட்டமாய்ப் பரந்து காணப்படுவதும், தொடுவானிலிருந்து நாற்புறமும் எழுந்து சென்று உச்சியில் ஒன்றுகூடியிருக்கும் வான்முகடு இலிங்கத்தின் நீண்டு குவிந்த தலைபோல் தென்படுவதும் காண்க. நிலத்தில் நின்று வான்முகட்டை அண்ணாந்து நோக்கினால் நாம் இலிங்கவடிவமான உலகத்துள் வாழ்கின்றோம் என்ற உணர்ச்சி வரும். உலகவடிவாக இருக்கும் இச்சிவலிங்கபெருமானுக்கு அலைவீசும் கடல் நீராடும் இடம், மலையில் தவழும் முகில்கள் பொழியும் மழை அவன் முழுகும் நீர்; எட்டுத் திக்குகளும் அவன் கட்டும் ஆடை; எண்ணிலா விண்மீன்கள், வானலிங்கத்திருமேனியில் அவன் சூடும் மாலை. கவித்தன்மை நிரம்பிய திருமூலரின் இவ்வருணனை அண்டலிங்கத்தை அழகுறக் காட்டுகிறது.

"தரையுற்ற சத்தி தனிலிங்கம் விண்ணாம்
திரைபொரு நீரது மஞ்சனசாலை
வரைதவழ் மஞ்சுநீர் வானுடுமாலை
கரையற்ற நந்தி கலையுந்திக் காமே" (1695)

இனித் திருமூலர் காட்டும் பிண்டலிங்கத்தைக் காண்போம். அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்தில் என்பது

முதுமொழி. உலகிலுள்ள அமைப்பு உடலிலும் உண்டு. எனவே உலகு இலிங்க வடிவம் ஆவதுபோல உடலும் இலிங்க வடிவமாகின்றது. இது உடற்சிவம் (பிண்டலிங்கம்) ஆகும். அடியார் ஒருவர் தாமரையிருக்கையில் நிமிர்ந்தவண்ணம் இருக்கும் தோற்றம் சிவலிங்க வடிவத்தை ஒத்திருக்கும். "மானுடராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்" (1696) என்று திருமூலர் கூறுவதை நோக்குக. "சத்தி சிவமாம் இலிங்கமே சங்கமம்" (1725) என்பதும் அடியார் உடல் இலிங்க வடிவம் என்பதைக் காட்டுகிறது. எனவே அடியவருக்குக் கொடுக்கும் ஒன்று சிவனைச் சென்று சேர்கிறது. (1821). எனவே "நடமாடுங் கோயில்" என்றும் "ஊனுடம்பு ஆலயம்" (1792) என்றும் உடல் பேசப்பெற்றது மனித உடலை இலிங்கமாகக் காணும் நிலையைப் பிண்டலிங்கம் காட்டுகிறது மனித வடிவிலுள்ள அடியார்க்குச் செய்யும் பூசை மாகேசுர பூசையாகும். இதைப் பிண்டலிங்கத்திற்குச் செய்யும் பூசை எனலாம்.

அடுத்ததாகத் திருமூலர் சதாசிவ லிங்கம் பற்றிக் கூறுகிறார். இது உலக முதற்சிவம் எனப்படும். எல்லாவற்றிலும் கலந்து நிற்கும் இறைவன், தானே தனித் தெய்வமாகவும் உள்ளான் என்பதைச் சதாசிவலிங்கம் உணர்த்துகிறது. அனைத்தையும் கடந்து நிற்கும் இறைவன் உருவத்திருமேனி கொள்ளும் பொருட்டுச் சத்தியோடு சேர்ந்த நிலை சாதாக்கியம் எனப்படும். இறைவன் மின்னல்போல் தோன்றும் நிலை சிவசாதாக்கியம். அது தூணாகாரமாக விளங்கும் நிலை அமூர்த்திசாதாக்கியம். ஒரு முகமும் மூன்று கண்களும் கொண்ட நிலை மூர்த்திசாதாக்கியம். நான்கு முகங்களும் பன்னிரு கண்களும் எட்டுக் கைகளுமாய்த் தோன்றும் நிலை கர்த்திருசாதாக்கியம். இலிங்கமும் பீடமுமாக அமையும் நிலை கன்மசாதாக்கியம். இவற்றைச் சீர்காழி ஸ்ரீ சட்டைநாத வள்ளல் இயற்றிய சதாசிவரூபம் என்ற நூலிற் காணலாம். கன்ம சாதாக்கியத்தில் ஐந்தொழில்கள் நிகழ்கின்றன. ஏனைய நான்கு

சாதாக்கியங்களிலில்லாத ஆவிடையார் இதிலுண்டு. கன்ம சாதாக்கியத்தில் அமைந்தது சதாசிவலிங்கம். இந்தச் சாதாக்கியத்திற்குரிய மூர்த்தி, ஐந்துதிருமுகங்களும் பதினைந்து திருக்கண்களும் பத்துத் திருக்கைகளும் பத்துப் படைக் கருவிகளும் இரண்டு திருவடிகளும் கொண்டவர்.

இனித் திருமூலர் ஆத்துமலிங்கத்திற்குக் கூறும் விளக்கத்தைக் காண்போம். இது உயிர்ச்சிவம் எனப்படும். இறைவனின் எண்வடிவில் உயிர் ஒன்று. தூமாயையில் பராசக்தி பதிந்ததும் நாதம் தோன்றியது. நாதம் பதிந்ததால் ஏற்பட்ட புள்ளி விந்து ஆகும். நாதம் தாங்கப்படுவதாகிய ஆதேயமாகவும், விந்து அதனைத் தாங்கும் ஆதாரமாகவும் அமைகிறது. இத்தகைய நாதம் விந்துகளாகிய ஒலியும் ஒளியும் முறையே இலிங்கமாயும் பீடமாயும் அமைகின்றன. ஒலி, ஒளி ஆகிய இவை இரண்டின் ஒன்றிப்பால் உயிர் தோன்றுகிறது. இதுவே உயிர்ச்சிவம் (ஆத்துமலிங்கம்) ஆகும். இதனையே “சீவன் சிவலிங்கம்” (1792) என்று திருமூலரும் “மனமணிலிங்கம்” (4:76:4) என்று திருநாவுக்கரசரும் பாடுகின்றனர்.

ஆத்துமலிங்கத்தின்பின் திருமூலர் ஞானலிங்கம் பற்றிக் கூறுகிறார். இது உணர்வுச் சிவம் எனப்படும். இவ்வுலகங்கள் எல்லாம் சத்தி சிவன் இருவரின் திருவிளையாடல்கள் (1741). மனம், மொழி, மெய் மூன்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட ஞானப்பொருளாக இறைவன் நிற்பான். ‘பிறவாயாக்கை’ (சிலம்பு : 5:169) உடையவன் சிவபெருமான் என்று இளங்கோவடிகள் சுட்டுவது அவனின் ஞான உடலைக் குறிக்கும். ஞானிகள் ஞானவடிவான (ஞானலிங்கம்) இறைவனைத் தியானம் செய்வர். இதனையே “ஞானத்தால் தொழுவார் சில ஞானிகள்” என்று (5:91:3) அப்பரடிகள் பாடுகிறார்.

ஆறாவதாகத் திருமூலர் சிவலிங்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். நிலம், நீர், தீ, காற்று வான் ஆகிய எல்லா

மாய் நிற்கும் இறைவனை வரையறை செய்து ஒரு குறியின்கண் வழிபடல் வேண்டும். திருமுழுக்காட்டி, மலர் தூவித திருவைந்தெழுத்தோதி உள்ளன்போடு வழிபடுதல் வேண்டும். இச்சிவலிங்கம் பற்றி 1742 ஆம் பாடல் முதல் 1746 ஆம் பாடல் வரை திருமூலர் கூறுகிறார். இவ்வாறாத் திருமூலர் அண்டலிங்கம், பிண்டலிங்கம், சதாசிவலிங்கம், ஆத்துமலிங்கம், ஞானலிங்கம், சிவலிங்கம் ஆகிய ஆறு இலிங்கங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெருமான் தாமியற்றிய பெரிய புராணத்தில் கூறும் இலிங்கதத்துவம் பின்வருமாறு:

“காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய்
நீணாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்
நாணாது நேடியமால் நான்முகனும் காணநடுச்
சேணாரும் தழற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது தெளிந்தாராய்”

(சாக்கியநாயனார் புராணம்: 8)

கட்புலனாகா அருவத்திருமேனிக்கும், கட்புலனாகும் உருவத்திருமேனிக்கும் மூலமாகிய இருப்பிடமாகி, குணம், குறி கடந்த சிவபெருமானை ஓர் அடையாளமாகிய குறியின்கண் வைத்து வழிபடுதற்கு உரிய வழிபாட்டு வடிவமாக அமைவது சிவலிங்கம். சிவலிங்கம் அருவுருவத் திருமேனி என்பது இதன் பொருள். அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்னும் மூன்றும் இறைவன் திருமேனிகள். அருவம் என்பது உருவம் இல்லாத நிலையில் இருப்பது. தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆவுடையார் கோவிலில் (திருப்பெருந்துறையில்) ஆவுடையாருக்கு மேல் இலிங்கத் திருமேனியின்றி அருவமே வழிபடப் பெறுகிறது. இறைவன் கை, கால், முகத்துடன் உருவங் கொள்ளுதல் உருவம் ஆகும். தில்லைக் கூத்தன், பிறைசூடித் திருக்கோலங்கள் எல்லாம் உருவத்திருமேனி வழிபாடுகளாகும். சிவலிங்கம் காண்பதற்கும தீண்டுதற்கும் உரிய உருவப்

பிழம்பாக இருப்பதால் உருவம் ஆகவும், கை, கால், முகம் இல்லாமையால் அருவம் ஆகவும் ஒருசேரத் தோன்றுதலால் அருவுருவம் எனப் படும். சிவனின் அருவுருவத்திருமேனி சிவலிங்கம் ஆகும். ஐம்பூதங்களுள் அருவுருவத் தன்மை தீயின்கண் மிகுத்துக் காணப்படுகிறது. தீ, காண்பதற்கு உருவ வடிவாகத் தெரிகிறது. அதே நேரத்தில் கையால் பற்றப்படாத அருவ வடிவாகவும் இருக்கிறது. எனவே இறைவனின் அருவுருவத் திருமேனியை ஒத்திருக்கிறது. ஆகவேதான அருவுருவத் திருமேனியாக அமையும் சிவலிங்கம் 'தழற்பிழம்பு' (சாக்கியநாயனார் புராணம்: 8) ஆகத் தோன்றிற்று என்று கூறப்பட்டது. சமயப் பெருமக்களும் இறைவனைத் தீ வடிவாகப் பாடியுள்ளனர்.

"எரியலால் உருவமில்லை" (4:40:5)

"எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது
உருவருக்கமதாவது உணர்கிலார்" (5:100:7)

"பொங்கு அழல் உருவன்" (3: திருஆலவாய்: 1)

திருஞானசம்பந்தரும் அவர் மனைவியும் அவர் திருமணத்தைக் காண வந்தவர் அனைவரும் தம்மை வந்து அடையும் பொருட்டுச் சுடர் விட்டெழும் சோதிலிங்கமாகத் தோன்றினார். இதனை "முழுச்சுடர்த்தாணு" என்கிறார் சேக்கிழார். இறைவன் அதற்கு வாயில் வகுத்துக்காட்ட ஞானசம்பந்தர் நீடுபரஞ்சுடராய் நிற்கும் இறைவனைத் தொழுதார். அனைவரும் புகுந்த பின் திருஞானசம்பந்தர் தன் காதலியைக் கைப்பற்றிக கொண்டு "நாதன் எழில் வளர் சோதி" யுட் புகுந்தார். உடனே "பெருங்கூத்தர் கொள்ளும் நீடிய சோதிக் குறிநிலை" மறைந்தது. சேக்கிழார் இதனைத் தழற்பிழம்பு வடிவுடைய சிவலிங்கமாகக் கூறுகிறார்,

இனிக் கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருணந்தி சிவாச்சாரியார் தம் சிவஞானசித்தியார் முதற் சூத்திரம் 69 ஆம் பாடலில் சிவலிங்க தத்துவம் கூறுகிறார்.

"சத்தியும் சிவமும் ஆயதன்மை இவ்வுலகம் எல்லாம்
ஒத்து ஒவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாகி
வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்
இத்தையும் அறியார் பீடலிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்" [லாம்

இப்பாடலில் இலிங்கம் சிவமாகவும் பீடம் சத்தியாகவும் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலுக்கு மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் வரையும் பொழிப்புரை பின் வருமாறு:

"இறைவன் இவ்வாறு சத்தியுஞ் சிவமுமெனத் தன்னுள்ளே இரு வேறுவகைப்பட்ட தன்மைகள் வைத்தலானன்றே, பலவேறு வகைப்பட்ட உயிர்வடிவங்கள் அனைத்தும் குறியானும் குணத்தானும் ஆண்பெண்ணென அவ்வவ்வியோனிக்குள் இருவேறுவகையாய் அடங்கித் தம்முட் கூடிக்களித்து வாழாநின்றன வாகலான், இப்படியே ஈண்டுக் கூறிப் போந்த வாழ்வுகளெல்லாஞ் சிவசக்தி மணந்ததனாலாகிய வாழ்வென்பதறியப்படும். அச்செலாம் இலிங்காங்க பகாங்கமாம்படி சிவமுஞ் சத்தியுங் கொண்டருளிய பீடலிங்க வடிவமே அங்ஙனமிருவேறு வகைப்பட வைத்ததனைக் கண்கூடாகவறியச் செய்தல் சான்று'

மேற்கண்ட சிவஞான சித்தியாரில் பாலடையாளக் கொள்கையின் சாயல் படிந்திருக்கிறது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். "இலிங்கம்பற்றிய தவறான கொள்கை" என்ற தலைப்பில் சிவலிங்கம் பாலடையாளம் அன்று என்று சான்று காட்டி மறுக்கப்பட்டுள்ளது. மறைமலையடிகளாரும் இப்பாடலுக்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் கூறிப் பாலடையாளக் கொள்கையை மறுக்கிறார்[4]. சிவலிங்க வடிவினை வழிபடுபவர் நீறு அணிதல் ஒன்றே, அது தீவழிபாடு என்பதை உணர்த்துகிறது என்கிறார். தீ, நீண்டு குவிந்து கோடுவடிவாய் நின்று எரியும். ஆற்றிற் செல்லும் புனல்

சுழித்து ஓடும். ஆண்பால் தன்மையாகிய சூடுடைய தீ வரிவடிவாகவும், பெண்பால்தன்மையாகிய தண்மையுடைய நீர் வட்டச்சுழிவடிவாகவும் அமைகிறது இவற்றைப்போல ஆண் கூற்றின்பாற்பட்ட உயிர்களுக்கு வரிவடிவாகவும் பெண் கூற்றின்பாற்பட்ட உயிர்களுக்கு வட்டவடிவாகவும் பாலடையாளங்கள் அமைகின்றன. உயிரற்ற பொருள்களாகிய பொறிகள்கூட வரிவடிவு, வட்டவடிவு ஆகிய அமைப்புக்களால் இயங்குகின்றன. இவ்வாறு உயிர்ப்பொருள், உயிரற்றபொருள் இரண்டிலும் வரிவடிவமும் வட்டவடிவமும் காணப்படுகின்றன. இறைவன் இறைவியாக இயைந்து இவ்வுலகைப் படைத்துக் காத்து அழித்து அருளும் கடவுள் நிலையே வரிவடிவு வட்டவடிவாகக் காட்சியளித்தலைத் தீயின் வரிவடிவிலும் நீரின் வட்டவடிவிலும் வைத்துக் காணலாம். அக்கடவுள் நிலைக்கு அடங்கியே ஆண் பெண் பாலடையாளங்களும் வரிவடிவாயும் வட்டவடிவாயும் அமைந்திருக்கின்றன. "ஆண்பெண் என்னும் இருக்கூற்றிற் பட்ட எல்லா அமைப்புகளின் வடிவுக்கும் முதலாய் ஊடுருவிநிற்பது சிவலிங்கவுருவாகுமின்றி அச்சிவலிங்க உருவுக்கு முதலாய் நிற்பது ஆண் பெண் குறிச்சேர்க்கையேயாமென்றல் ஒருவாற்றானும் ஏலாதென்றுணர்க" என்று மறைமலைஅடிகளார் முடிவு கூறுவது எண்ணத்தக்கது.

இதுவரையும் கி. பி. 5, 12, 13 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் திருமூலரும், சேக்கிழாரும், அருணந்திசிவாச்சாரியாரும் கூறிய சிவலிங்கத்தத்துவங்களைக் கண்டோம். அவர்கள் ஏற்றியுரைத்த தத்துவங்கள் பேருண்மைகள் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. ஆனால் அவை வரலாற்று நோக்குடன் சிவலிங்கத்திருமேனியைக் காண உதவுவனவல்ல. வரலாற்று நோக்கில் இறைவனைக் குறிக்க ஓர் அடையாளமாக நாட்டி வழிபடப்பட்ட மரத்தூண் (புறம்; 52 : 12-13, பட்டினப்பாலை : 249) பின்னர் கற்றூணாகி (தொல் காப்பியம் : புறத்திணையியல் : 27) இன்று இலிங்கம் என்ற பெயருடன் வழிபடப்படுகிறது. மிகத் தொன்மைக்காலத்தில் எழுந்த இலிங்க வழிபாட்டுருவத்திற்கு அண்மைக் காலத்தில் எழுந்த தத்துவப் பொருள்களை ஏற்றிப் பார்ப்பது, அரிய பெரிய தத்துவங்களை எளிதிற் புலப்படுத்தும் ஓர் உத்தியாகப் பயன்படினும் வரலாற்று நோக்குக்கு உதவாத ஒன்றாகும்.

பிற்காலத்தில் எடுத்ததற்கெல்லாம் தத்துவம் கூறும் பாங்கு எழுந்தது. தொடக்கத்தில் மனிதன் தனக்கு விருப்புடைய பொருள்களை இறைவனுக்குப் படைத்தான். தேங்காய், இளநீர் ஆகியவை மனிதனின் உணவுப் பொருள்கள் (தொல் : சொல் : 157 சேனாவரையம்–"தெங்கு தின்றான்"; புறம் : 61 : 8–9; புறம் 24:12-16; தான் விரும்பிய இவைகளை மனிதன் இறை 28:13-16) வனுக்கு அளிப்பது இயல்பாய் எழுந்த ஒன்றாகும். சிறப்பாகப் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பது வழக்கம். பிள்ளையார் இளநீரை பெரிதும் விரும்புகிறார் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை.

> "கரும்பும் இளநீரும் கட்டிக் கனியும்
> விரும்பும் விநாயகன்..." (சிலம்பு : அரும்பதவுரை)

கோவில்களில் திருவுருவங்களை முழுக்காட்டவும் இளநீர் பயன்படுகிறது. இயல்பாக மேற்கண்டவாறு மனித உணவாகப் பயன்பட்டு மனிதரால் இறைக்கும் உணவாக அளிக்கப்பட்ட தேங்காய்க்குப் பிற்காலத்தில் தத்துவ விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டது. தேங்காயில் மூன்று வரைகளும் மூன்று கண்களும் உள்ள சிரட்டையானது அதன் மேல் மூடியபடி உள்ளே இருக்கும் தேங்காய் வெண்பருப்பைக் காணவொட்டாமல் மறைத்தவண்ணமிருக்கிறது. அதை உடைத்தால் உள்ளே வெண்பருப்பைக் காணலாம். அதுபோன்று மும்மலங்களால் மூடப்பட்டிருக்கும் வரை மனிதன் உண்மைப் பொருளைக் காணமாட்டான். சிரட்டையாகிய மும்மலத்தினை உடைத்தால் தேங்காய் வெண் பொருளாகிய கடவுளைக் காணலாம்[5].

இத்தத்துவத்திற்காகவே தேங்காய் கோயிலிற் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று கூறுவது வரலாற்றுப் போக்குக்கு முரண்பட்டது. ஆனால் இத்தத்துவத்தையும் அதனிடத்தில் நாம் காண்கிறோம் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. இறைவனுக்கு உணவாகப் படைக்கப்படுகின்ற ஒன்றிற்குத் தத்துவத்தை ஏற்றியுரைப்பது பொருந்தாது. ஒரு பொருள் எதற்காக முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டதோ அந்த உண்மை நிலையை, பிற்காலத்தில் அப்பொருளுக்குக் கூறப்பட்ட தத்துவ விளக்கங்கள் மூழ்கடித்து விடுகின்றன. இவ்வாறு உண்மை நிலையை மறைப்பதோடு மட்டும் அமையாமல் அப்பொருளினைப் பிறிதொன்றாகத் தோன்றுமாறும் செய்து விடுகின்றது. இது போன்று இலிங்கம் புனித வழிபாட்டு உருவம் என்பது மறைந்து, அருவுருவத்திற்காக ஆக்கப்பட்ட ஒன்று என்ற நிலை உருவாகி விடுகின்றது.

மாசுமறுவற்ற தூய வெண் நிற முல்லை மென்மலருக்குக் களங்கமற்ற கற்புத் தத்துவத்தை ஏற்றியுரைத்தனர். கற்புள்ள பெண்ணின் உணர்வு பிரிந்து சென்ற கணவன் வரும் வரை ஆற்றியிருந்து அவன் வந்ததும் அனுபவிக்கப் பெறுவது (குறள்: 1227) முல்லை மலர் பகல் எல்லாம் காத்திருந்து மாலையில் மலர்வது, மாசுமறுவற்ற வெண்மை, ஆற்றியிருந்து மலரும் இயல்பு ஆகியவற்றால் முல்லை, கற்புக்கு ஒப்புமை ஆயிற்றெனலாம். கற்புக்கு முல்லை மலரை ஓர் அடையாளமாகக் கூறுவதை இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். (சிறுபாண்: 30; நற்: 142:10-11; அகம் 274 : 13-14; தக்க: 119). இயல்பாகப் பெண்களால் அணியப்படும் மலர் முல்லை என்பதையும் நாம் இங்கு மறந்துவிடக் கூடாது. இவ்வாறு இயல்பாய்ச் சூடும் முல்லைக்குக் கற்பு என்னும் பண்போடு உள்ள ஒற்றுமைகளை உற்று நோக்கி அதனைக் கற்பின் அடையாளம் ஆக்கி விட்டனர். கற்புத் தத்துவத்தை உணர்த்துவதற்காக முல்லை கொடியில் மலரவில்லை. முன்னமேயே இருந்த முல்லை மலரின் மேல் தமக்குத் தோன்றிய கற்புத்

தத்துவத்தை ஏற்றி உரைத்தனர். இதுபோன்று ஏற்கெனவே இறைவனைக் குறிக்கும் அடையாளமாக மக்களால் நிறுவி வணங்கப்பட்ட வழிபாட்டு வடிவத்தோடு பிற்காலத்தில் தாம் கண்ட அருவுருவத் தத்துவத்திற்கு உள்ள ஒற்றுமை கண்டு, அருவுருவத் தத்துவத்திற்காகவே இலிங்க வடிவம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்ற கொள்கையைத் தற்குறிப் பேற்றமாக ஏற்றியுரைத்தனர். கற்புத் தத்துவம் கற்பிக்கப்படுமுன்னமே முல்லை மலர் இருந்தது போன்று, அருவுருவத் தத்துவம் கற்பிக்கப்படும் முன்னரே சிவலிங்கம் வழிபாட்டு வடிவமாக இருந்தது. மனிதன் தத்துவ உண்மைகளைச் சரிவர ஏற்படுத்தாத வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட மொகஞ்சதாரோக் காலத்திலேயே இலிங்க வழிபாட்டு வடிவங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இன்னும் ஒரு பொருளுக்குக் கூறப்பட்ட தத்துவங்களும் தம்முள் மாறுபடக் காண்கிறோம். பீடத்தின்மேல் வட்டம்ஏழு வித்தியாதத்துவமாகவும், பீடத்தின்கீழ் வட்டம் இருபத்துநான்கு ஆன்மதத்துவமாகவும், சிவலிங்கம், ஐத்து சிவதத்துவமாகவும் கூறப்படுகிறது. பீடத்திற்குமேல் இலிங்கம் இருக்கும் அமைப்பு, சிவதத்துவமானது வித்தியாதத்துவம் ஆன்மதத்துவம் இரண்டையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு தான் ஒன்றிலும் அடங்காது இருக்கின்றது என்பதைக் காட்டுவதாகக் கூறுவர். மறைமலை அடிகளார், தீக்குழியையும் அதில் வளர்ந்து எரியும் தீச்சுடரையும் பீடத்தோடு கூடிய இலிங்கம் குறிக்கின்றது என்று கூறிய கருத்துத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் வெளியீட்டில் மறுக்கப்படுகிறது[6]. பரவெளியை இலிங்கம் குறிக்கின்றதென்றும், இலிங்கத்தைச் சுற்றி வளைந்திருப்பதான ஆவிடையாழ் பரமசிவமாகிய பரவெளியில் ஏற்படும் அசைவு ஆற்றலைக் குறிக்கிறதென்றும் அவ்வெளியீடு கூறுகிறது. இவ்வாறெல்லாம் இலிங்கதத்துவம் கூறுவோர் தம்முள் முரண்படுகின்றனர். இலிங்கத்திற்குக் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் தம்முள் முரண்படக்காரணம், அவ்வழிபாட்

டுருவிற்கு பலர் தத்தம் போக்கில் தத்துவ விளக்கம் செய்யப் புகுந்தமையேயாகும்.

> " ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீர், கற்பனையே யானாலும்,
> வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
> யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ ?"

என்று குயிற்பாட்டு ஈற்றடிகளில் பாரதியார் கூறியதை வைத்துக்கொண்டு அப்பாடலைக் கூறுபோட்டுச் சித்தாந்த வேதாந்த தத்துவ விளக்கங்களோடு தமிழ் அகப்பொருள் விளக்கத்தையும் பலர் கூறிவருவதைக் காண்கிறோம்; அவ்விளக்கங்கள் தம்முள் மாறுபடுவதையும் பார்க்கிறோம், இவ்வாறு பலர் தத்துவம் கூற இலிங்கத்திற்குப் பலதத்துவங்களும் எழுந்துள்ளன. சமையக்கதைகளுந் தம்முள் மாறுபடுகின்றன. முப்புரம் எரிக்கச் செல்வதற்காகத் தேவர்கள் செய்துவிட்ட தேரில் காலெடுத்து வைத்தான் இறைவன்; அவனைத் தாங்குமாற்றலின்றித் தேர் அச்சு முறிந்தது என்பது மணிவாசகர் கூறும் (திருவுந்தியார்: 3)வரலாறு. முருகன் அடியாராகிய அருணகிரிநாதர், சிவபெருமான் ஏறிய தேரின் அச்சினைப் பொடிசெயதவர் பிள்ளையார் என்று கூறுகிறார். இலக்கியத்தில் ஒருபாடலுக்குப் (குறள்: 223 பரிமேலழகர் உரை) பலவுரை காணப்படும்போது அவற்றை நயம் என்று நாம் கொண்டாடினும் புலவனின் உண்மைக் கருத்தைப் புரிந்துகொள்வதில்தான், புலவன் நினைத்த நோக்கம் நிறைவேறுகிறது இதுபோலத் தத்துவ விளக்கங்கள் பல இருப்பினும் வரலாற்றுத் கண்ணோட்டத்துடன் பொருளைக் காண முன்வருவதே அப்பொருளின் உண்மை நிலையைத் தெளிவுபடுத்தும்.

சான்று விளக்கம்

1. *அகஸ்தியர் யாத்திரை*
   — யோகி சுத்தானந்தபாரதியார்
   அன்பு நிலயம், இராமச்சந்திரபுரம்
   முதற் பதிப்பு: 1945
   பக்கம்: 76–77
2. *சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம் — மறைமலையடிகள்*
   கழகப் பதிப்பு: 1959, பக்கம்: 225
3. *தமிழர் மதம் — மறைமலையடிகள்,*
   கழகப் பதிப்பு: 1958
   பக்கம்: 159–160
4. *சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம் — மறைமலையடிகள்*
   பக்கம்: 181-184
5. *மனிதனும் கடமைகளும் — க. சிதம்பரம் பிள்ளை*
   கோவை எலக்ட்றிக் அச்சியந்திரசாலை
   பதிப்பு: 1938 *பக்:* 76–77
6. *சிவலிங்க தத்துவார்த்தம், வெளியீடு எண்: 208*
   திருவாவடுதுறை ஆதீனம் 1965
   பக்: 24-25

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. சங்க இலக்கியம்
— பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை
பாரி நிலையப் பதிப்பு 1967

2. பத்துப்பாட்டு — உ. வே. சா. பதிப்பு 1961
நச்சினார்க்கினியர் உரை.

3. பதிற்றுப்பத்து — உ. வே. சா. பதிப்பு 1957
உரையுடன்

4. பரிபாடல் — உ. வே. சா. பதிப்பு 1956
உரையுடன்

5. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு — கழகப் பதிப்பு

6. சிலப்பதிகாரம் — உ. வே. சா. பதிப்பு 1968

7. மணிமேகலை — உ. வே. சா. பதிப்பு 1949

8. இன்னிலை — வ. உ. சி. பதிப்பு விபவ வருஷம்

9. திருமந்திரம் முதற்பகுதி — 1962
இரண்டாம் பகுதி — 1963 } கழகப் பதிப்பு
திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை விளக்கம்

10. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்
(தலமுறை) திருப்பனந்தாள் மடப்பதிப்பு 1950

11. தேவாரம் அடங்கன்முறை
இரண்டாம் பாகம், மயிலை இளமுருகனார் பதிப்பு (தேவாரப் பாடல் பெற்ற சிவதலங்கள் 274. இவற்றுள் 88 சிவதலங்களை மட்டும் நேரிற் தெரிசித்த எனக்கு, எல்லாச் சிவதலங்களைப் பற்றிய அறிவையும் தந்தது, இந்நூல் ஈற்றில் ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் வெளியிட்ட தலச் சிறப்பு அகராதியே.)

12. திருவாசகம் — கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையுரை
கழக வெளியீடு

13. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம்
— மயிலை. மாதவதாஸன்
பதிப்பு 1962

14. திருவிசைப்பா— திருப்பனந்தாள் மடப்பதிப்பு 1964

15. கல்லாடம் — கழகப் பதிப்பு

16. பெரிய புராணம் —காசிமடப் பதிப்பு 1964

17. தக்கயாகப்பரணி — உ. வே. சா. பதிப்பு 1960

18. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்
கழகப் பதிப்பு 1923

19. அதர்வ வேதம் — எம். ஆர். ஜம்புநாதன்
மொழி பெயர்ப்பு
பதிப்பு 1940

20. இரண்டாம் சைவ வினா விடை — ஆறுமுக நாவலர்

21. சைவ சமய சரபம் — பாம்பனடிகள்

22. பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்
— மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1958

23. தமிழர் மதம் — மறைமலையடிகள்
(கழகப் பதிப்பு 1958

24. சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம் — மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1959

25. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்
—மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1957

26. பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை —மறைமலையடிகள்
கழகப் பதிப்பு 1957

27. சமய மறுமலர்ச்சி —தவத்திரு. குன்றக்குடியடிகளார்
பாரி நிலையம் 1963

28. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு
— க. வெள்ளைவாரணனார்
(முதற் பகுதி)

29. சைவ சமய வளர்ச்சி-டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்
ஔவை நூலகம் 1958

30. சைவ சமயம்
செல்வி பதிப்பகம் 1957 ,,

31. அருள்நெறி
மலர் நிலையம் 1958 ,,

32. பல்லவர் வரலாறு
கழகப் பதிப்பு 1964 ,,

33. தமிழ் மணம் — தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம் 1962

34. சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ்
— மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி
மணிவாசகர் நூலகம் 1966

35. சமணமும் தமிழும் ,,
கழகப் பதிப்பு 1954

36. சிவன் — ந. சி. கந்தையா பிள்ளை
கழகப் பதிப்பு 1968

37. தமிழ் இந்தியா ,,
கழகப் பதிப்பு 1945

38. இந்து சமய வரலாறு ,,
பதிப்பு 1960

39. அகஸ்தியர் யாத்திரை — சுத்தானந்த பாரதியார்
அன்பு நிலையம் 1945

40. சிவலிங்க வழிபாடு —கோ. மு. முத்துசாமி பிள்ளை
சமாஜப் பதிப்பு 1963

41. சிவலிங்க தத்துவார்த்தம்
— திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு எண்: 208
பதிப்பு 1965

42. மனிதனும் கடமைகளும் — க. சிதம்பரம் பிள்ளை
கோவை எலக்ட்றிக் அச்சியந்திரசாலை 1938

43. சிற்பரத்தினம் — சரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர்
பதிப்பு 1961

44. ஸ்ரீ காசியப சில்ப சாஸ்திரம் — சரஸ்வதி மகால்,
தஞ்சாவூர் பதிப்பு 1960

45. கலைக்களஞ்சியம்
46. "பேராசிரியர் டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
வெள்ளி விழா மலர்" – 1961
47. The Thirteen Principal Upanishads
- Translation By Robert Ernest Hume
Oxford Edition : 1934
48. The Holy Quran.
49. The Holy Bible.
50. Tiruvacagam — Translation G, U. Pope
51. Origin and Early History of Saivism
in South India — C V. Narayana Ayyar
University of Madras - 1936
52. India's Language Problem
By K. Appadurai
Tamil India Publications, Madras-5
See Introduction By Swami Vedachalam
53. Indian Philosophy — Dr. Radhakrishnan
54. The life of the Swami Vivekananda
Edition : 1915
55. Mohenjo - Daro and the Indus
Civilization - Sir John Marshall.
56. Studies in Proto - Indo Mediterranean
Culture By the Rev. H. Heras.
57. "Civilizations of the Indus Vally and
Beyond"
By Sir Mortimer Wheeler.

58. "Pre - Aryan and Pre - Dravidian in India"
By Sylvain Levi,
Jean Przyluski,
and Jules Bloch.
59. Elements of Hindu Iconography
By T. A. Gopinatha Rao.
60. "South Indian Images of Gods and
Goddesses" By H. Krishna Sastri.
61. "The Way of the Silpis or
Hindu Approach to art and Science"
By Govinda Krishna Pillai.
62. "Collected Lectures on Saiva Siddhanta
1946 - 1954" Annamalai University.
63. Tree Worship and Ophiolatry
By G. Subramania Pillai.
64. "Hindu World" By Benjamin Walker.
65. The Encyclopaedia Americana.
66. Encyclopaedia of Religion and
Ethics, Edited By James Hastings.
67. Studies in the Psychology of Sex
By Havelock Ellis

இன்னும் பார்க்கவேண்டியவை:

1. "Land of the Lingam"
   By A. Miles, London 1933.
2. An Essay on "Lingam"
   The Siddhanta Deepika
   August 1906 Volume: IIV
3. New light on the, Lingka Cult
   By N. Murugesa Mudaliar.
   II International Tamil Conference 1968.
4. சிவலிங்கத்தின் மகிமை
   — திருமதி ஏகாம்பர ஆண்டாளம்மாள்
   பதிப்பு : 1911

தங்கம் அச்சகம், மீனாட்சிபுரம், நாகர்கோவில்.

ஆசிரியர் அகர வரிசை

இராகவையங்கார், ரா., 21
இராசமாணிக்கனார், டாக்டர் மா., 1-
இராதாகிருஷ்ணன், டாக்டர்., 2
ஈராசுபாதிரியார், 3, 10
கந்தையா பிள்ளை, ந. சி., 3
குஸ்ரவ் ஒப்பர்ட், 30
கெவலக் எல்லிசு, 29
கோபிநாதராவ், T. A, 35, 50, 84.
கோவிந்தகிருட்டின பிள்ளை, 54
சிவானந்தர், 53
சீன் பிரிலஸ்கி, 17
சுத்தானந்த பாரதியார், 97
சுப்பிரமணிய பிள்ளை, கோ., 13,17,18,81
சுனித்குமார் சட்டர்சி 18
ஞானப்பிரகாசர், 17
துரைசாமிப் பிள்ளை, ஔவை. சு., 21
துரையரங்கனார், டாக்டர். மொ.அ., 5
தேவநேயப்பாவாணர், 1
பாம்பனடிகள், 21, 31
பிராங்பர்ட், டாக்டர்., 32
போப், ஜி. யூ., 2
மறைமலையடிகள், 11, 12, 98
மார்டிமர் வீலர், சர்., 3
மானியர் வில்லியம்சு, 73
மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ. பொ., 2
யோன் மார்சல், சர்., 2, 3
வில்சன், எச். எச்., 30
விவேகானந்தர், 7, 30
வெள்ளைவாரணனார், க., 20
வேங்கடசாமி, மயிலை. சீனி, 1, 19, 79
ஜேம்ஸ் ஹேஸ்டிங்ஸ், 23

பொருள் அகர வரிசை

அண்ணாமலையார், 59.
அமிழ்தலிங்கம், 65.
அறுவகைலிங்கம், 99.
அஃறிணையுயிர் வழிபட்டமை,
ஆகம வழிபாடு, 98 [79-82.
ஆதீண்டு குற்றி, 81.
ஆவிடையார், 21,37,38,45,55.
ஆனைந்து, 43
இலிங்கம் —
சிற்பவமைப்பு, 53—56.
செய்யப்படும்பொருள், 51, 52.
சொற்பொருள், 17, 18, 36.
இலிங்க எண்ணிக்கை, 73, 74.
இலிங்க தத்துவம்—
அருணந்திசிவாச்சாரியார், 105.
சேக்கிழார், 103.
திருமூலர், 99.
உருத்திராக்கலிங்கம், 71
உலகப்புனிதக் கற்கள், 33
ஐம்பூதலிங்கம், 67, 68.
ஐவகையம்பலம், 50.
கணலிங்கம், 58.
கந்தழி, 17, 19, 21.
கந்து, 17, 18, 20.
கஃபாக்கருங்கல், 70, 71.
காசியபம், 15, 45, 77.
காலகாலன், 62.
கைலை, 68.
சகஸ்ரலிங்கம், 57.
சாய்ந்தலிங்கம், 66.
சிலுவை, 71.
சிவநெறி, 1, 2.
சிவலிங்கமுத்திரை,72, 73
சிற்பரத்தினம், 54, 57, 77.
சிறப்புவடிவச் சிவலிங்கங்கள், 64, 65.
ஞாயிறு வழிபாடு, 82, 83.
ஞெலிகோல், 5.
தலமரம், 16.
தாராபாத்திரம், 67.
தாராலிங்கம், 57.
திருக்குரான், 77.
தீ, 8.
தெய்வங்ள் வழிபட்டமை, 83—86.
நடுகல், 4.
நாகலிங்கம், 82.
நாயன்மார் வழிபட்டமை, 87-92
பருவதலிங்கம், 68.
பளிங்குலிங்கம், 52.
பன்னிரு சோதிலிங்கங்கள், 69.
பனிக்கட்டிலிங்கம், 69.
பாதரசலிங்கம், 53.
பாலடையாள மறுப்பு, 30,33
புத்தர், 7, 8
புனித பைபிள், 13,19,30,32,44
பெரியலிங்கங்கள், 74
பொன்லிங்கம், 87
மணல் லிங்கம், 83, 84
மரலிங்கம், 52.
மாநசாரம், 38
முகலிங்கல், 57, 58, 62.
முத்தீ, 10.
மூவேந்தர், 93.
மொகஞ்சதாரோ, 3
யூதர், 19.
விண்வீழ் கற்கள், 71
வேத ஆரியர் 31, 79.
வேள்வித்தூண், 6

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
I	17	செய்தீர்	செயிர்தீர்
II	23	போயருக்கும்	போயிருக்கும்
III	2	பழம்பெறும்	பழம்பெரும்
III	28	பொய்மை	பொய்ம்மை
IV	7	நோக்குனல்தான்	நோக்கினல்தான்
IV	17	காப்பியல்கள்	காப்பியங்கள்
IV	20	கோணங்கழிலிருந்தும்	கோணங்களிலிருந்தும்
3	9	நாகரிச்	நாகரிகச்
3	18	துணையுடன் படித்த ஈராசு	துணையுடன் ஈராசு
5	25	இன்னும்	இன்றும்
5	2	அதனை	அவற்றை
10	4	அதனை	அவனை
11	5	புறம்: 12	புறம்: 2
11	9	தீ	ஞாயிறு, தீ
12	6	நோக்குகிறார்	நோக்குகிறார்[23]
12	9	கடைப்படிக்கப்படுகிறது	கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது
12	32	இதனைக்	இதனைத்
13	5	நெடுநெல்வாடை	நெடுநல்வாடை
15	16	தணித்து	தனித்து
16	5	கொன்றைத்தலமரம்	கொன்றைமரம்
17	12	புறத்திணையியல்: 39	புறத்திணையியல்: 33
18	12	முதலில்	தமிழ்இலக்கியத்தில் முதலில்
19	1	கந்தழியாவங்	கந்தழியாவது
19	2	தத்துவது	தத்துவம்
20	19	நடைபெற்ற	நடப்பெற்ற
21	7	கண்களுக்குக்	கண்களுக்குச்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
21	24	கல்லவட்டு	கல்வெட்டு
26	எண்: 20	பழகிப்போன ஒருவனுடைய	பழகிப்போனவேடன் ஒருவனுடைய
26	எண்: 23	Indroduction	Introduction
26	எண்: 24	,,	,,
27	எண்: 27	Ophiolatory	Ophiolatry
28	எண்: 31	சமுத்திம்	சமுத்திரம்
28	எண்: 34	பக்: 336-334	பக்: 336—344
30	32	என்னும்	என்றும்
32	16-17	வழிபாடுப்	வழிபாடும்
33	18	கொல்லாட்சி	சொல்லாட்சி.
35	12	(Analganation)	(Amalgamation)
35	25	வழிபடப்பட்டு	வழிபட்டு
36	16	பயன்படுத்ப்	பயன்படுத்தப்
38	31-32	பரப்புவர்கள்	பரப்புபவர்கள்
39	எண்: 1	Phychology	Psychology
39	எண்: 1	Rondom	Random
39	எண்: 6	Mohsnjo-	Mohenjo-
40	எண்: 9	Iudus	Indus
42	15	எரிவராட்டி	எருவராட்டி
45-46	34-1	கோர்க்கும்	போர்க்கும்
46	6	=	>
46	16	விடை	விடை[5]
46	19	சொல்லை	சொல்
,,	,,	வந்திருக்குறது	வந்திருக்கிறது.
46	29	இன்னும்	இன்றும்
47	8	ஏனைம்	ஏனைய
47	15	உளரும்	ஊரும்
49	11	பொதியலில்	பொதியிலில்
50	18	புதைப்பொருள்	புதைபொருள்
50	23	(சிலம்பு: 5:22-127)	(சிலம்பு: 5:122-127)
51	11	பதிகக்	பதிகம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
54	20	முற்றுபெற்ற	முற்றுப்பெற்ற
54	23	மேடில்லாம்	மேடில்லாமல்
54	33	ஒன்றோடென்றைப்	ஒன்றோடொன்றைப்
55	9	தமரை	தாமரை
55	11	தமரையினை	தாமரையினை
56	15-16	பந்தணம்	பந்தனம்
58	26	கைப்புனைந்தியற்றுக்	கைபுனைந்தியற்றுக்
58	29	ஆராந்து	ஆராய்ந்து
59	2	மடமே	மாடமே
59	15	வறலாறு	வரலாறு
60	25	இலிங்கபிராணக்	இலிங்கபுராணக்
61	25-26	கோட்டகித்திலே	கோட்டத்திலே
63	9	கயிற்றிணை	கயிற்றினை
63	11-12	சிவலிங்கத்தையம்	சிவலிங்கத்தையும்
63	23	நிறைப்பூசி	நிறையப்பூசி
64	25	சிவந்தி	சிலந்தி
64	27	சிவந்தி	சிலந்தி
65	19	கச்சியேகப்பத்திலும்	கச்சியேகம்பத்திலும்
66	10	குங்கிலியக்கவய	குங்கிலியக்கலயநாய
66	12	இம்முயற்சி [நாயனார்	இம்முயற்சியில் [னார்
66	23	சிறலிங்கம்	சிவலிங்கம்
67	17	திருவரூர்	திருவாரூர்
67	26	பாடுடுறார்	பாடுகிறார்.
69	எண்: 8	நாதநாதலிங்கம்	நாகநாதலிங்கம்
70	1-2	இலிங்கத்தையம்	இலிங்கத்தையும்
70	23	மீன்டும்	மீண்டும்
73	27	வில்வியம்சு	வில்லியம்சு
75	எண்: 5	Mohejo	Mohenjo
75	எண்: 8	16ID	Ibid.
76	எண்: 12	Unnersity	University
77	எண்: 18	Foot Notes 1912	FootNotes 191a
77	எண்: 20	Issusd	Issued

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
77	எண்: 21	இராசமணிக்கனுர்	இராசமாணிக்கன
78	16-17	இன்னும்	இன்றும்
80	26	வியப்பில்லை.	வியப்பில்லை (தேவாரம் 7:6
80	27	வழிபட்ட (தேவாரம் 7 : 65 : 4)	வழிபட்ட
81	25-26	அழைக்கப்பட்டது.	அழைக்கப்பட்ட
82	9	பரன்	பரன் என்று.
82	13	திருவாணைக்கா	திருவானைக்கா
83	20	மணலிங்கத்தை.	மணல்லிங்கத்தை
84	9	மணலிங்கத்தை.	மணல் லிங்கத்
84	12	திழைத்ததோர்.	தழைத்ததோர்.
86	27	வீடுமே	வீடுமே (தேவார
87	7	வழிபடுவன்.	வழிபடுபவன்.
90	20	ஆலத்தினுள்.	ஆலயத்
94	எண்: 4	16ID	ibid
95	எண்: 11	16ID	ibid
96	5	பாலைக்கவி	பாலைக்கலி
97	14	நிலைபேருடையன.	நிலைபேறுடையன
100	24	கவித்தன்மை.	கவிதைத்தன்மை.
103	5-6	இவ்வாருத்	இவ்வாருகத் [மா
104	21	தோன்றினுர்.	தோன்றினுர்சிவ
!05	17	வாழ்வுகளெல்ளாஞ்.	வாழ்வுகளெல்லா
106	17	இருக்கூற்றிற்	இருகூற்றிற்
106	19	சிவலிங்கவுருவாகு மின்றி.	சிவலிங்கவுருவாகு மன்
107	11	புறம்: 24 : 12 - 16	புறம்: 24:12-16; 29 : 13 -
107	12	இறை 28 : 13 - 16	இறை
109	18	ஐத்து	ஐந்து
109	29	ஆவிடையாழ்	ஆவிடையாள்
114	எண்: 30	1957	1959
118	எண்: 2	Volume IIV	Volume: VII